

TÜM ESERLERİ I

AFGANİSTAN, TALİBAN VE İSLÂM'IN BUGÜNKÜ SAVAŞI

EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ

KÜRESELKİTAP

2.BASKI

Afganistan, Taliban ve İslam'ın Bugünkü Savaşı
Ebû Musab es-Sûrî

---

1. BASKI: İstanbul, 1440 / 2018

2. BASKI: İstanbul, 1442 / 2021

Küresel Yayıncılık: 55

Bütün Eserleri: 01

Eserin Orijinal İsmi: أفغانستان والطالبان ومعركة الإسلام اليوم
Efgânistân ve't-Tâlibân ve Ma'reketü'l İslami'l Yevm

Tercüme Eden: Muhammed ATTA

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih&Mizanpaj KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/ İST.

Sertifika No:45522

Tel.: 0212 446 88 46

KÜRESEL KİTAP

Yayınevi Sertifika No: 36030

Adres: Yamanevler Mah. Küçüksu Cad. Bildircin Sok.

No: 9/1 Ümraniye/İSTANBUL

Telefon: +90 216 632 00 60

Cep: +90 539 762 66 95

Web & E-Posta: bilgi@kureselkitap.com • www.kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

Mukaddime	05
Birinci Bölüm: Afganistan'da Çatışmanın Vakıası ve Tarafları	27
Taliban'ın En Önemli Olumsuz Yönleri	38
Taliban'ın Düşmanlarının ve Onların Yönetimlerine Muhalef Olan Kuzey İttifakı'nın Durumu	52
Arap Afgan Mücahidler ve Afganistan'da Bulunan Cihad Cemaatleri Unsurları	68
İkinci Bölüm: Taliban'ın Desteklenmesi, Düşmanlarına Karşı Onlarla Birlikte Savaşılması ve Bununla İlgili Şer'i Meseleler	77
Üçüncü Bölüm: Taliban Yanında Bizim Düşmanlarımıza ve Onların Düşmanlarına Karşı Onlarla Birlikte Savaşma Hakkındaki Şüpheler	127
Birincisi: Şer'i Şüpheler	134
İkincisi: Siyasi ve Vakıi Nitelikte Olan Şüpheler	167
Dördüncü Bölüm: İlgililere Önemli Uyarılar	221
Sonsöz	233

ŞEYH EBÛ MUS'AB
ES-SÛRÎ KİMDİR?

Gerçek adıyla Mustafa bin Abdulkadir Sitmeryem Nasır, yahut künyesiyle Ömer Abdulhakim, daha çok bilinen künyesiyle Ebû Mus'ab es-Sûrî... Küresel Cihad Hareketi'nin önde gelen fikir ve aksiyon adamlarından biri olan Şeyh Ebû Mus'ab, aynı zamanda çağımızın en büyük sistem karşıtı stratejistlerinden biri olarak tanınmaktadır.

Çok yönlü bir kişiliğe sahip olan Şeyh Ebû Mus'ab, gerilla harbi, siyasi tahlil, dinî ilim, medya, genel strateji, tarih gibi birçok konuda kendini yetiştirmiş, yeteneklerini de inandığı dava uğruna verdiği mücadeleye adamıştır.

Suriye'nin Halep şehrinde 1958 yılında doğan Şeyh Ebû Mus'ab'ın ailesinin Ali (*Radıyallâhu Anhu*)'nun soyundan geldiği ifade edilmektedir.

İlk eğitimini, ilmi açıdan donanım sahibi olan ailesinde ve Halep şehrindeki okullarda alan Şeyh Ebû Mus'ab oldukça başarılı bir öğrenciydi. 18 yaşındayken, 1976 senesinde, Halep Üniversitesi Makine Mühendisliği Fakültesi'ne girdi. 4 senelik eğitim hayatından sonra çalışmalarına, bu yıllarda Suriye'de başlayan kıyama iştirak etmek üzere ara vermek zorunda kaldı.

Bu yılların ardından Şeyh Ebû Mus'ab, hayatını ve çalışmalarını tamamen mücadeleye adayacaktı.

İlk olarak Suriye'de Şeyh Mervan Hadid öncülüğünde kurulan cihad cemaatlerinden "Öncü Savaşçı" cemaatine katıldı. Suriye'de Hafız Esed yönetiminin baskıları sonucu bu cemaatin üyeleri şehid edilir ve yakalanırken, Şeyh Ebû Mus'ab Ürdün'e

hicret etti. Burada İhvan-ı Müslimin'e bağlı yapılar içerisinde faaliyetlerine devam etti.

Askeri yapılar içerisinde yükselen Şeyh Ebû Mus'ab, Suriye İhvan'ı içerisindeki askeri yapılarda eğitmenlik görevi yaptı, bu yıllarda Irak'taki kamplarda birçok sorumluluk üstlendi. Aynı zamanda burada başta Mısır olmak üzere birçok bölgeden cihadi isimlerle tanıştı ve karakteri şekillendi. Amman-Bağdat hattında yaptığı çalışmalar, aynı zamanda cihadi teorik ve pratik literatüre de ciddi katkı sağladı. Bu süreçte henüz 23 yaşında olmasına rağmen çevresinde ciddi bir teşkilatlanma kurmuştu. Askeri yapılanmanın Mısır'a yayılma sürecinde olduğu yıllarda da etkin faaliyet gösteren Şeyh Ebu Musab, Ürdün-Irak-Mısır üçgeninde, derin bir tecrübe biriktirdi. Bu bölgelerde, bölgesel siyasi hesaplaşmalardan uzakta, kendi cihadi birikimini elde etmek için ilişkiler kurdu.

1982 yılında Suriye'deki kıyamın askeri safhasında komutan olarak rol oynayan ve Irak'tan askeri idareyi yürüten isimler arasında yer alan Şeyh Ebû Mus'ab, kıyamın bastırılması ve bunun ardından gelişen siyasi ve dini anlaşmazlıklar sebebiyle İhvan-ı Müslimin'den ayrıldı.

İlk olarak 1982 yılının ortasında, Medine İslâm Üniversitesi'ne katılmak için, Suriyeli diğer arkadaşlarıyla birlikte Suudi Arabistan'a gitti. Burada üniversiteye girme çabaları, üniversite'deki akademisyenlerden İhvan-ı Müslimin'e yakın olanların girişimleriyle engellendi, burada maddi yönden zor zamanlar yaşadı. Beraber yola çıktıkları arkadaşları yeniden İhvan'a katılırken o buna yanaşmadı. O yıl Suudi Arabistan'da kalıp haccını tamamlayarak, 1983 yılında Fransa'ya gitti ve mühendislik eğitimine kaldığı yerden devam etti. Judo eğitimi alarak siyah kuşak kazandı.

Burada Fransızca'yı da öğrenen Şeyh Ebû Mus'ab, Suriye'de lider isimlerden "Adnan Ukla"nın "Öncü Savaşçı" grubunu yeniden kurma girişimlerine destek olma amacıyla tekrar Suriye'ye gitmeye karar verdi. Türkiye'deyken Ukla'nın Esed rejimince tutuklandığı haberini aldıktan sonra tekrar Fransa'ya döndü.

1984-1985 yıllarında Ürdün'ün başkenti Amman'da Tarih Fakültesi'ne kaydoldu. Bu fakülteden 1991 yılında mezun olacaktı.

Bu dönemde Avrupa'da İngiltere-Fransa-İspanya üçgeninde yaşayan Şeyh Ebû Mus'ab, 1985 yılında İspanya'ya yerleşmeye karar verdi. Yaklaşık 10 yıl, aralıklarla burada yaşayacaktı. Başkent Madrid'de ve daha sonra Granada'da yaşayan Şeyh Ebû Mus'ab, İspanya'da bir dil kursunda tanıştığı İspanyol bir hanım olan, evlendikten sonra İslâm'a giren Elena Moreno Cruz ile 1987 yılında evlendi. Burada eğitimine, cihadi eksendeki yazılarına ve fikir çalışmalarına devam etti.

Bu dönemin ardından ilk kez 1987 yılında, Suriyeli bazı arkadaşlarıyla birlikte Afganistan'a gitti. 1987-1991 yılları arasındaki dönemin büyük bölümünü burada geçirdi. Burada Abdullah Azzam, Usame bin Ladin gibi şahsiyetlerle tanıştı, Arap mücahidlerin eğitim kamplarında teori ve pratik üzerine eğitim verdi. Entellektüel birikimini geliştirirken, cihadi kesimden çok sayıda kişiyle tanıştı ve bölgedeki cihadi yapılanmaların gelişimine katkı sağladı.

Sovyetler Birliği Afganistan'dan çekildikten sonra, ülkede başlayan iç savaş sebebiyle İspanya'ya geri dönmeye karar verdi. 1991 sonu, 1992 başında geri dönerek fıkri çalışmalarına ve ticarete devam etti. Daha sonra, 1994 yılında Londra'ya seyahat etmeye ve burada cihadi kesimden bağlantılar kurmaya, aynı zamanda kendisini geliştirmeye devam etti. Bu süreçte Cezayir'de devam eden cihadla ilgilendi. Avrupa genelinde cihadi isimler ile ilişkilerini sürdürdü. Cezayir cihadına Avrupa'da destek olurken, Cezayir'e gitme girişimleri başarısız oldu. Bir süre sonra Cezayir'de destek olduğu Silahlı İslâmî Cemaat (GIA) sivillere ve

diğer Müslüman gruplara yönelik saldırılara yönelince, bu gruptan beraetini ilan etti.

İngiltere'nin başkenti Londra'da medya ve İslâmi çalışma faaliyetlerinde bulundu. 1997 yılına kadar sürdürdüğü bu faaliyetler, karşılaştığı baskı ve takibatlar sonucu son buldu. Ardından Şeyh Ebû Mus'ab Taliban'ın İslâm Emirliği ilan ettiği Afganistan'a gitmeye karar verdi.

Burada bazı eğitim kampları teşkil edip "askeri akademi" benzeri bir yapı kurmak istedi. Taliban ile oldukça yakın çalışan Şeyh Ebû Mus'ab, 2000 yılında doğrudan Molla Muhammed Ömer'e biat ederek, Taliban'ın Afganistan İslâm Emirliği'ne ve Savunma Bakanlığı'na bağlı çalışmaya başladı. Taliban'ın medya yapılanması ile de yakın ilişki kuran Şeyh Ebû Mus'ab, Taliban'ın resmi dergilerinden "Şeriat"ta yazılar yazdı, Arapça radyo programlarına katıldı. Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi'ni teşkil ederek, çok sayıda dergi, yazı ve çalışma neşretti. Afganistan'daki Taliban yönetimine ve cihadi tecrübeye büyük katkı sağladı.

ABD'nin 2001 yılında Afganistan işgali sırasında Şeyh Ebû Mus'ab'ın büroları ve merkezleri de bombalandı. Taliban iktidarının yıkılmasıyla Şeyh Ebû Mus'ab, Pakistan içlerine çekilmek durumunda kaldı. Çalışmalarına burada devam etti.

ABD bu dönemde Ebû Mus'ab'ın başına 5 milyon dolar ödül koydu.

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri'nin, 31 Ekim 2005 tarihinde, Pakistan'ın Kuetta şehrinde, arkadaşlarıyla iftar ettiği sırada yakalandığı medyaya yansıdı. Yakalandığı resmi olarak açıklanmazken, Pakistan'ın Ebû Mus'ab'ı ABD'ye verdiği ve Ebu Musab'ın bir "hayalet tutuklu" olarak CIA tarafından esir tutulduğu anlaşıldı. Yıllar geçmesine rağmen Ebu Musab'ın nerede olduğu açıklanmadı. ABD tarafından Suriye'de Esed rejimine teslim edildiği öne sürülse de bu iddiayı doğrulayacak hiçbir kanıt sunulmadı. 2014 yılının Mart ayında El Kaide liderlerinden Adem Yahya

Gaden, aynı yılın Nisan ayında El Kaide lideri Eymen ez-Zevahiri, Ebu Musab'ın halen hapiste olduğunu ifade ettiler. Küresel cihadın teorisyenlerinden Şeyh Ebû Mus'ab'ın halen hayatta olup olmadığı, nerede tutulduğu, son durumunun ne olduğu bilinmiyor. Ebu Musab, şayet hayattaysa, şu an 62 yaşında.

Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri

Çok sayıda eseri ve sesli dersleri olan Şeyh Ebû Mus'ab'ın başlıca çalışmaları şunlardır:

- *Gerilla Savaşının İdare ve Organizasyonu* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler)

- *Ezilenlerin Savaşı Kitabının Şerhi* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler). Bu kitap Küresel Kitap tarafından yayına hazırlanmaktadır.

- *Gerilla Savaşı Teorilerinden Dersler* (Celalabad, Afganistan, 1999'da verilen dersler)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 1. Bölüm: Tecrübeler ve Dersler* (Umutlar ve Elemler) (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de İslâmi Cihadi Devrim: 2. Bölüm: İdeoloji ve Program* (Silahlı Devrimci Cihad Yolunda Çalışmalar ve Temeller) (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de Cihadi Tecrübeye Dair Gözlemler* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Afganistan, Taliban ve İslâm'ın Bugünkü Savaşı* (11 Ekim 1998, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2018)

- *Yemen Halkının Müslümanların Mukaddes Beldelerine ve Onların Servetine Dair Sorumlulukları* (Ekim 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Orta Asya Müslümanları ve İslâm'ın Müstakbel Savaşı* (5 Kasım 1999, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi) Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2020)

- *Nusayriler, Haçlılar ve Yahudiler Karşısında Şam'daki Ehli Sünnet* (22 Haziran 2000, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından önce Arapçası (İstanbul, 2019), sonra da Türkçesi basılmıştır (İstanbul, 2020)

- *Mücahidlerin ve Islahatın Mevcut Liderlerinin, Suudi Arabistan Denilen Bilad el Harameyn'deki Sultanın Vaizlerine Dair Şahitliği: Şeyh Usame bin Ladin ve Doktor Saad el Fakih'in Şeyh Bin Baz, Şeyh Bin Useymmin ve Bilad el Harameyn'deki Vaizlere Yönelik Mektup ve Tebliğleri Üzerine Bir Okuma ve Yorum* (31 Ocak 2001, Kabil, Guraba İslâmi Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Cezayir'de 1988-1996 Yılındaki Cihada Dair Muhtasar Şahitliğim* (1 Haziran 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Küresel Kitap tarafından Türkçesi yayınlanmıştır (İstanbul, 2021)

- *Müşerref'in Pakistan'ı: Problem ve Çözümü ...! Mecburi Bir Yüklülük* (Ekim 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 1: Kökler, Tarih ve Tecrübeler* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Sudan'da ve Suriye'de Arapçası basılmıştır. Anlatı Yayınları tarafından 2 cilt halinde Türkçesi yayınlanmıştır. (İstanbul 2015-2018)

- *Küresel İslâmi Direniş Çağrısı Cilt 2: Çağrı, Program ve Metod* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

MUKADDİME

Hamd yalnızca Allah'a mahsustur. Seçkin kullara selam olsun. Sevgili peygamberimiz Mustafa'ya, ailesine ve sahabelerine çokça salat ve selamlar olsun.

Allah'ım, göğsümü aç, işlerimi kolaylaştır, dilimdeki bağı çöz ki, sözüm anlaşılsın. Beni ehlime yetkili kıl.

Allah'ım, "Rabbimiz, biz, 'Rabbimize iman edin' nidası ile imana çağıran bir kimseyi duyduk ve iman ettik."

Rabbimiz, günahlarımızı bağışla, kötülüklerimizi ört ve canımızı iyilerle birlikte al.

Rabbimiz, elçilerine vaat ettiğini bize de ver. Kıyamet günü bizi mahcup etme. Kuşkusuz sen sözünden dönmezsın.

Allah'ım, efendimiz Muhammed'e, ailesine ve ashabına salat ve selam et.

Kabil'de yazmaya koyulduğum bu araştırmaya başlarken tarih Cemaziyelahir 1419 / Ekim 1998'i göstermekte idi.

Konu, bugünkü Afganistan ve Afganistan'ı yöneten Taliban Hareketi, İslam şeriatını tatbiki, açıkları, Taliban ve yönetimi hakkındaki şüpheler, Taliban'la muhalif hizipler arasındaki husumetler ve iç ve dış ittifakları ile ilgilidir. Yine uzun bir aradan sonra Müslümanlara ve Ehli Sünnet'e bahşolunan Taliban yanında savaşma meselesi, bu husus hakkındaki şüpheler ve yeni doğan bu İslam devletinin temellerinin kuvvetlenmesi için onlarla birlikte durulması hakkındadır. Bu devlet, Afgan halkının yaklaşık yirmi seneden beri bugünlere kadar sürdürülen cihadının bir semeresidir. Zayıflığına, parçalanmışlığına

ve sıkıntılarına rağmen İslam ümmetinin gençlerini, malını ve desteğini verdikten ve uzun bir süre ümitleri ile arasına giren iç savaşlar süresince oturup beklenmesinden sonra, yaşadığımız ve gördüğümüz bu ortamdaki hareket ortaya çıkmıştır.

Kendi kendime bu meseleler hakkında konuşmanın gerekliliğini ve konuyla ilgilenenler için şahitlik görevinin yerine getirilmesini düşünüyordum. Bunu, sahadaki bizzat kendi tanıklıklarıyla, yaşayan birisi olarak aktarmayı istiyordum. Bugüne kadar bunda tereddütler yaşadım ve birtakım sebeplerden ötürü bunu erteledim. Bu sebeplerin en önemlisi, öncelikle bazı hususların daha fazla açıklığa kavuşması ve Taliban'da tanıklık ettiğimiz bu hayrın herhangi bir nedenle ani bir dönüşüme ya da değişmeye uğraması korkusudur (bizi, insanların ve özellikle de kardeşlerin dillerinin merhameti altında bırakacak bir dönüşüm korkusu). Bizi, merhametsiz olmamalarına alıştıran bu dillerin...

Bunun nedeni, kardeşlerimizin, tutum değişikliği ile sonuçlanacak siyasi şartların dönüşümünün gerekçelerini ve -ilerleyen bölümlerde açıklayacağım üzere- şer'i siyaset hükümlerindeki değişimi kavrayamamalarıdır. Yaklaşık iki sene önce Afganistan'ı gözlemleme maksadıyla yaptığım bir gezi sonrası bir rapor hazırlamıştım. Bu rapor, Mısır Cemaatu'l-Cihad medya bürosu aracılığı ile neşredildi. Rapor, "Taliban" başlığı altında yaklaşık 35 sayfadan oluşuyordu. Sonra, geçen sene 1997 Aralık ayında başka bir gözlem turu daha düzenledim. Ve bundan sonra, nihai olarak Afganistan'a hicret etme kararını verdim. O vakitten beri hala Afganistan'dayım. Yani bir seneden fazla bir süredir. Burada yaşanan olayları günbegün yoğun bir şekilde takip ettim ve Allah'tan yardım dileyip mümkün olduğu kadar hakka yakın olmasını ümit ettiğim bu tanıklığı yazıp neşredebileceğim kadar Taliban'la birlikte yaşadım.

Kısa zaman önce Londra'da ikamet eden bazı kardeşler aracılığıyla (Allah onları kurtarsın) öğrendiğime göre, müteahhir selefi âlimlerinden olmuş Londra fakihlerinden birisine; Afganistan hakkında, 'Taliban'ın İslam şeriatını tatbik etmesiyle, hicret

edilebilecek bir İslam dâru olmaya dönüşebilmesi' hakkında sorulduğunda, şöyle cevap vermiştir: "Ne Afganistan'da dâru'l-İslam'ın şartları ne de Taliban hükûmetinde şer'i hükûmetin şartları bulunmamaktadır!"

Sonra kardeşler bana, Margaret Thatcher'ın memleketinde yaşayan başka birisi katında, felaketin başka bir boyuta ulaştığını bildirdi. Bu kimseye, son dönemlerde Afganistan'da Taliban ile hasımları arasında yaşanan savaş hakkında sorulduğunda şöyle cevap vermiştir: "Bu savaşta ölen de öldürülen de cehen-nemdedir!" Bu türden bir yamukluğu ve şaşkınlığı, Pakistan'daki selefi davetçiler, Ehl-i Hadis ve İslami çalışmalarda bulunan bazı kimselerde gördüm. Yine Arap ülkelerinde yaşayan bazı kimselerden bu türden söz ve fetvalar duydum!

Bazı kullarına, kendi elleri ile kazandıkları nedeniyle, uluslararası medya araçlarının sundukları ya da birisinin telefonda gönderdiği haberlerin dışında hiçbir bilgilerinin olmadığı, olay yerinden binlerce mil uzaklıktaki meseleler hakkında ilimsizce Allah hakkında söz söyleme cüreti veren Allah, tüm noksanlıklardan münezzehtir. Bir hadiste şöyle buyrulmaktadır: "*Aranızda fetvaya en cüretli olanlarınız, ateşe en cüretli olanlarınızdır.*"

Yine Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: "*Güneş gibi olan bir şeye şahitlik et; ya da bırak.*" Musibet ise, mücahidler arasında bizzat vakıayı yaşamalarıyla birlikte, uzakta olmaları ve vakıayı bilmemelerine rağmen bu kimseleri, tutumlarını belirleyecekleri fetva mercii olarak kabul edenlerin bulunmasıdır.

Burada (Afganistan'da) vakıalarından kopuk bir şekilde uzlette olan bazılarının, bu türden Londra fetvaları ve benzeri açıklamalara kulak verdiklerini gördükten sonra, Müslümanları meselenin hakikatinden haberdar etmek için, yaşamış olduğumuz ve bugün Afganistan'da yaşanan vakıayı anlatacak bir tanıklığın üzerime bir görev olduğunu gördüm. Böylece belki, fetva ve gençleri yönlendirme hususunda öne çıkan bu

gibi kimselere de Allah hakkında ilimsizce konuşmamaları hususunda yardımcı olabilirim. Bu fetvaları, yeni gelişen olaylar hakkındaki fetva ve Allah'ın hükmünün dayanağını teşkil eden 'vakıanın kavranması' gerçekleşmeden vermekteler. Sonra, bugün yaşamakta olduğumuz hayati savaşları hakkında ve İslam ehli ile düşmanları arasındaki güç dengelerinin dönüşümünde Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'e bahş olan en önemli fırsatlar hakkında Müslümanları genel olarak bilinçlendirmeyi istedik. Yine Müslüman âlimlerinden geriye kalan hayır ehline hüccet ikame etmeyi ve içerisinde bulunduğumuz durumun hükmünü ve bunun karşısında Müslümanların görevlerini belirlemede Allah'a karşı sorumluluklarını önlerine koymayı istedik.

Bunun niyetine girip bazı yazıları hazırladıktan sonra başka işlerle meşgul olmaya başladım. Nihayetinde geçen hafta gerçekleşen olaylar, beni bu tanıklığın zorunluluğuyla karşı karşıya bıraktı. Yaklaşık üç aydır art arda gerçekleşen olayları şöyle sıralayabiliriz:

- Taliban Hareketi, kuzeye doğru art arda fetihler gerçekleştirmekte, ele geçirdiği yerlerde kontrolü sağlamakta, Kabil'in kuzeyinden uzanan bir vadiden Kuzeydoğu Bedahşan vilayetine kadar ve -Afganistan Şia'larının yaşadığı Bamyân kasabası dışındakı- tüm Afganistan bölgesine hükmetmekte.

- Bu dönüşümlerden sonra, Amerika liderliğinde Batı dünyası ve medya araçları seferberlik başlattı. Rusya ve ona tabi olan Orta Asya sosyalist devletleri harekete geçti ve Afganistan'a girme tehditlerinde bulundu. Medyasıyla birlikte İran seferber oldu ve normal olmayan bir diplomasi çabasıyla herkesi Afganistan'a ve Taliban'a karşı cephe alma çağrılarını başlattı. Taliban muhalifleri ittifakı (Rabbani, Şah Mesud, Dostum, Seyyaf ve Hikmetyar), Taliban'a karşı yardım edilmesi durumunda Yeni Dünya Düzeni siyasetini uygulamaya hazır olduklarını göstererek, uluslararası koşulları fırsat bilip sahada bir seçenek olarak kendilerini takdim ettiler. Yakın zaman önce Clinton, Rusya'nın sonsuza dek yok oluşunun müjdesi olan iktisadi çöküntü

fırtınaları ve Orta Asya konularını Yeltsin ile görüşmek için Moskova'ya gitti. Taliban karşıtı hiziplere yönelik askeri yardımlar yoğun bir şekilde artmaya başladı. Özellikle de Şah Mesud ve Tacikistan havayolu üzerinden Seyyaf cemaatine yardımlar yoğunlaştı. Afganistan'da yıkılan sosyalist rejimin son rumuzu Dostum, önce İstanbul'a oradan da Özbekistan'a uçtu.

- Gelişmeler devam etmekte. İran tutumlarını artırarak Afganistan güneybatı sınırlarında askeri tatbikatlar yürütmeye başladı. Ardından Taliban'ın Mezar-ı Şerif'e saldırması esnasında iki İranlı diplomatı öldürmesi olayı üzerine ı ışık tutarak savaş tamtamları çalmaya başladı. Sonra, İsrail'in olaylara müdahil olduğu haberleri kesinleşti. İsrail, bölgesel güvenliği için stratejik kabul ettiği bölgelere süratle ve aktif bir şekilde müdahaleleriyle bilinmektedir. Haber ajansları, İsrail Savunma Ordusu'nun bazı generallerinin Kuzey Afganistan'a geldikleri, Rabbani ve Dostum'a yardımlarda bulundukları haberlerini geçti. Dünya basını, İsrail'in Kuzey Afganistan'a gelişini haber yaptı. Bu ortamda, iki ay önce Amerikan'ın, Afganistan'da bulunan Arap mücahidlerin kamplarını Kruz füzeleriyle vurması, gerginliği daha da artırdı. Ardından Amerika'nın, Afganistan'da Taliban Hareketi'nin himaye ettiği İslami terör(!) üslerine karşı açık bir savaş tehdidi geldi. Sonra Amerika, gerekmesi durumunda Afganistan'da teröristlerin karargâhlarına, sığınaklarına ve müttefiklerine karşı kimyasal, biyolojik ve nükleer toplu imha silahları kullanma seçeneğinin açık olduğu imasında bulundu. Amerika'nın tüm bu kibri karşısında, Taliban Hareketi dimdik durdu. Afganistan'da müminlerin emiri Molla Muhammed Ömer, 'Usame bin Ladin'i ve Arap mücahidleri asla teslim etmeyeceğini ve Amerikan baskılarına boyun eğmeyeceğini' açıkladı. Molla Ömer, ABD, Suudi Arabistan ve Pakistan delegelerinin Kandahar'daki ofisini ziyaretlerinde oldukça onurlu bir tutum sergilemiştir.

- Askeri yönden, İran'ın ordusunu bölgeye sevk etmesi, Taliban güçlerinden büyük bir kısmının güneybatıya çekilmesine neden olmuştur. Rusya, Tacikistan ve Özbekistan'ın tehditleri ve askeri tatbikatlar, Taliban'a bağlı diğer büyük bir gücün henüz

istikrar elde edilemeyen kuzeyden çekilmesine neden olmuştur. Şi'ilerin Bamyân'daki hareketliliği ve İran havayolu aracılığıyla Şii birliklere yardımlar gelmesi, Taliban güçlerinden üçüncü bir kısmın Bamyân'ın kuzey ve güneyinde Şi'lara karşı hat tutmaya geçmesine neden olmuştur.

Taliban'ın gerilim bölgelerine yönelik askeri harekâtlarının, Kabil şehri etrafındaki, özellikle de başkent'in kuzeyinde bulunan Şah Mesud ve Seyyaf güçleri karşısındaki hatları savunmalarında askeri boşluklar doğurduğu gözlemlenmekte. Kabil'i geri alarak Taliban'ın kuzeydeki konumunun sarsılmasına neden olacak ani bir saldırı başlatmak için içerideki muhalefetle uluslararası bir dayanışma olduğu gözükmemekte. Özellikle de buna, İran'ın Taliban'ın ana kalesi Kandahar ve civarından oluşan Afganistan'ın güneybatısına saldırısı eşlik ettiğinde durum daha da vahimleşecektir. Belki de bu çekilme, daha önce Taliban'ın kuzeyden çekilişinde meydana gelen katliamlara benzer bir durum ortaya çıkaracaktır.

Geçen hafta Kabil etrafında gerçekleşen askeri olaylar, bahsettiğimiz senaryoyu güçlendirmekte ve dünya haberleri ve iç gelişmeler de buna işaret etmekte.

Eylül ayının beşinde perşembe günü Şah Mesud ve Seyyaf'a bağlı güçler başkent Kabil'in kuzey savunma hatlarına iki mihverden saldırmaya başladılar. Bu mihverlerden birisi, Kabil'in merkezinden sadece on beş kilometre uzaklıkta bulunmakta. Kuzeye ve Bamyân hatlarının bulunduğu güneybatıya çekilen güçler nedeniyle başkent'in savunması sayı ve teçhizat azlığından şikâyet etmekteydi. Saldıran güçler, Kabil'in girişinde bulunan bazı önemli yüksek noktaları ele geçirdi. Taliban, Arap, Pakistanlı ve farklı uyruklardan mücahidlerle, aralarında çatışmalar yaşandı. Hatta 17 Eylül tarihinde saldırıların iyice artması nedeniyle pazartesi sabahına kadar on üç saat süren bir çatışma yaşandı. O gece Arap mücahidler ve beraberlerinde bulunan Pakistanlı, Özbek, Türkistanlı ve diğer kardeşler sebat ettiler ve nihayetinde Taliban'dan gelen yeni birliklerle var olan boşluklar

kapatıldı. Saldırı kırıldı ve Seyyaf'a bağlı birlikler geri çekilirken bölgede büyük kayıplar verdiler. Arap kardeşlerden beş güzel kişi şehid oldu. Allah onları geniş rahmeti ile kuşatsın. Yine farklı uyruklardan yirmi civarında kardeş ve Afgan talebelerinden birkaç kardeş şehid oldu.

İki seneden fazla bir süredir, Taliban'ın Kabil'i teslim almasından bu yana, Kabil'i tehdit eden en büyük ani baskınlardan birisi de böylece atlatılmış oldu. Allah en doğrusunu bilir.

O gece ve ertesi gün sabahı durum değerlendirmesinde bulunan kardeşler, vaziyetin tehlikeli olduğu ve saldırı düzenleyenlerin, savunması zayıf olan diğer noktalara hücum etmeleri durumunda şehrin düşeceği hususunda görüş belirttiler. Yapılması gereken, Araplardan ve farklı beldelerden, özellikle de Orta Asya'dan acem kardeşler arasında seferberlik çağrısında bulunulması gerektiği idi. Hızlı bir şekilde Afganistan'da bulunan eski mücahid Arap birliklerinin yanına gidip farklı cihad cemaatlerine bağlı kimseleri, Kabil şehrine saldırıda bulunanları püskürtmede destek olmaları için teşvikte bulundum.

On gün içerisinde bazı fertler ve cemaatlerle yürüttüğüm görüşmeler neticesinde, hızlı bir şekilde bu konuyu belgelemem gerektiği kanaatine vardım. Geçen genel sebeplerin yanında gerçekten çok önemli olan iki neden daha fark ettim:

Bunlardan birincisi: Gerçekten üzüntü verici bir vakıa ile karşılaştım ki, burada eski mücahidlerden olan Arap kardeşlerin çoğu ya da bilinen cihad cemaatlerine mensup olanlar; ya bu savaşı önemsemiyorlardı ya da üzerine terettüp edecek olan neticelerin bilincinde değillerdi. Veya cihad cemaatleri içerisinde ve Afganistan'da bulunan Arap birlikleri arasında fetva ve görüş belirtmede öne çıkan bazılarının söylemiş oldukları muhtelif söz, fetva ve şüphelerin tesiri altında Taliban ile birlikte savaşılması ilkesini kabul etmiyorlardı. Görüşmede bulunduklarımın çoğundaki ortak payda, Taliban'la yürütülen siyasi, bölgesel ve uluslararası çatışmanın yapısını, nedenlerini, Afganistan ve

Orta Asya bölgesinde, hatta genel olarak tüm cihad hareketleri seviyesinde -Allah göstermesin- Taliban'ın yıkılması üzerine terrettüp edecek olanları kavramamış olmalarıydı.

İkinci neden: Saldırı üzerinden bir hafta geçmesine, Mesud ve hizip güçlerinde kırılma ve yenilgi alametleri belirmesine, Taliban güçleri karşısında Şiaların bozguna uğrayıp Bamyan'ın düşmesine ve yine görünürde tehlikenin bertaraf olmasına ve Allah'ın izale ettiği, kâfirleri ve zalimleri hiçbir şey elde edemedi kinleriyle geri çevirmesine rağmen, benim hala inanmakta olduğum hakikat, tüm bunların basit bir girişimden ibaret olduğudur. Afganistan'a ve orada bulunan Taliban ve Yeni Dünya Düzeni tarafından hedef alınan İslami cihad cemaatlerine karşı yürütülen savaş henüz başlamadı. Bu, uzun ve belirleyici bir savaş olacak. Bazı saf kimselerin düşündükleri gibi, içeride Taliban ile bazı hasımları arasındaki bir savaş olmayacak. Afganistan'da yetişen ve Taliban Hareketi ile temsil edilen, farklı yerlerden gelen güçler ve yine cihad rumuzlarından Afganistan'a sığınan müttefikleri ile; uluslararası sistemin sahipleri olan Yahudilerden, Amerikalılardan, Haçlı müttefiklerinden ve yine İran'daki Rafızî rejiminden, bölgede bulunan uşak mürted güçlerden, özellikle de Araplardan, bunların yanında mürtedlerden, bağilerden, müfsitlerden, cahillerden, kendi dünyaları ve başkalarının dünyası karşılığında dinlerini satanlardan, Afganistan içerisindeki fesat hizipleri kalıntılarından, -başlarında Dostum'un milislerinin, Sovyet istihbarat kadrolarının geldiği- silinmiş eski Sovyet rejimi kalıntılarından oluşan Yeni Dünya Düzeni arasında bir çatışma olacaktır.

Benim kesin kanaatim, eğer Taliban dört senedir gördüğümüz doğruluk üzere devam ederse, Allah en doğrusunu bilir, gelecek olan bu çatışma kaçınılmazdır. Bu çatışma, Afgan kardeşlerimize karşı yürütülen bu saldırıyı savunmak için, toplanılması mümkün olan tüm İslami güçleri hakiki ciddi bir seferberliğe çağırmaya ihtiyaç duymaktadır. Gelecek olan saldırının başlıca nedenleri şöyledir:

- 1- Allah'ın şeriatını tatbik etmeleri
- 2- Mücahidleri barındırmaları ve desteklemeleri
- 3- Yeni Yahudi-Haçlı uluslararası sisteme karşı durmaları

Bu, varlık-yokluk savaşıdır. Diğer tutumlar bir yana, bazı ihlaslı kardeşlerimizin gelişmeleri soğukluk ve umursamazlıkla ele almaları gerçekten çok üzücü. Üzerlerine seferberlik ilanı yükümlülüğü olan kesimin başında; öncelikle Afganistan'da eski olan Arap mücahid kardeşler, sonra bu önemli Afganistan karargâhında maslahatları bulunan farklı hacimlerdeki cihad cemaatleri; üçüncü olarak, tüm mekânlardaki Allah yolundaki mücahidler; dördüncü olarak ise, yeryüzünde bulunan Müslümanların geneli gelmektedir.

Allah'ın fazlı ile, burada kardeşler arasında geçirdiğim bu süre zarfında, daha önce dışarıdan derlediğim malumatların yanında, bizim bu savaşta Taliban'a iştirak etmemiz hakkında yayılan şüphelerin geneliyle ilgili olarak ve yeterli olduğuna inandığım kavrayışla, Taliban hakkındaki yergilerle ilgili Allahu Teâlâ'dan yardım isteyerek bir tanıklık olarak bu incelemeyi sunacağım. Yüce Allah'tan, hepimize hakkı hak olarak göstermesini, bizi O'na ittiba ile rızıklandırmasını ve hakkı bize sevdirmesini istiyorum. Yine bize bâtılı bâtıl olarak göstermesini, bizi ondan sakınmakla rızıklandırmasını, onu bize kerih göstermesini ve bizi kendi velilerine veli kılmasını, savaş yoluyla da düşmanlarına düşman kılmasını diliyorum.

“Taliban'ın ve düşmanlarının vakıası ve onların arasında bizim durumumuz”, “bu vakıanın siyasi tanımlaması”, “böyle bir durumda bizim şer'i hüküm anlayışımız”, “bu savaşa katılma hakkında ortaya atılan şüpheler” ve diğer genel şüphelerden oluşan ana konulara geçmeden önce üç önemli temel noktayı arz etmek isterim. Kısaca bunlar:

Birincisi: Özellikle burada Afganistan'da bulunan kardeşlere şunu belirtmek isterim: Taliban yanında savaşa iştirak etme meselesi hakkında şüpheler ortaya atıldı ve farklı seviyelerden karışlaştığım birçok kimsede ortalıkta dolaşan şüphelere tanık oldum ve bu şüpheler hala bazılarının katında devam etmektedir. Bu durum, mesele hakkında ihtilaf edenler arasında konunun, öncelikle pratik ve şer'i delillerle ve genel olarak Müslümanlar arasında, özel olarak da Allah yolunda cihad eden ve O'nun rızasını isteyenler arasında olması gereken İslami ahlak ile ele alınması gerekir. Bu ihtilaf neticesinde, şeytanın kardeşler arasını bozma girişimlerine karşı hepimiz çok dikkatli olmalıyız. Genel bilğim ve kardeşlerle karışmam çerçevesinde, buradakilerin çoğunluğu Afganistan'da ve başka yerlerde cihad etmiş kimselerdir. Ya da buraya cihad veya hazırlık niyetiyle gelen kimselerdir. Bu kimselerden hiçbirisi, cihaddan oturma, korkaklık ya da başka bir yergiyle itham olunmamakta; ancak bu savaşa iştirak edilmesine kanaat getirmemişlerdir. Bu durumda şüphelerin izale olmasıyla bu savaşa iştirak eden ya da buna azmeden hiç kimse- nin, bu savaşa katılmayanları ya da katılmaya ikna olmayanları, Allah yolunda mücahid ve muhacirler bir yana, sıradan Müslümanlara yakışmayan üsluplarla yermesi gerekmez.

Diğer yandan, bilğim çerçevesinde, bu savaşa iştirak eden ya da buna kanaat getiren kimseler arasında, dünyalık ya da Allah'tan başkasını razı etmek için çıkan hiç kimseyi bilmiyorum. Bu kimselerde gördüğüm, bu cihadın Allah yolunda, Allah'ın rızasını ve O'nun yolunda şehadeti istemek, Allah'ın dinini ve şeriatını ikame edenleri desteklemek, yeryüzünün farklı tağutlarının zulmünden dinleri uğruna kaçanları savunmak için olduğuna kanaat getirmiş olduklarıdır.

Bu cihad ve savaştan geri duranların ve buna kanaat getirmeyenlerin, yeryüzündeki son sığınaklarını, -hatta buna kanaat getirmeyenlerin bile- evlerini, kamplarını ve barınaklarını savunan mücahid kardeşleri hakkında ithamda bulunma hakları yoktur. Savaşa çıkmamaları durumunda, çıkanlar tarafından ihmalkârlıkla itham olunma dürtüsüyle, şeytanın kendilerini

çıkanları tenkit edip karalamaya sürüklemesinden sakınmalıdır. Allah yolundaki mücahid ve muhacirler arasında kanaat getirenler ve getirmeyenler hakkındaki zannımız budur. Allah'a karşı ne kendimizi, ne kardeşlerimizi, ne de Allah'ın diğer kullarını tezkiye etmiyoruz. Bize gözüken budur, sırları bilen ise Allah'tır.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: "*Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle. Çünkü şeytan aralarını açıp bozmaktadır. Şüphesiz şeytan insanın açıkça bir düşmanıdır.*" (İsra, 53) Rasûlullah (salâllâhu aleyhi ve sellem) bizlere, şeytanın namaz kılanlar hakkında yeise düştüğünü, ancak aralarını açmada hala istekli olduğunu haber vermiştir. Allah'tan hidayet diliyoruz.

İkincisi: Bunu burada açıklayacak ve inşaallah incelemenin sonunda detaylandıracağım. Bu, şer'i siyasetle ilgili fetvaların da diğer şer'i fetvalar gibi olduğu ve Allah'ın dininde söylenen her sözün Allah'ın hakkındaki hükmünü gerektiren vakıa üzerine bina edildiğidir. Örneğin temizlik, ibadetler, alışveriş, miras vb. hükümlerde olduğu gibi, Allah'ın dinindeki birçok fetvanın vakıası sabit olunca, bu hüküm ve fetvalarda asıl olan da sabit ve tafsili olması olmuştur. Ancak fert veya cemaat olsun beşerin vakıasında ve hareketleri hakkındaki şer'i siyaset hükümleri, siyasi ve askeri çatışmaları hakkında Allah'ın hükümleri ve içerisinde bulunmuş oldukları hale dayanmaktadır. Aslında hükümler ve kaideler, Allah'ın kitabında, Rasûlünün (salâllâhu aleyhi ve sellem) sünnetinde ve tarih boyunca ümmetin güvenilir âlimlerinin ve fakihlerinin sözlerinde sabittir. Ancak, kulların kalplerinin Rahman'ın iki parmağı arasında olması ve onları dilediği gibi evirip çevirmesi nedeniyle, beşerin tabiatı değişimli ve dönüşümlü olunca, hatta kişinin mümin sabahlayıp kâfir akşamlaması ya da mümin akşamlayıp kâfir sabahlaması ve az bir dünyalık karşılığında dinini satmasına kadar varan bir değişim geçirmesi nedeniyle; fertler ve cemaatler karşısında benimsememiz gereken şer'i siyaset, işaret olunan vela-bera ve bu bağlamda kulların halleriyle ilgili sabit olan kaide ve ölçülere göre değişiklik arz etmelidir.

Mümin olarak sabahlayan bir kimseye karşı her Müslümanın velayet, destekleme ve diğer hakları vardır. Kâfir olarak akşamlayan kimse için ise, ondan beri olma, ona düşmanlık besleme ve buna bağlı olan diğer hükümler uygulanır. Sabit olan, Allah'ın dininin kaideleri ve hükümleridir. Değişken olan ise, kulların halleri ve kalpleridir. Buna binaen, hükümler sabittir ve buna göre şer'i yükümlülükler olarak insanlar karşısındaki tutumlarımız değişkendir.

Ya cehaletten ya da taassup, nefret ve hevadan dolayı bugün insanların unutmış olduğu bu açık durumun örnekleri tarihte çoktur. Siyerde, selef hayatında ve günümüze kadar gelen İslam tarihinde bu böyledir ve Allah'ın kanunlarından bir kanun olarak böyle kalacaktır.

Firavun'un sihirbazları küfrün başları olarak Firavun'a geldiler ve şöyle dediler: *"Eğer biz galip gelenlerden olursak bizim için bir karşılık var mıdır?"* Onlar hakkındaki şer'i hüküm, onlardan beri olmak ve Firavun'la birlikte onlardan uzak durmaktır. Firavun ile Allah'ın elçisi Musa arasındaki karşılaşmadan sonra ise en faziletli şehidler olarak akşamladılar. Şöyle diyorlardı: *"Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni üstün tutmayız. Ne hüküm vereceksen ver! Sen ancak bu dünya hayatında hükmedersin."* (Taha, 72) Bundan sonra onların hükümleri, her mümin gibi velayet ve Müslümanlar arasındaki haklarla aynı oldu. Müslüman olmalarından önce sahabeler hakkındaki hüküm, onlardan beri olunmasıydı. Müslüman olmalarından sonra velayet hükümleri geçerli olmaya başladı. Müslüman olanlardan bazıları mürted oldu ve beraat ve savaş hükümlerine maruz kaldılar. Bazıları geri döndü, Müslüman oldu ve velayet ve yardımcı olma hükümlerine maruz kaldılar. Muaviye b. Ebu Süfyan (radiyallâhu anhu), Ali (radiyallâhu anhu)'ya karşı şer'i imamla birlikte kendisine karşı savaşılması gereken bağı oldu. Hasan (radiyallâhu anhu)'nın onunla sulh yapıp İslam ehlinin genelinin Muaviye üzerinde birleşmesiyle, ona karşı çıkan bağı ve Haricilere karşı savaşılması vacip olan şer'i bir halife oldu.

Örneğin burada Afganistan'da; İslam'a ve Müslümanlara saldırıan Ruslara ve komünistlere karşı Afgan halkının cihadını, cihadı hizipler yönetiyordu. O vakit İslam âlimleri ve İslami çalışma önderleri, -bunu tescilleyip yayan Şeyh Abdullah Azzam'ın aktarmasıyla- saldırgana karşı yürütülen bu cihadı her Müslüman üzerine farz-ı ayn olarak kabul etmişlerdi. Sonra Ruslar çıktı, cihad hizipleri önderleri birbirleriyle savaşmaya başladılar. Bunlardan bazıları hakka daha yakın, bazıları da daha uzaktı. Sonra işler karıştı, fitneler, dünya için savaşlar ve devletlerle işbirlikçilikler ortaya çıktı. O vakit beklemek, fitnelerden ve Allah yolunda olmayan çatışmalardan uzak durmak doğru olan tutumdur. Allah en doğrusunu bilir.

Sonra Taliban çıktı ve Allah'ın şeriatıyla hükmedip insanlar arasında emniyeti yaydılar. Uluslararası sistem, Afganistan'da bulunan müfsitler ve komünistlerle birlikte, onlara ve dinleri için kaçıp onlara sığınan müminlere karşı ittifaka girdiler. Onlara karşı yapılan ittifak içerisinde, Ruslara karşı yürütülen cihadda önder olan kimseler de vardı. Rabbani gibi, Batı'ya ve Afganistan'daki planlarına bağlılığını açıktan ilan edip, teröre karşı olması nedeniyle ülkesini kruz füzeleriyle vuran Amerika'yı tebrik edenler de bulunmaktaydı. Yahudi evlatlarının onu desteklediği doğrultusunda haberler gerçek çıktı ve alenileşti. Cihad önderlerinden olan bir diğeri ise, Rafizilere sığınıp onlarla ittifaka girdi ve onların Afganistan'daki oyun kartı oldu. İki sene önce cihadın remzi olan üçüncü biri, bugün komünistlerin yanında şer'i ilim talebelerine karşı savaşmaya ve tüm gücüyle onları karalamaya başladı. Bu durumda, olanlara binaen, şer'i hükümler de tutumlar da değişti.

Yaklaşık iki senedir birlikte yaşamamız nedeniyle Taliban hakkındaki bildiğim hayırlara rağmen, Taliban ve bugün Afganistan'da İslam'ın uluslararası ve yerel küfür ittifakına karşı savaşa tanıklığımda tereddütler yaşadım. Bunun nedeni, Allah'ın Taliban hakkında değişimi yazması ya da aralarındaki hayır ehlinin gidip yerlerine var olan fesat ehlinin gelmesi korkusudur. O vakit, gerçek bir vakıa ve hak olan delillere dayanmasına

rağmen, daha önceki desteğimizi kınayan kindar cahillerin hedefi olurduk. Ancak durum şu anda savaşın vakıasıyla ilgili bahsettiğim duruma gelmiş bulunmaktadır. Ne zamana kadar insanların dillerinden korkarak hakkı desteklemekten sükût edilecek ki; insanların razı edilmesi ulaşılamayacak bir durumdur. Sonra kendi kendime sordum: Asıl korkmamız gereken Allahu Teâlâ iken nasıl insanlardan korkarız? Rasûlullah (sallallâhualeyhi ve sellem) şöyle buyurur: *"İyi olana, iyi olduğu; kötü olana da kötü olduğu doğrultusunda tanıklık edin."* Ve Allahu Teâlâ bize şunu emretmektedir: *"Çağrıldıklarında şahitler bundan geri durmasınlar."*

İmam Ahmed şaşıracak ve kınayarak şu soruyu soruyor: "Cahil konuşup, âlim takiye ile sükût ettiğinde, insanlar hakkı nasıl öğrenecekler?" Allah'ın şeriatına sarılarak uluslararası sisteme karşı çıkmaları ve insanlara karşı bizi barındırıp korumaları sebebiyle Taliban'a karşı savaş uyarılarının başladığı bir dönemdeki tüm bu gelişmeler bizi onlara ve düşmanlarına karşı hak şahitliğe ve bu savaştaki konumumuzu belirlemeye çağırmakta, sonra bunu tüm insanlara haykırmamızı gerektirmektedir. Allahu Teâlâ'nın şu buyruğunda olduğu gibi: *"Biz ancak bildiğimize şahitlik ettik, biz gaybın bekçileri de değildik."*

Hakkın tüm açıklığı ve netliğiyle, bugün olanlar hakkındaki bizim tutumumuz budur. –Allah göstermesin ve izin vermesin eğer Allah Taliban'ın değişmesini dilerse ya da salihlerinden sonra başkaları gelir ve onlar değişirse; bu durum Allah'ın sabit olan şeriat ölçüleri çerçevesinde onlara karşı tutumumuzu değiştirmemizi gerektirirse, inşaallah bunu yapar ve kınayıcının kınamasından korkmayız. Onlarda böyle bir durum meydana gelmesi ve bizim onlara karşı tutumumuzu değiştirmemiz halinde, yarın birisi çıkıp bizi bununla yermesin. Bizi, Allah'ın rızasını talep ettiğimiz bir şeyle yermesin. Bu, ne şeriatın ne de aklın onaylamadığı bir itirazdır. Ve bunu ancak Allahu Teâlâ'nın Ahzab suresindeki şu buyruğunda bahsedilen kimselerin benzerleri yapar: *"Aranızdan engelleyenleri ve kardeşlerine: Muhammed'i ve ahabını bırakıp yanınıza gelin diyenleri Allah elbette bilir. Zaten hunlar ancak pek az savaşırlar. Onlar size karşı cimrilik*

ederek gelirler. Korku geldiğinde ölümden üstüne baygınlık çökmüş kimse gibi gözleri dönmüş halde sana baktıklarını görürsün. O korku gidince de hayata karşı oldukça düşkün kimseler olarak keskin dillerle sizi incitirler. İşte bunlar iman etmemişlerdir. Bu sebeple Allah onların amellerini boşa çıkarmıştır. Bu Allah için çok kolaydır."

Üçüncü olarak: Konuya girmeden önce, eski ve yeni ulemanın hakkında ittifak ettikleri açık ve bilinen bir konuya dikkat çekmek istiyoruz.

Özetle, fetva verecek olan âlimin fetvası ancak iki ilimle sahih olur: Birincisi: Meselenin vakıasının, halinin ve onunla ilintili olan şeylerin bilinmesi; sonra da, bu mesele hakkında Allah'ın hükmünün bilinmesidir. Sonra, Allah'ın hükmü hakkındaki ilmini, meselenin vakıası hakkındaki hükme tatbik eder ve Allah'ın izniyle doğruya ulaşır. Eğer fetva bu iki durumdan birisinin (ya da her ikisinin) cehaleti üzerine bina edilirse, işte bu felakettir. Eğer durumun vakıası bilinmez ve bunun üzerine bilinen Allah'ın hükümleri tatbik edilirse, doğruya ulaşılamaz. Çünkü bu durumda meselenin vakıasına uygun olmayan hükümler tatbik edilmiş olur. Eğer mesele bilinir hüküm bilinmezse, bunun bilinmesi de bir yarar sağlamaz ve mesele hakkında hatalı hükümler verilir.

Müftü âlimlerin ya da hak ile ya da yanlış olarak şer'i ilme nispet edilen kimselerin hatalı fetvalarını incelediğimde, hataların çoğunun halin vakıasının bilinmemesinden ya da soru soran tarafından kötü nitelenmesinden kaynaklandığını gördüm. Bu kimseler, vakıayı bilmemeleri nedeniyle, başka vakıalarla ilgili hükümleri oraya indirgediler. Genel olarak Allah'ın hükmü, kitabında, Nebisinin sünnetinde ve Allahu Teâlâ'nın bizim için muhafaza ettiği kitaplarda yazılı bulunan âlimlerin sözlerinde ya da -enderlikleriyle birlikte- ilmiyle amel eden âlimler üzerinden bilinmektedir. Ancak gerçek sorun, vakıanın kavranması ve meseleyle ilintili olan konulardır.

Muhlis olan âlimlerin bile siyaset işlerine ve farklı sınıflarıyla birlikte düşmanlarımızla yürüttüğümüz muasır çatışmanın meselelerine karışmamaları, onları, evrensel olaylar bir yana bizim iç vakıamımızdan bihaber hale getirmiştir. Onlardan birçoğunun haberleri dinlemediğini, insanlarla yaşamadığını ve etrafında neler döndüğünden haberi olmadığını görürsün. Soru soran birisi geldiğinde, herkesin kendi zaviyesinden nitelemesi üzerine, o da kendisine göre bir vakıa nitelemesinde bulunur. Soru soran birisi, bazen hükûmete bağlı bir istihbarat olur, bazen çekişme içinde olan partilerden birisinin mensubu olur, bazen cahilin teki, bazen de olaylardan yüz çevirmiş birisi olur. Faziletli şeyh de, Allah'ın hükmünü bildiğinden kendisine gelen bu bozuk niteleme üzerine hükmü uygular ve karşımıza neredeyse göklerin çatlayacağı, yerin yarılabacağı ve dağların paramparça olacağı fetvalar çıkar!

Evet, ilmin bulunmasına rağmen insanların hevaları dolayısıyla saptıkları birçok haller bulunmaktadır. Ancak şer'i siyaset meselelerinde yaygın olan fetvalarda bizim musibetimiz, mesele hakkında vakıanın ve insanların hallerinin bilinmemesi nedeniyle hakkı kast ettikleri halde hata ederek muvaffak olamayanlardır. Özellikle de, aralarında nadiren âlimlerin bulunduğu cihad akımları ve cihad cemaatleri vasatında. Maalesef bunlardan bazıları ilim talebesi olmalarına rağmen bu konulara girmişlerdir. Ne yeterli bir ilim bulunmaktadır ne de hallerin vakıası anlaşılmıştır. Allah'tan başka güç ve kuvvet sahibi yoktur. Hatta bazılarının Allah korkusu nedeniyle kendilerinden daha bilgili olanlara sordukları durumlar oldu. Ancak onlarda ve kendilerine sorulan şeyhlerinde, siyasetin karmaşıklıkları, insanların vakıası, çatışmanın tarafları ve sorunların birbirine girmiş olduğunun bilinmemesiyle karşılaştım. Bu problemin onları beklediğini ve Allah'ın merhamet ettikleri dışında bunlardan hidayete ulaşanların çok az olduğunu gördüm. Benim buradaki sözlerim, hakkı irade eden ilim talebeleri hakkındadır.

Yöneticilerin vakıayı çarpıttıkları ve onların da Allah'ın hü-
kümlerini çarpıtmak için görevlendirildikleri âlimler hakkında
değildir. Bu, şeytanların konumudur. Allah'tan afiyet diliyoruz.

Değerli kardeşlerim, mesele açıktır. Tıpta birçok hastalığın
ilacı bilinmektedir. Eğer hastalığı bilersen, onu bilen herkesten,
hatta doktor olmasan bile ilacını isteyebilirsin. Ancak sorun
hastalığın türünün teşhis edilmesi ya da belirlenmesidir. Birçok
hastalığın ilacı bilinmesine rağmen, hastalığın yanlış teşhis edil-
mesi nedeniyle nice insanlar ölmüştür.

İbn Kayyım (rahimehullah)'ın değerli kitabı “İlamu'l-muvak-
kiin”in 4. cildinde veciz bir şekilde ifade ettiklerine bakar mısı-
nız? Şöyle diyor: “Yirmi üçüncü faide: “Ebu Abdullah İbn Batta
Hulu kitabında İmam Ahmed'den nakille şunları söylemiştir:
“Bir kimsede beş haslet bulunmadan kendisini fetva konumuna
çıkarmaması gerekir: Bunlardan birincisi: Niyeti olmalıdır. Eğer
niyeti olmazsa, ne üzerinde ne de sözlerinde bir nur olmayacak-
tır. İkincisi: İlmi, hilmi, vakar ve sekineti olmalıdır. Üçüncüsü:
Konusunda güçlü ve bilgili olmalıdır. Dördüncüsü: Yeterli olma-
lıdır, aksi halde insanlar onu çiğnerler. Beşincisi: İnsanları tanı-
masıdır.”

Sonra İbn Kayyım (rahimehullah) İmam Ahmed'in sözlerini şerh
eder. Konumuzla ilgili olan Beşinci kısım (İnsanları tanıması)
ile ilgili olarak şunları söyler: “İnsanları tanıması sözü, müftü ve
hâkimlerin ihtiyaç duydukları çok büyük bir asıldır. Hem bu ko-
nuda hem de emir ve nehiylerde fıkıh sahibi olur ve birini diğeri
üzerine tatbik eder. Aksi halde ifsat ettiği ıslah ettiğinden daha
fazla olabilir. Eğer fakih olmakla birlikte insanların durumlarını
bilmezse, zalim, mazlum suretinde ya da aksi veya haklı, haksız
olarak gözükebilir. Hileler, tuzaklar ve aldatmacalar yaygınlaşır.
Zındık, dost şeklinde, yalancı, dürüst gözükebilir. Her haksız-
içerisinde günah, yalan ve fücür bulunan yalandan bir elbise gi-
yebilir. O ise, insanları, hallerini, geleneklerini ve arızı hallerini
bilmediğinden bunları birbirinden ayırt edemez. Bilakis insan-
ların hileleri, tuzakları, kurnazlıkları, gelenekleri ve örflerini

bilmede de fıkıh sahibi olmalıdır. Zira zamanın, mekânın değişmesiyle fetva da değişir. Gelenekler ve haller de Allah'ın dinindedir. Muvaffakiyet Allah'tandır.”

Allah yolunda cihad etmeyi ve tüm mekânlardaki saldırganları uzaklaştırmayı isteyenler olarak bizler bu durumumuzda (ki Afganistan da bu durum içerisinde) herkesin bildiği bir şeyi itiraf ediyoruz: Allah'ın şeriatı hakkında otoriter olup Allah yolunda cihad yoluna çıkan âlimlerin ender oluşu. Maalesef haklarında ilimlerine tanıklık edilen Ehli Sünnet âlimlerinin çoğu, şeytan tarafından ayartılarak, Yahudi ve Hristiyanları veli edinen mürtedlerden olan yöneticileri, sultanları ve velinimetlerine yanaşmış, onlara karşı nifak göstererek alçak, fani dünya metaları karşılığında dinlerini satmışlardır. Konunun dışına çıkmamak için bununla ilgili örneklerle girmeyeceğim. Ya da azınlık bir grup âlim, zayıflık ve destekçilerin azlığı tevili ile korkarak haksözden sukût etmektedirler. Onların haklarında söylenecek en az şey, azimeti terk ettikleri ve şehidlerin efendisinin makamına karşı zahit olduklarıdır. Yine onlar hakkında söylenecek en az şey, onlardan bazılarının, Rasûlullah'ın “dilsiz şeytan” olarak adlandırdığı haksözden sukût edenin oturduğu gibi oturmuş olmalarıdır. Bunların dışında bazıları vardır ki, sultanlarının dünyaları karşılığında dinlerini satan münafıkların durumundadırlar. Bundan Allah'a sığınırız.

Geriye bize marufu emreden, münkerden sakındıran; canları, ilimleri ve dilleriyle cihad eden hayır ehli âlimlerden ender bir kesim kalmıştır. Bunları da düşman, öldürme, hapis ve sürgünlerle yakalamayı sürdürmektedir. Yaşadığımız ve ateşiyle kavrulduğumuz durumlar hakkında Allah'ın hükmünü bilmek, tafsilatlarını öğrenmek ve kavramak için gizlenen salih ender âlimlere dönmenin dışında bir seçenek kalmamıştır. Onlara soruyoruz, onlar da cevap veriyorlar ve haberlerini gizliyoruz. Ya da mücahidler arasındaki bazı ilim talebelerine sorulmaktadır ki bunlar arasında ehil olanlar gerçekten çok azdır. İçerisinde bulunduğumuz duruma benzer konular hakkındaki hükümleri, asli kâfirlerden, mürtetlerden, bağilerden, Haricilerden olan

saldırganlarla savaş hükümlerini konu edinen kitaplar ve tezler arasında araştırmalar yürütmekteler.

Ancak aralarında salihler de olmak üzere tüm bunların karşısındaki ana problem, meselenin vakıasının tanımlanması hususudur. Allah'a iman eden ve yeryüzünde mustazaf olan bizler ve bizimle birlikte olanların vakıası; kâfirlerden, onlarla birlikte olanlardan ve belde halkımızdan onları veli edinenlerden olan düşmanlarımızın vakıası... Yaşamış olduğumuz kargaşa durumunun ana problemi burasıdır. Bugün Afganistan'da Taliban'la birlikte savaşmamızın konusu da bu bağlamda değerlendirilmelidir.

İnşaallah bu araştırmada detaylandıracağım ve incelemede tüm çabamı ortaya koymaya çalışacağım konular şunlardır:

Birinci bölüm: Bu savaştaki vakıamızın şümüllü bir tanımlanması.

Burada, siyasi durumu, Taliban'ın durumunu ve bilgim dâhilinde lehlerinde ve aleyhlerinde olan hususları zikredeceğim. Sonra, siyasi durumu ve Taliban düşmanlarının konumlarını ve hallerini açıklayacağım. Sonra, Afganistan ve diğer bölgelerde geriye kalan Arap mücahidlerin vakıasını açıklayacağım. Zalimlerin zulmü, mürted kâfirlerimizin ve bu beldelere saldıran müttefiklerinin zulümleri, bizleri bu beldelere sığınma zorunda bırakmıştır. Bu kısımda Allah'ın kurucularının Yahudi ve Hristiyanlar olmasını dilediği uluslararası sistemin bizi ve emsallerimizi büyük oyun gereğince kovalamasını açıklayacağım.

Bu tafsilattan sonra, ikinci bölüm gelecek ve orada ana meseleyi sunacağım. Bu, üç konudan oluşmaktadır:

1- Afganistan'daki bir hükümet olarak Taliban'ın hükmü nedir? Ayrıca Afganistan'ın bugünkü hükmü nedir; hicret edilmesi caiz ya da vacip olan darul-İslam mıdır?

2- Üzerinde bulundukları durumla birlikte, Müslüman olmaları hasebiyle Taliban yanında savaşmanın hükmü nedir? Onlarla birlikte savaşma zorunluluğumuz bir yana, yerel müttefikleriyle birlikte küresel saldırganlar onlara hücum etmekte. Bu durumda onlarla birlikte savunma yapmak caiz midir, vacip midir?

3- Biz onlara sığındık, onlar da bizi barındırdı ve bize destek oldular; bunun üzerine, en önemlisi bizi destekleyip barındırmaları olan birçok nedenden ötürü Haçlılar, Yahudiler ve Şialar onlara karşı saldırı başlattılar. Bu durumda onlarla birlikte hem kendimizi hem de onları müdafaa edelim mi? Çünkü bizim sebebimizle onlara karşı savaş açılmakta. Bu savaşın hükmü nedir; caiz midir, vacip midir, değil midir?

Meselenin vakıasının tanımlanması ve Taliban, düşmanları ve bizim de arasında bulunduğumuz üç tarafın vakıasının nitelenmesinde, Allah katında bildiğim şahitliğimi detaylı bir şekilde ortaya koyacağım. İnşaallah imkânım nispetince ve bu şahitliğin el verdiği kadarıyla bu konular hakkındaki bilgilerimi aktaracağımı söyleyebilirim.

Bu meseleler hakkındaki şer'i hükümle ilgili olarak, kendi kanaatlerimi belirteceğim. Bu kanaatler, daha önceki kasetlerimde ve kitaplarımda bahsettiğim üzere, iki yolla oluşmuştur: Ya haklarında ilim, cihad ve Allah'ın dinini desteklemedeki samimiyetlerini bildiğim ve güvendiğim kimselere sorduğum, delillerini öğrenip kanaat getirdiğim konulardır. Ya da şer'i kitaplara ve yazılara bakarak selef âlimlerinin hüküm ve fetvaları arasında içerisinde bulunmuş olduğumuz vakıayla örtüşen açıklamaları alıp istinas (yakınlaştırma) babından bunları insanlara ve gençlere açıkladım. Bunun nedenlerinden birisi de, kopukluk ve bu meseleler hakkında soru sorabileceğimiz kimselerin azlığı hatta hiç olmayışıdır.

Üçüncü bölümde ise, Taliban konusunu ve onlarla birlikte savaşılmaması hususundaki şüpheleri derinlemesine irdeledim ve elimden geldiği kadarıyla bunlara cevap verdim. Yardımcımız Allah'tır.

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: *"Şahitler çağrıldıklarında şahitlikten geri durmasınlar."*

Yine şöyle buyurur: *"Ey iman edenler! Kendinizin yahut ana babanızın ve yakınlarınızın aleyhine dahi olsa, adaleti titizlikle ayakta tutanlar ve Allah için şahitlik edenler olun."*

Yine şöyle buyurur: *"Onların bu şahitlikleri yazılacaktır ve sorulanacaklardır."*

Bu tanımlamayı, temel üç soru hakkındaki şer'i hükmün cevabına geçmeden önce bilinmesi ve kavranması gerekli olan temel konu olarak kabul etmekteyim.

BİRİNCİ BÖLÜM

AFGANİSTAN'DA ÇATIŞMANIN VAKIASI VE TARAFLARI

Birincisi: Hareketin başlangıcından müminlerin emirliğine ve şimdiye kadar yaşamış olduğumuz Taliban Hareketi'nin vakıası; sahadaki tanıklığımız üzere lehinde ve aleyhinde olan şeyler:

İki sene önce "Taliban" başlığı ile Afganistan ve Taliban Hareketi hakkında yazdığım makalede zikrettiklerim üzerine, tekit ettiğim bazı hususlar daha oldu. Kısaca bunları şöyle özetleyebilirim:

1- Taliban hareketi, Kandahar'da önceki cihad hiziplerinin yönetim çekişmeleri neticesinde Afganistan'da yaygın olan fesat hali ve oluşan büyük sıkıntılar üzerine doğal bir sonuç olarak doğmuştur. Özellikle de Rabbani ve müttetikleri ile yönetim için onunla çekişen Hikmetyar arasında yaşanan çekişmeler ve devamında her iki tarafın da Şialarla, İran'la, Özbek Dostum'un temsil ettiği komünist kalıntılarıyla, ardından sosyalist Asya devletleri ve Rusya ile, Halk ve Berşem diye adlandırılan Afgan komünist partilerinin kalıntılarıyla, Sosyalist Afgan İstihbaratı (HAT) ile ittifaklara gidilmiştir. Musibet, bu savaşta sivil Müslümanlardan yaklaşık olarak kırk bin kişinin öldürülmesine, Kabil ve etrafındaki birçok ilçenin yakılıp yıkılmasına kadar varmıştır. Ziraat ve ticaret durmuş, ülkenin altyapısı yerle bir olmuş, yollar kesilmiş, yol kesicilik, gasp, yağmalama, tecavüz; hesapsız ve sorgusuzca insanların namuslarına, mallarına ve canlarına düzenlenen saldırılar yaygın bir hal almıştır.

2- Hareket, Kandahar'da bulunan küçük bir grup Afgan şer'i ilim talebesi ve Mevlevilerin, Kandahar civarında yolcu kafilesini soyan ve birkaç kadını kaçıran bazı eşkıyaları takibe almaları

ve başlarında Molla Muhammed Ömer'in bulunduğu talebelerin hırsızların silahlarını ele geçirip kadınları ölü bir halde bulmaları üzerine başlamıştır. Sonrasında eşkıyalar Kandahar'dan kaçmışlardır. Bunun üzerine halk, eşkıyalara karşı bir yaptırım uygulayamadığından Rabbani'ye bağlı valiyi azlettiler ve Molla Muhammed Ömer'i emir seçtiler. Bu gelişme üzerine onlar da ele geçirdikleri Kandahar'da şeriatı tatbik edeceklerini ilan ettiler.

3- Kandahar'da meydana gelen emniyet ve rahatlık haberlerinin yayılması üzerine ilim talebeleri ve güneybatı vilayetleri halkları Kandahar'a gelip bu vilayetlerin idaresinin talebelere verilmesini ve şeriatın tatbik edilmesini talep ettiler. Bu vilayetlerin talebelerin yönetimine verilmesi ve şeriatın tatbik edilmesi için onlara yardım ettiler. Böylece Taliban sadece halkın şeriatı ve emniyeti istemesi üzerine savaşız bir şekilde Afganistan'ın beşte birine hâkim oldu.

4- Hikmetyar'ın etraf dağlardan Kabil'i bombalamanın dışında bir şey yapamamasının neticesinde Rabbani hükûmeti ile sulh yapıp bir fayda elde edemedi. Koşullar gereği bakanlığı kabul etmesiyle Pakistan, Afganistan'daki kozlarını kaybetti. Pakistan, Taliban'ı yeni bir kuvvet ve bölgede Rabbani'nin müttelikleri olan Hindistan, İran ve Rusya'nın tarafına ağır basan güç dengelerini eşitleyebileceği bir yapı olarak gördü. Bundan sonra Pakistan, Serhat ve Belucistan bölgelerinde bulunan dini hareketlerin ve içerisinde birçok Afgan talebenin eğitim aldığı medrese şeyhlerinin önünü açtı. Pakistan, Taliban'ı desteklemeye başladı ve Taliban'a katılmaları için talebelerin Afganistan'a hareket olanaklarını kolaylaştırdı. Gıda, yakıt vb. gerekli lojistik ihtiyaçların Taliban'a ulaşması için sınırlarını açtı. Sonra, önce Rabbani hükûmeti, sonrasında tüm Taliban hasımları karşısında alenen Taliban'ı destekleyen bir tavır takındı. İnşallah üçüncü bölümde Pakistan'ın Taliban ile ilişkilerinin nedenlerini ve yapısını ele alacağım. Bu, Taliban meselesi ve hasımları karşısında onlarla birlikte durma hakkındaki şüpheler konusudur.

5- Taliban küresi yuvarlandı. Âlimlerin, Mevlevilerin ve ilim talebelerinin Afgan toplumu arasındaki konumu nedeniyle, Taliban kuzeyde ve doğuda bulunan vilayetlere ilerledi. Kabil'in hâkimi Rabbani, hasmı olan Hikmetyar'ın bölgesinin Taliban'la aralarında kalması nedeniyle zeki davranarak Taliban'a karşı bir tavır sergilemedi. Bilakis hisbe, emri bil-maruf ve nehy anil-munker işlerini yürüten şer'i bir hareket kabul ederek onlara yardımlarını sundu. Lakin Hikmetyar güçlerine, Taliban'a teslim olmama doğrultusunda bir emir çıkardı ve Gazni bölgesinde onlara karşı savaşa başladı. Sonra kuzeye ve oradan da Kabil'e kadar bu savaş sürdü. Ancak ya savaşı ya da basit savaşlarla bölgeleri birer birer düştü. Zira komutanların ve hiziplerin, hatta hırsız ve yol kesicilerin birçoğu şer'i ilim talebelerine karşı savaşmakta tereddüt gösteriyorlardı. Yunus Halis Hizbi ve Hakkani güçleri gibi diğer hizipler de Paktiya ve Host'ta bulunan bölgelerini Taliban'a teslim ettiler. Seyyaf'ın komutanlarının çoğunluğu talebelere karşı savaşmaktan imtina ettiler ve Taliban'ın davranışlarını, şeriatı tatbik ettiklerini, marufu emredip münkerden sakındırdıklarını, emniyeti sağladıklarını, eşkıyaları takip ettiklerini ve yolların güvenliğini sağladıklarını görmeleri üzerine Nangarhan ve Celalabat'ı Taliban'a teslim ettiler.

6- Taliban, Kabil sınırlarına ulaştı ve Rabbani'ye bazı talepler arz etti. Bunların en önemlileri şöyledir:

- Şeriatın tatbiki.
- Sosyalistlerin ve yandaşlarının hükümetten çıkarılmaları.
- Kadınların devlet dairelerinden uzaklaştırılmaları.
- Kabil'de yaygınlaşan fesat, fuhuş, sinema, müzik ve kötü videoların men edilmesi.

Görüşme için onlardan bir heyet talep etti. Ancak savunma bakanı Şah Mesud silah teslimi, savaşın durdurulması ve görüşmelerin başlaması sözünü verdikten sonra ertesi günün sabahı ihanet ederek Kurrâ ve Kuran hafızlarından oluşan heyeti

katletti. Aktarıldığına göre, ihanetle mescidde katledilenlerin sayısı 250 talebedir. Savunma yapan Şah Mesud ve Hikmetyar cemaatleri arasındaki güvensizlikten ötürü 26 Eylül 1996 gecesi Kabil, beklenenin aksine çok hızlı bir şekilde düştü. Fecirden önce, Şah Mesud, Rabbani ve Seyyaf'a bağlı bazı güçlerle girilen cılız bazı çatışmalar sonucunda Taliban, Kabil'e girdi. Savaş Sıraç dağı, Salınç girişi ve kuzey vilayetlerinde durdurmak için hizipler kuzeye kaçtılar. Taliban'ın çıkışı henüz iki sene olmuştu; Taliban güney vilayetlerinde ve kuzeybatıda Herat'a kadar hâkimiyet sağlamış, geriye Afganistan'ın %15'ini oluşturan kuzey bölgelerinin büyük bir kısmı, Bedahşan'dan Tahar'a, Semenkant'tan Belh'e, Mezar-ı Şerif, Faryab ve Badğis'e kadar olan bölgeler kalmıştı. Peştun komutanlar ve azınlığın bulunması nedeniyle sadece Kunduz vilayeti Taliban'la birlikte kaldı. Afganistan'da Şii azınlığın yaşadığı ve İran'a bağlı Şii Birlik Hizbi'nin hâkim olduğu Bamyan vilayeti Kuzey İttifakı'yla kaldı.

7- 1997 senesi ortalarında Taliban kuzeye doğru hareket etti ve hızlı bir hamle ile birçok kuzey vilayetini ele geçirdi. Muhalefetin başkenti Mezar-ı Şerif, Taliban'ın eline geçti. Dünya, Afganistan'da durumların Taliban lehine geliştiğini zannetti. Taliban'la sulha giren ve ilişkilerini geliştirmeyi arz eden bazı Özbek milisler Taliban'a karşı ihanette bulundular ve bu ihanet kuzeyde bulunan Taliban güçlerinin korkunç bir katliama maruz kalmasıyla sonuçlandı. Aktarıldığına göre, vahşi katliamlarda on bin ila on beş bin arası Taliban üyesi katledildi. Bunların birçokları Mezar-ı Şerif'te komünist Özbek milisleri ve Şii müttefikleri elleriyle diri diri toplu mezarlara gömülerek öldürüldüler. Binlerce ceset, işkence, yaralama, öldürme ve müsle izleriyle birlikte açık alanlarda terk edildi. Sonra durum saldırı öncesine geri döndü.

8- 1997'nin ortalarından itibaren savaş hatları ilerlemeye devam etti. Taliban kuzeye daha temkinli saldırılar düzenlemeye başladı. Kuzey vilayetleri ardı ardına Taliban'ın eline geçmeye başladı. Önce Badğis, sonra Faryab, sonra Mezar-ı Şerif, sonra Semenkant. Sonra güneye doğru indiler ve Bamyan'a giden kuzey

güzergâhlarını ele geçirdiler. Bedahşan'ın bazı bölgeleri de Taliban'a katıldı. Özbekistan'a kaçan Dostum'un güçleri çöktü. Taliban'ın karşısında askeri güç olarak, Pençşir vadisinden Sıraç dağlarına, oradan Teşarîkar'a ve Kuzey Kabil girişlerine kadar uzanan Şah Mesud ve onunla birlikte olan Seyyaf'ın güçleri kaldı. Bunların yanında bir de Bamyân'da bulunan "Şii Birlik Partisi" güçleri bulunuyordu. Sonra 1998 Eylül ayında Bamyân düştü. Öncesinde ise Ağahan İsmaili güçlerinin bulunduğu Kiyân vadisi düştü. Bunlar Afganistan'da bulunan azınlıklardandır. Bu savaşlarda Taliban, sayılamayacak kadar çok silah ganimet aldı. Geçen 800 sene boyunca Ehli Sünnet'in bu vadiye giremediği söylenilmektedir. Taliban güneyden Gurbent yolu üzerinden Şah Mesud güçlerine saldırıya geçti. Şah Mesud ve Seyyaf'ın önünde, Kabil'e ani bir saldırı düzenleyerek Afganistan'daki güç dengelerini ters yüz etmelerinin dışında başka bir seçenek kalmamıştı.

İçerisinde bulunduğumuz 1998 Eylül ayının başlarında, grişte bahsettiğim Kabil saldırısı gerçekleşti. Şöyle ki, Allahu Teâlâ'nın fazlından sonra durumu, Arap, Özbek, Türkistan, Pakistan ve bazı Taliban mücahid birlikleri kurtardı ve nihayetinde Taliban güçleri durumun önemini fark edip bugün gözükteğü üzere şehrin savunmasını daha da sağlamlaştırdılar. Şu anda ben bu raporu sıcak ve gergin hatlardan on beş kilometre uzaklıkta Kabil şehrinde yazıyorum.

Yaklaşık olarak iki senedir bu hareketi gözlemlemem, Afganistan'da onlarla birlikte yaşayıp aralarına karışmam neticesinde, Taliban hakkında bazı mülâhazaları zikredecek olursam; kısaca haklarındaki olumlu ve olumsuz yönleri ele alabilirim. Ben olumlu yönleriyle başlayacağım.

Taliban Hareketi'nin En Önemli Olumlu Yanları

1- Taliban'ın olumlu yanlarının ve uygulamalarının en başında kuşkusuz İslam şeriatını tatbik etmeleri ve ilk çıkışlarından itibaren buna azimli olmaları gelir. Kandahar ile sınırlı oldukları dönemden, neredeyse Afganistan'ın tümüne hâkim oldukları

bugüne kadar ele geçirdikleri her bir karış üzerinde şeriatı tatbik ettiler. Olumsuzlukları kısmında zikredeceğim üzere, bu tatbik hakkında bazı eksiklikler olsa da, onları sevenler ve yerenlerin katında ittifak olunan hususlardan biri, Mevleviler ve ilim talebeleri üzerine kurulan hareketin, şer'i mahkemeler, âlimler ve kadılar aracılığıyla Taliban'ın şeriatı tatbik etmede ve hadleri ikame etmede ciddi olduğudur. Hatta Taliban'dan olan bazılarına bile hadler uygulanmıştır. Kabil, Taliban Hareketi'nden olan bir talebenin haksız yere birisini öldürmesi nedeniyle kendisine kısas uygulanmasına tanıklık etmiştir. Hırsızlara ve zina edenlere hadlerin uygulandığını bizzat işittim ve Host'ta hırsızlık haddinin uygulanmasına tanık oldum. Yine bir yol kesiciye haddin tatbik edilmesine ve canının ibret olması için günlerce asılı kaldığına tanık oldum. Taliban'ın şeriatı tatbikinde ciddi olduğu bilgisi kesindir ve bunun eserlerine Afganistan'da bulunan herkes şahitlik edebilir.

2- Allah'ın şeriatını tatbik etmelerinden sonra Taliban'ın olumlu yönlerinden bir diğeri de, şeriatın ve hadlerin tatbik edilmesinin bir sonucu olan, emniyetin yayılması ve yolların güvenliğinin sağlanması meselesidir. Özellikle de hırsızlık ve yol kesicilik hadlerinin uygulanmasıyla, -Afgan halkının ve orada yaşayanların tanıklığıyla- onlarca yıldır katı sosyalist yönetim ve monarşi yönetim dönemlerinde her yere polislerin salınmasıyla bile sağlanamayan güvenlik sağlanmıştır. Kuşkusuz bu, Allah'ın şeriatının sırlarındandır, incelik, şiddet, zorbalık ve kanunların gücünden değil. Bugün ise silahlar toplanmış, taşınması ve silah ile bir yere intikal yasaklanmıştır. Hırsızlar kaçmış, hatta bazı hırsızların Taliban'ın takibe almaması için çaldıkları eşyaları sahiplerine geri getirdikleri anlatılmaktadır. Büyük hırsız ve eşkıyaların çoğu, ya Pakistan'a ya da muhalif güçlere firar etmiş ya da izlerine rastlanılmayacak şekilde kaybolmuşlardır. Bu durumu Taliban'ın hasımları da itiraf etmektedir. Hatta ben bunları, Birleşmiş Milletler'de ve benzeri kuruluşlarda çalışan bazı kimse-lerden de duydum. Onlar, bunları Taliban'a karşı duruşlarında rahatsızlıklarını belirtirken ve Taliban'ın Afganistan'dan gidip

hiziplerin geri gelmesini temenni ederken söylemekteler. İç savaş dönemlerinden Taliban'ın gelişine kadarki süreci yaşayan Arap mücahid kardeşler, hizipler döneminde yolların fesadıyla ilgili çok önemli olaylar aktararak tanıklıklarda bulunmaktalar. Örneğin, araba ile bir buçuk saatlik bir mesafe olan Celalabat-Torhum arasında hiziplere ait birkaç kontrol noktası bulunduğunu ve bunun diğer yollarda da olduğunu, bu kontrol noktalarında fakir insanlardan haraç aldıklarını, hatta neredeyse kimsenin eşyası, parası ve ailesiyle yolculuk yapamaz hale geldiğini aktarmaktadırlar. Bugün ise, emniyet bakımından durum, daha önce sürekli ölüm ve yol kesilme olaylarıyla bilinen Afganistan olduğuna inanılmayacak bir haldedir.

3- Herhâlde Taliban'ın faziletlerinden üçüncüsü, emri bil-maruf ve nehyi anil-munkeri yaymasıdır. Bu maksatla özel bir bakanlık kurdular. Caddelerde gezerek satıcıları, insanları ve kadınları şer'i davranışlara uymaya zorlayan güçleri, askerleri, araçları ve öğütçüleri bulunmaktadır. Öyleki, mescidler canlandı, televizyonlar, video kasetleri, müzik ve fesat görüntüleri tamamen yasaklandı. İlerleyen bölümlerde bahsedeceğim olumsuzluklarının yanında, bu devriyelerin insanlar gözünde bir heybeti ve ağırlığı var. Öne çıkan olumlu yönlerinden diğer bazıları da, örtünmeyi zorunlu kılması, sakal kesmeyi yasaklaması ve zahiri İslami uygulamaları dayatmasıdır.

4- Komünizm kalıntılarının silinmesi, davetin ve insanların bilinçlendirilmesinin yayılması ve temelde sosyalizm ve laik kalıntıları üzerine kurulu olan devlet görevlilerinin temizlenmesi. Bu durumu ben bizzat kendi gözlemlerimle mülâhaza ettim. Taliban, birçoğu ülkeden kaçan sosyalist önderlerini tasfiye etti. Küçükleri ise, korkarak takip ve muhasara altında gizlendiler. Rabbani güçleri temel olarak komünist kalıntılarından müteşekkildi. En önemli askeri komutanlarından birisi, Moskova mezunu, İslam'la savaşmak üzere yetiştirilmiş kızıl bir komünist olan General Asif idi. Şu anda Taliban onları takipte, bazılarını tasfiye etti ya da uzaklaştırdı ve birçokları kaçtı. Bir keresinde bazı resmi evraklar için bir bakanlığa girdiğimde, görevlilerin

bürolarında olmadıklarını, davet ve irşad görevlilerinin onları toplayıp dini dersler yaptıklarını ve tahtada *"Ben insanları ve cinleri ancak bana ibadet etmeleri için yarattım."* ayetinin yazılı olduğunu gördüm.

Bu durumu onlara sorduğumda, şöyle açıkladılar: Taliban'ın siyaseti, mevlevilerin ya da talebelerin esas görevlere ve müdürlüklere atanmaları ve devlet idaresinde yetişene kadar bu görevlerde kalmalarıdır. Öğrenciler için idare, Arapça ve diğer dillerde kurslar, diplomasi işleri vb. konularında dersler yapılmakta. Aynı zamanda çoğunluğu cahiliye tabakasından olan görevlilere, işçilere ve yine önceki rejimden etkilenenlere yönelik davet programları düzenleniyor. Komünizmle bağı bilinen kimseler ise takip ediliyor ve hapsediliyor ya da en azından -eğer gizli ya da açıktan öldürülüp tasfiye edilmemişse- hapse atılıyor ve görevine son verdiriliyor. Maaş verilemediği için ayrılanların dışında binlerce memur bu nedenle görevlerinden uzaklaştırılmıştır. Kadınlar ise hükûmet dairelerinde hiç yok. Bana anlatıldığına göre, Rabbani döneminde Diyanet Bakanlığında ve Adalet Bakanlığında bile kadınlar görev yapıyormuş.

Taliban bir yandan davetin ve İslam'ın yayılması için, diğer yandan savaşın tükettiği talebelerin yenilerinin yetişmesi için yüzlerce medrese açtı. Host'ta bu medreselerden birisini ziyaret ettim. Medresede yedi yüz öğrenci iki seneliğine Mevleviler ve âlimlerden ders alıyordu. Onlar için kalma, yatma, yemek merkezleri hazırlanmıştı. Güzel bir kütüphaneleri ve özel öğretmenleri vardı. Dini dersler ve Arapça öğreniyorlardı. Onlara Arap dili dersleri verme konusunda öneride bulunduğumuzda buna çok sevindiler.

5- Altyapının yeniden düzenlenmesi, fabrikaların onarılması, bozulan yolların düzeltilmesi, yıkılan köprülerin tamir edilmesi vb. uygulamalar... Cihadın bitmesinden sonra Birleşmiş Milletler, Batılı kuruluşlar ve hatta bazı Arap ve İslami yardım dernekleri Afganistan'ın imarı için hazırlanan programa iki yüz milyon dolarlık bir bütçe ayırdılar. Birleşmiş Milletler, Rusların

ve komünistlerin gerçekleştirdiği yıkımın maliyetinin yedi yüz milyar dolar civarında olduğunu tahmin etmekte. Bunun dışında iki milyon şehid, bir o kadar yaralı, kötürüm hasta ve beş milyonluk göç. -Bizim durumumuzda olduğu gibi- Afganistan'da yolculuk yapanlar, anlatılamayacak ve kalemlerin olayları kayıt altına alamayacağı bir yıkımla karşılaşacaklardır. Hatta kameralar ve filmler bile bunu kayıt altına almaktan aciz kalacaktır. Ümitsizlik ve fakirlikle iç içe geçmiş bir yıkım, her türden sıkıntı ve hastalıklar, çevre kirliliği, büyük bir geri kalmışlık, işkence ve diğer sorunlar... Çocukların yüzleri, tebessüm edişleri ve üzüntü dolu gözleri buna tanıklık etmekte. Kadınların ve erkeklerin elbiselerindeki yamalarından, çadırların farklı renklerdeki yamalarına kadar her şeyde sıkıntı ve fakirlik gözükmemekte. Sadece Allah'ın bildiği ve bizim gibilerin onlarla birlikte yaşamalarıyla hissettikleri haller. Yardımcımız Allah'tır.

Aslında partiler döneminde "İslami Mücahidler Hükümeti" adı altında 1992 senesinde, önce Müceddidi sonra Rabbani başkanlığında Kabil'i teslim aldıklarından sonra geçen dört sene zarfında imarla ilgili bazı şeyleri gerçekleştirmiş olmaları lazımdı. Ancak uluslararası müesseselerin başında bulunduğu Haçlı entrikaları ve bunların başında Kızılhaç, Birleşmiş Milletler ve muhtelif Hristiyan örgütler durumları daha da kötüleştirdi. Savaş biter bitmez sistemli yağma eylemlerine ve planlamalarına öncülük ettiler. Onların sadece sağlık alanlarında bazı göstermelik hizmetleri olmuştur. Birtakım hastalıkları yaymaları, kısır yapıcı aşılar kullanmaları ve -hiçbir başarı kaydedemese demisyonerlik faaliyetleri yürütmeleri gibi hususlarla ilgili ise ayrı mülahazalar bulunmaktadır.

Ancak felaket, başta Seyyaf, Rabbani, Ahmed Şah Mesud ve Hikmetyar'ın bulunduğu hiziplerin Kabil'in ve sağlam bir şekilde teslim aldıkları bazı bölgelerin yıkımından sorumlu olmalarıdır. Bu bölgelerde komünistlerle bir savaş meydana gelmemesine rağmen, komünistlerle savaş olan bölgelerle aynı ya da daha fazla bir yıkım ve fesat meydana getirmişlerdir. Talebeler ülkeyi bu halde teslim aldılar. "Genel Yararlar Bakanlığı" adı altında bir

bakanlık kurdular. İki sene içerisinde bunun neticelerini bizzat kendimiz gördük. Birçok köprü onarıldı, bombaların yollarda açtığı çukurlar kapatıldı ve ana yollar düzeltildi. Motoru güçlü bir dağ aracıyla ancak dokuz saatte katedebildiğimiz 170 km'lik Kabil-Host yolunu, bunun yarısı kadar bir zamanda katetmeye başladık. Celalabad-Kabil ve diğer yollarda da aynı çalışmalar yürütülüyordu. Taliban Meslik Bakanlığı bana, bakanlıklarının sadece Kabil'de bulunan atıl kalmış ya da yıkılmış 250 fabrikadan 40'ını işler hale getirdiklerini, Afganistan'da çokça bulunan altın, bakır, değerli taşlar, mermer, uranyum, krom ve benzeri muhtelif maden yataklarından bazılarını düzelttiklerini söyledi. Ziraat Bakanlığı da benzer uygulamalarda bulunarak, barajları tamir etti ve bazı bölgelere su ve elektrik ulaşmasını sağladı. Bu nedenle ticaret hareketlendi. Bu durumun neticesi pazarlardaki yerel ve ithal ürünlerin gözle görülür şekilde artmasında gözlemlenmekte. Geçen bu etkenler, bir sonraki olumlu mülahazanın oluşmasına neden olmuştur.

6- İktisadi canlanma: Bu durum, daha önce bahsettiğim gibi, bugün tüketim mallarının birçoğunun pazarda bulunmasında gözlemlenmektedir. Afganistan bir ziraat ve hayvancılık ülkesidir. Bugün tarlalar düzenlenmiş, koyun sürüleri çoğalmış, asıl olarak Pakistan'la, yakın zaman önce sınırlar kapanmadan önce İran'la, Afgan havayolları aracılığıyla Kabil, Hindistan ve Dubai arasında ticaret gözle görülür bir şekilde hareketlenmiş bulunmaktadır. Tedavül hareketliliği ve insanların alım gücünün artması, Afganistan'ın onlarca yıldır olmadığı şekilde canlandığını göstermekte. Buna, bölgede yaşayan insanlar da tanıklık etmekte. Hatta dilenciler ve muhtaçlar bile bir pazara ya da dükkâna girdiklerinde, -Allahu Teâla'nın kolaylaştırmasıyla ancak yıllar sonra giderilebilecek genel fakirlik ve muhtaçlığa rağmen güzel gelişmeler nedeniyle- kendilerine yardımcı olacak birilerini bulabiliyorlar. Allah en doğrusunu bilir.

7- Taliban için zikredilecek olumlu yönlerden bir diğeri de, Haçlı kuruluşlarını gözlem altında tutmaları ve çerçevelerini daraltmalarıdır. Taliban, Haçlı bir müessesede müdürlük yapan,

Hristiyanlığa çağırıp misyoner kitapları yayan iki Afgan'ı idam etmiştir. Herhangi bir hükümete bağlı olmayan birçok Haçlı kuruluşun ofisini kapatmış, aynı nedenle elçilerini göndermiş, bazılarının çalışma alanlarını daraltmış, daha önceki hiziplerin yapmadığı üzere, ofislerini başkent dışına taşıttırmış ve bu durum Taliban'la Birleşmiş Milletler ve Batılı kuruluşlar arasında sorunlar yaşanmasına neden olmuştur.

Bunlar, Taliban döneminde, Taliban'dan nefret edenlerin bile tanıklık edebilecekleri başlıca olumlu yönlerdir. Tabii ki bunların yanında teferruat kalan daha birçok olumlu yönler bulunmaktadır. Allah en doğrusunu bilir.

Taliban hakkında zikredilebilecek olumsuz yönleri ise aşağıdaki maddelerde özetleyebiliriz:

Taliban'ın En Önemli Olumsuz Yönleri

Taliban Mevleviler ve eski ilim talebeleri karışımının yanında, aralarına katılan hizipler, mücahidler, eski komutanlar ve Pakistan'da bulunan dini medrese mezunlarından yeni öğrenciler veya Taliban'ın hâkim olmasından sonra Afganistan içerisinde açılan medrese mezunlarından müteşekkildir. Bu karışımla Taliban, önceki cihad hiziplerinin ve genel olarak geçen uzun seneler içerisinde muamelelere girdiğimiz Afgan halkının durumunu anımsatmaktadır. Bundan sadece Taliban büyüklerinden seçkinler ve bazı âlimler istisnadır. Özellikle de yurt dışına yolluluk yapmış, farklı ekoller ve İslam daveti modelleriyle tanışma fırsatı olanlar bundan istisnadır. Afgan halkının genelindeki olumsuz yönleri aşağıdaki şekilde zikredebiliriz:

Birincisi: Nispeten Makbul Sayılabilecek Nefis Terbiyesinden Sapkın Bid'atçı Sofilere Kadar Farklı Mertebeleriyle Tasavvufun Yaygın Oluşu

İslam âleminin birçok bölgesinde olduğu gibi Afganistan'da da kabirler ve türbeler yaygındır. İnsanlar ziyaret için oralara gitmekte, çaputlar bağlamaktadır. Bazı türbelerde türbe görevlileri

ve fakirler için sadaka toplayanlar bulunmaktadır. Afganların birçoğu muska ve teaviz takmakta ve bunlarda Kuran yazdığına inanmaktalar. Gerçekten de bunların birçoğunun içerisinde Kuran yazılı olmakta, yine birçoğunda da tılsımlar, rakamlar, harfler ve resimler bulunmakta. Taliban'dan bazıları da diğer avam gibi salihlerin eserlerinden teberrüklenmek, onların yanında Allahu Teâla'ya dua etmek ve niyazda bulunmak için türbeleri ziyaret etmektedir. Ancak onlar hakkında bilinen bir şey de, kabirlerden bir şey istememeleri, kabirleri tavaf etmemeleri, kabir yanında namaz kılmayı yasaklamalarıdır. Bu kabirlerden bazıları Kabil'in fethi sırasında şehid olan bazı sahabelere aittir.

Bazı kardeşler, kabirleri ve türbeleri kaldırmadıkları, bunu yapanları ve ziyaret edenleri uyarmadıkları, muska yazanları men etmedikleri, hatta onların döneminde vefat eden bazı komutan, şehid ve Mevlevilerin türbeleri yapıldığı için onları kınamaktadırlar. Bununla birlikte yaygın olan bu belaya rağmen bazı Taliban büyüklerinin, hatta bazı küçüklerin buna uyarıda bulunduklarını ve bunun cahillikten ve genel bir olgu olmasından kaynaklandığını belirttiklerini gördük. Taliban'ın bu olgularla mücadelede bazı çabaları bulunmaktadır.

Gözükten o ki, Afganistan'ın büyük âlimleri yanında bile türbeler, kabirler ve oralardan bereket ummak caizdir. Bizzat kendim mücahidlerin en samimi komutanlarından, hayır ve sabır ehlinde olan, Tahavi Akidesi'ni Peştü diline tercüme eden Afganistan'ın seçkin âlimlerinden Şeyh Yunus Halis'in, Arapların da bulunduğu bir mecliste konuşması sırasında, 'ertesi gün dört yaşındaki kızının geçirdiği bir sıtma sonrası konuşmadığını, doktorların bir tedavisi de bulunmadığı için, salihlerden birisine ait bir mezarda Allah'tan şifa dileğinde bulunmak için yolculuğa çıkacağını' söylediğine tanık oldum. Sonra tebessüm edip bize baktı ve "sizin bu konudaki görüşünüzü biliyorum, siz bunu caiz görmüyorsunuz. Ancak Afganlar olarak bizler bunun caiz olduğuna inanıyoruz. Bu, salihlerin eserlerine teberrük babındandır. Bizler kabirleri ziyaret edip taşlara sürtünen ve ölümlerden ihtiyaçlarını isteyen ve bununla müşrik olan Şiiler gibi değiliz.

Biz, Allah'tan başka hiç kimsenin fayda ve şifa veremeyeceğini biliyoruz. Her şey O'ndandır ve biz sadece O'ndan isteriz. Mübarek mezarları da, o mezarın yanında Allah'tan istemek için ziyaret ederiz. Sahibinin salahı nedeniyle mekânın bereketini umarız. Çünkü bizler Allah'ın, belirli zamanları, mekânları ve şahısları hayır ve bereketlendirdiğini düşünmekteyiz. Bu, bizim tecrübe ettiğimiz bir durumdur. Terk edilen ve yanında bereket görülmeyen mezarlar olduğu gibi, sahibinin bereketi ve kerameti nedeniyle Allah'ın icabetinin olduğu mezarlar da var." Sonra tebessüm etti ve konuyu değiştirdi. Bu durum burada Taliban ve diğer halklar arasında yaygındır, tıpkı yüzlerce yıldır ve günümüze kadar tarihimizin birçok dönemlerinde Müslüman halklarımızın durumunda olduğu gibi. Güç ve kuvvet yalnızca Allah iledir.

İkincisi: Hanefi Mezhebi Taassubu

Sünni Afganların hepsi Hanefi'dir. Âlimleri ve Taliban da böyledir. Ve çoğunluğu mezhep mutaassıbidir. Taassuplarının da mertebeleri vardır. Âlimleri dört mezhep olduğunu kabul etmekte ve yaygın bir deyimleri bulunmaktadır: "Çar mezheb hak (Dört mezhep haktır)" Nadir de olsa bazıları Orta Asya'da bulunmaları nedeniyle Şafii mezhebini duymuş. Bununla birlikte bizim beldelerimizdeki mezhep âlimleri gibi onlar da kendi mezheplerini tercih ediyorlar. Afganların çoğu ise mezhepleri hiç duymamış ve ne olduğundan habersizler. Afgan avamı genel olarak diğer bölgelerdeki avamlar gibi din ve dünya işlerinde cahildirler. Alışmadıkları bir şeyle karşılaştıklarında, bunun dinde bir bid'at olduğunu zannetmekteler; örneğin tekbirlerde ellerini kaldıran, sesli bir şekilde 'âmin' diyen veya teşehhüdde parmağını hareket ettiren birisini görmeleri gibi.

Bu, bizimle birlikte Afganistan'daki Arapların cihadı kadar eski bir olaydır. Şeyh Abdullah Azzam'ın (rahimehullah) çabalarına ve kardeşlere, 'insanların cehaletlerini gözetmeleri, savunma savaşını yürütüldüğü bu zor koşullarda sünnetler ya da ihtilafî konular nedeniyle sonu iyi olmayacak tefrika ve şer çıkarmamaları

gerektiğini' anlatma girişimlerine rağmen, birçok kardeşte bu sorunun hallinin kavranmasında problemlerde bulunmakta.

Ne Afganların ne de Taliban'ın Hanefiliklerini terk edecekleri gözükmektedir. Hanefi mezhebinin yanında başka mezheplerin bulunduğu ikna etmeden önce, sahih/doğru olan Hanefi mezhebine dönmeleri için uzun bir zamana ihtiyaç vardır. Yakın bir zamanda gerçekleşmesinin olanaklı gözümediği başka bir mezhebe bağlanmaları ise çok daha uzun bir zamana ihtiyaç duyar. Belki de bu şartlarda böyle bir şeye ihtiyaç da yoktur. Buna rağmen Konar ve Nuristan gibi Afganistan'ın bazı kısıtlı bölgelerinde sınırlı bir şekilde Selefi mezhebi yayılmıştır. Ve etraflarındaki insanlarla birçok sorunlar yaşamaktadırlar. Oraya Suud'dan mali destekler gelmesine rağmen, insanların Hanefilikten başka bir mezhep benimsedikleri söylenemez. Diğer yandan, bahsedildiği üzere, âlimler ve komutanlar gibi Taliban'ın büyükleri, mezheplere ihtiram göstermektedir. Bizzat Molla Ömer'den ve bazı Taliban büyüklerinden birçok kez fıkhi ve kadılıkla ilgili problemlerde mezhebe muhalefet edip delile uydukları aktarılmıştır. Ancak bunlar bana göre nadir olaylardır ve toplum İmam Ebu Hanife'nin (*Allah rahmet eylesin*) mezhebi üzeredir. Hanefi mezhebinin benimsenmesi olumsuz bir yön olarak zikredilmemeli, ancak mezhebe taassup olumsuzluk olarak anlatılmalıdır. Allah en doğrusunu bilir.

Üçüncüsü: Genel Olarak Dünya İşlerini Bilmemeleri

Uluslararası ve bölgesel siyaseti, Müslüman ülkelerin işbirlikçi, zalim ve mürted yöneticilerinin durumlarını bilmemeleri bunun örneklerindendir. Yine genel olarak uluslararası siyaset oyunlarını ve özel olarak Suudi Arabistan ve Pakistan gibi hain devletlerin rollerini bilmemeleri. Bu bilgisizlik, siyasi durumlarına, hatta bu hükûmetlere karşı benimsedikleri şer'i hükümlere özellikle de Suudi Arabistan, Pakistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve onların yanında durup onları tanıyan bazıları hakkındaki tutumlarına yansımaktadır.

Onların kısa olmayan bir zamana ve az olmayan bir çabaya ihtiyaçları oldukları gözükmemekte. Ki aralarında bunu yapacak bir kimseyi de bilmiyorum. Yine şu anda buradaki Arapların ve konuyla ilgilenenlerin de bunu gerçekleştirmeleri çok zordur. Bu nedenle Afganistan'dan, ABD ve Yahudilere karşı savaş açma fikri makul ve mümkün gözüküyorsa, Taliban'ın ve Afganların bizimle birlikte bunun bedeline katlanmaları gerekir. Bu, onların zayıf vakıalarına göre incelenmesi gereken bir husustur. Arap ve İslam ülkelerindeki hükûmetlerle savaşılmasını ve onlarla karşı karşıya gelinmesini doğru bulmuyorum. Özellikle de Pakistan, Birleşik Arap Emirlikleri veya Suudi Arabistan gibi ülkelerle savaşta Taliban'ın tutumu Yahudi ve Amerikalılarla aynı olmayacaktır. Allah en doğrusunu bilir.

Öncelikle, yolculuk, hac ve umre gibi ecnebilerin şaşırtıcı bir şekilde mukaddes saydıkları maslahatlarıyla ilintili olduğu için ve bunların dışında diğer maslahatlar nedeniyle, bunlardan mahrum olmayı istemezler. İkincisi: Çünkü onlar, onların Müslüman, zalim ve facir yöneticiler olduklarına inanmaktalar, zaten o ülkelerde bir cihad bulunduğuna da kanaat getirmemişlerdir. Bu ülkeleri ziyaret etmekte, oralarda çalışmaktalar, âlimlerinin ve avamının vakıasını ve -cihad ve savaş bir yana- İslam'dan ne kadar uzaklaştıklarını görmekte. Onlardan birçok beyanlar çıkmış, bizzat Molla Ömer'den ve başkalarından, Hadimul-Harameyn habîs mürted Fehd b. Abdulaziz'e teşekkür telgrafları gönderilmiş, Suudi Arabistan'a ve diğer hükûmetlere genel teşekkürler iletilmiştir.

Bir keresinde Taliban mesullerinden birisiyle Fehd'in küfrünü tartıştım ve ona bu konudaki delilleri sundum. Bir süre sessiz kaldı. Sonra şaşkın bir şekilde bana baktı ve hayretle şöyle dedi: "Eğer deliller bunlarsa, bunlarla Nevaz Şerif bile kâfir olur!" Bu vakıayı ve siyaseti bilmemelerinden, ayrıca konu hakkındaki şer'i hükmü kavrayamamalarındandır. Bununla birlikte bu sorun, bazı Taliban komutanlarının ve fertlerinin bu meseleleri bizim anladığımız gibi anlamadıkları anlamına gelmemelidir. Taliban ileri gelenlerinden bazılarıyla tartıştımda, vela-bera-

hâkimiyet ve diğer konularda çok net olduklarını gördüm. Zamanın bunu çözeceğine inanıyorum. Şu anda bu işbirlikçi hükûmetler, efendilerinden gelen emirlerle Taliban'a karşı kötü bir tutum sergilemektedir. Son dönemde Suudi Arabistan'ın yaptığı, Taliban temsilcisini kovması bunun örneklerinden biridir. Taliban'a yönelik küresel baskıların, bu hükûmetlerin gerçek yüzlerini ortaya çıkaracağını ve o vakit Taliban'ın bunların riddetine ve bunlara karşı cihad edilmesinin vacipliğine ikna etmenin mümkün olacağına inanıyorum. Şunu belirtmek isterim, Araplar davalarını Taliban'a ve diğerlerine açıklamakta çok gevşek davranmaktalar. Bu hususta onlar Taliban'dan daha fazla sorumludurlar. Allah en doğrusunu bilir.

Bazı Taliban komutanlarının vakıayı bizim gibi anladıklarını ve bizimle aynı hükümde bulunduklarını görürüz. Hatta bu, Afganistan'da Taliban'dan olmayan Şeyh Celaleddin Hakkani, Şeyh Yunus Halis ve diğerleri gibilerinin de görüşüdür. Ancak Afganların Haremeyn (Suud) yöneticilerinin kâfir olduklarını ve halkının da onları kabul ettiklerini anlayamazlar. Onların bazı âlimleri, seçkinleri ve hatta salihleri bile krallarını temize çıkarmakta, haramı helal, helali haram yapmalarına rağmen onlara itaat etmektedir.

Dördüncüsü: Uluslararası Çevreler ve Birleşmiş Milletler Hakkındaki Tutumları

Taliban birden fazla kere bunu açıkladı ve yaşanan birçok sorun üzerine Birleşmiş Milletler üyelik haklarını ve orada Afganistan kürsüsünü talep etti. Bu sorunlardan birisi de, İran'la yaşadıkları sıkıntılardır; bu çevrelerden konuyu incelemeleri ve -anlaşıldığı kadarıyla- bu sorunların çözümünde uluslararası toplum tarafından yargılanma talep edildi. Kuşkusuz bu büyük bir sorundur ve Taliban'ın en büyük olumsuz yanlarından kabul edilir. Bana göre bu, kabir ve türbe sorununa denk ya da daha büyük bir meseledir. Bu durum, bizim onlarla birlikte savaşılması tutumumuz hakkında birçok kuşkular ortaya çıkardı. Bu konuda hakkın tebliğ edilmesi, nasihat edilmeleri ve uyarılmaları

hususunda bazı Taliban büyükleriyle görüşme çabalarımın özeti-
tini ilerleyen bölümlerde aktaracağım. Bunu başka birçok kar-
deşler de yapmıştır. Bu konuyu inşaallah şüphelerle ilgili üçüncü
bölümde ele alacağım. Ancak burada bunun büyük bir olumsuz-
luk olduğunu ve var olduğunu belirtmekle yetinip detaylarını
yerinde zikredeceğim.

Beşincisi: Afganistan'da Haçlı Kuruluşların Yaygınlığı ve Özgür Bir Şekilde Çalışmaları

Taliban'ın olumlu yanlarını zikrederken, Haçlı kuruluşlara
ve faaliyetlerine baskı uygulamasını belirtmekle birlikte; birçok
kardeşte olduğu gibi ben de bunun yetersiz bir çaba olduğuna
inanıyorum. Bu kuruluşların faaliyetleri, üzerinde Kızıl Haç-
ların ve her yandan küfür amblemlerinin bulunduğu araçlarla
hareket özgürlükleri, bayraklarının ofisleri üzerinde özgürce
dalgalanması, yeryüzünde Allah'ın şeriatı ile hükmeden tek dev-
letin olumsuz yönlerindendir.

Bazı kardeşler bu durumu abartarak, Taliban'ı dünyalık mad-
di yardımlar için ya da bunu, konuyu bilmedikleri ve basite aldık-
ları için haç ehline karşı yumuşama ithamında bulunmuşlardır.
Celalabad'da Hristiyanlaşan Afgan ailelerin bulunduğuyla ilgili
hikâyeler uyduruldu. Arap kardeşlerden birisi bana, Taliban'ın
bildiği yüz mürted aile bulunduğunu ve hiçbir şey yapmadıkları-
rını söyledi. Ben de olay üzerine düşüp olayı aktarandan, yetki-
li kimselere gitmek için bana o yerlerin adreslerini getirmesini
istedim. Araştırma ve incelemeden sonra, olayın aslı olmadığı,
haberlin aslının, ilk cihad döneminde Pakistan'ın başkenti İsla-
mabad'da (Celalabad'da değil) Afgan mültecilerin bulunduğu
bir bölgedeki yaklaşık yirmi ailenin fakirlik nedeniyle Hristiyan
oldukları ve Kızılhaç'ın Pakistan hükûmeti kontrolünde onlara
yardım edip desteklediği olduğu ortaya çıktı. Tabii rivayet, yir-
mi aile yerine yüz aile ve İslamabad yerine Celalabad'a dönüştü.
Afganistan'da bunun bir örneği yoktur. Hatta araştırmalarımı
sırasında öğrendiğim, misyonerlik kitapları dağıtan bazı kuru-
luşları kovdukları, daha önce değindiğim gibi saha müdürü olan

iki Afgan'ı mürted olmaları nedeniyle idam ettikleridir. Ancak bununla birlikte şunu da söylemekteyim: İhtiyaç ve cehalet özürlerinin devam etmesiyle birlikte bunların bu şekilde devam etmeleri, Taliban hakkında var olan bir olumsuzluktur. Bununla birlikte mesullerinin bu beladan kurtulmakta samimi olduklarını, ancak şu andaki durumları ve acizliklerini özür olarak sunduklarını da biliyorum.

Altıncısı: Taliban Hakkında Zikredilen

Olumsuzluklardan Birisi de, Bazı Durumlarda Emri Bil-Maruf ve Nehyi Anil-Munkerde Zorlamaya Gitmeleridir

Cahillik, katılık ve bedeviliğin bir sonucudur bu. Özellikle de Taliban'ın temelini oluşturan Orta ve Güney Afganistan Peştunlarında bu durum daha barizdir. Bazı emri bil-maruf ve nehyi anil-munker yapıları bu yüce şiarı nefret ettirici bir katılıkla yürütmekteler. Bizzat ben bir keresinde Celalabad'da cemaatle namaza katılmam için yavaş da olsa omzuma bir sopa yedim. Oysaki namazımı kılmıştım. Vakit girmişti ve yolculuğa çıkmam gerekiyordu. Kalın sopalı emri bil-marufcuya namaz kıldığımı söyleyince, durum daha da zorlaştı. Vakit girmeden önce namaz kıldığım için beni büyük günah işleyenlerden gördü. Saatine işaretederek, bilmediğim Peştuca ile, bana vakit girmeden nasıl namaz kılabildiğimi anlatmaya çalıştı ve nihayetinde kardeşimize boyun eğerek camiye girdim, tekrardan namaz kıldım ve yolculuk randevuma geç kaldığım için uçağı kaçırdım.

O zamanki uygulama, cemaatle namaz için yollardan geçişin yasaklanması şeklindeydi. Bu durum, çoğunluğu komünistlerden olan bir şehirde birçok kimsenin abdestsiz namaz kılması na neden oluyordu. Sonra bunu, yani insanları cemaatle namaz kılmaya zorlama uygulamasını bıraktılar ve dükkânların kapatılması ve yol geçişleri durdurulmadan insanların namaza yönlendirilmesi ile yetindiler.

Yine emri bil-maruf ve nehyi anil-munkerciler yüzlerini açmaları ya da satıcılarla çok konuşmaları gerekçesiyle bazı kadınlara müdahalede bulunup şer'i olmadığını düşündüğüm şekilde

vurmaları da böyledir. Sakalı olmayan bazı kimselerin sakalları uzayana kadar alıkonmaları, televizyon zannederek bilgisayarların kırılması da böyledir. Az da olsa bunlar bazı örneklerdir, ancak yaygaralara dönüşmüştür. Kadınların çalışmalarının men edilmesinde bir ihtiyat ve ıslah amaçlansa da, bu kadınların kendileriyle birlikte geçimini üstlendikleri yüz binlerce dul ve yetimler sorunun içinde başka bir sorundur. Kadınların öğreniminin men edilmesi konusuyla ilgili Taliban büyüklerinden bazı aktarımlar dinledim. Bunların en önemlileri şöyledir:

Şöyle diyorlar: Savaştan sonra, Müslüman bayan öğretmenler ve şer'i sakıncalar olmadan kızları taşıyacak ulaşım araçları sağladıktan sonra kız okulları açacağız. Çünkü şu andaki kız eğitim sistemi bozuktur ve komünisttir.

İkinci birisi ise şöyle diyor: Evlilik yaşından önce kızlara Arapça, Kur'an, okuma ve yazmayı öğreteceğiz. Bu kadarı yeterlidir. Yükseköğrenim istemiyoruz, kızlar için buna gerek yok.

Üçüncüsü ise, Taliban şeyhleri olan yaşlı Afgan âlimlerinden aktarıyor: Afganistan'da kız eğitimi fesat ve deyyusluğu getirdi. (Bu bir yere kadar doğrudur, zira daha önce Komünistlerin yaptığı buydu.) Bu nedenle biz kız eğitimini kökünden kaldırıyoruz. Onların velilerinin, evlerinde bazı dini konuları onlara öğretmeleri yeterlidir.

Bunlar, ya cahillik ya da özellikle bazı yaşı genç olan Taliban üyelerinde olan katılık ve bedevilğin sonuçlarına örnek olarak emri bil-maruf ve nehyi anil-munkerin hatalı uygulamalarının birkaç şeklidir.

Yedincisi: Olumsuzluk Olarak Bahsedilen Bir Diğer Konu da, Ağır, Orta Hatta Hafif Silahların İnsanlardan Toplanması Meselesidir

Bu silahların birçoğu sahiplerinin şahsi malları ya da cihadları ile aldıkları ganimetleriydi. Bu durum, Taliban'ın kazanabileceği bazı komutanların karşıt görüş benimsemelerine neden

olmuştur. Taliban buna gerekçe olarak, güvenliğin sağlanması için bunun tek yol olduğundan başka bir şey söylememiştir. Bu da doğrudur, zira gerçekten de silahların yasaklanmasından sonra, eskiden beri Afganistan'ın bir özelliği olan yol kesicilik suçları silinmiştir. İbn Battuta anılarında, Afganistan'dan geçerken Sarobi geçidinde eşyalarının çalındığını, yolunun kesildiğini, kitaplarının ve elbiselerinin alındığını aktarır. Şöyle der: "Afgan beldelerini ziyaret ettim. Buralar adam öldürmenin ve yol kesiciliğin yaygın olduğu bölgelerdir." Bu durum Taliban öncesine kadar hakikaten böyledir.

Yine Taliban silahların toplanmasına, cihadın sürmesi ve savaşın henüz bitmemiş olmasını delil getirir. Taliban kendi üyelerine ganimet dağıtmaz, onlar, yanlarında çalışan askerlerdir. Ancak savaşa katılanlara ganimet vermemeleri, birçok kabilenin savaşa iştirak etmemesine neden olmuştur. Şiilerle savaşta bu kuralı esnetmek zorunda kaldılar ve bu savaşlara katılanlara ve İran sınırlarına gidenlere ganimetten hisse verdiler. Bununla birlikte hiziplerle savaşın 'bağı savaşı' olduğunu ve bağilerin mallarının ganimet alınmayacağını söylüyorlardı.

**Sekizincisi: Afganistan, Pakistan ve Hindistan'da
Bulunan Taliban Şeyhlerinin Birçoğu, Mevdudi,
Seyyid Kutub, Hasan El-Benna ve İhvanı Muslimin
Önderlerinin Çoğunu Fasık ve Bid'atçiler Olarak Görüyor**

Bazen onlardan bazıları bunu tekfir derecesine vardırıyor. Bu yazarların birçok kitaplarının yayınlanması yasaklandı, el konuldu ve satışı men edildi. Bu tutum, Hind, Sind ve Pakistan beldeleri âlimlerinin eski fetvalarından kaynaklanmaktadır. Taliban katında bu âlimler muhterem kimselerdir. Bunun nedeni ise, Mevdudi ve İhvan'dan bazı kimselerin aşırıya gittiklerini düşünmeleridir. Örneğin sahabe hadisleri, büyük fitne vb. konular gibi. Bu konular, bu tavırlara sebep olmuştur. Yine Pakistan'da bulunan Cemaa İslamiye'nin, İhvan cemaatlerinin ve önderlerinin, Taliban'ın çıkışından, yaklaşık olarak şimdiye kadar hizipler lehine Taliban karşıtı bir tutum izlemeleri, birçok Taliban'ın

ihvan'a, eski ve yeni olan rumuz şahsiyetlerine nefret beslemelerine neden olmuştur.

Dokuzuncusu: Bazı Kardeşler Taliban'ın Olumsuz Yönlerinden Bahsederken, İdari Fesadın Yaygınlığı ve Rüşvetin Çoğalmasını Zikrederler

Ben kendim böyle bir şey görmedim, ancak bazı kıssalar dinledim. Eğer bunlar doğruysa, nedeni fakirlik ve görevlilerin maaşlarının göstermelik denecek kadar az olmasıdır. Şöyle ki, bir aylık maaş sadece 5-10 dolar arasındadır. Hatta bu oran doktorlar ve mühendisler için bile böyledir.

Genel olarak bunlar benim tanık olduğum ya da duyduğum en önemli olumsuzluklardır. Bu kısa tanıklığı bitirmeden önce, bizzat kendimizin yaşadığı ve özel olarak zikretmemiz gereken bir olumlu yönden bahsetmek istiyorum. Bu, Arap mücahidleri ve Müslümanları, kendilerini talep eden zalim mürted hükümetlerden ya da başta ABD olmak üzere uluslararası sistemden himaye edip korumalarıdır. Bunlardan birisi de, Suudi Arabistan'ın talep ettiği Şeyh Usame bin Ladin'dir. Taliban, o ve diğer Arap mücahidler için ve yine Afganistan'da bulunan terörist kamplar(!) için Afganistan'ı tehdit eden ABD'nin ve Suudi Arabistan'ın baskılarına maruz kalmakta. Yine bölgede Orta Asya'nın farklı ülkelerinden cihad cemaatleri bulunmakta ve bunların barındırılmalarının cihadın Orta Asya bölgelerine yayılmasına sebebiyet vermesi korkusu, uluslararası sistem tarafından kaygı ile karşılanmakta. Taliban, Afgan Araplarının himayesini ve barındırılmalarını önceki hiziplerden özellikle de Yunus Halis'in hizbinden ve Celaledin Hakkani'nin cemaatinden miras olarak almıştır.

Şeyh bin Ladin ilk gelişinde Yunus Halis'in yanında misafir oldu. Sonra Taliban Celalabad'a girdiğinde o da oradaydı. Bir keresinde Şeyh Ebu Abdullah'ın (Usame bin Ladin'in) misafiriyim ve bazı Taliban büyükleri geldi. Aralarında bakan ve mesul kişiler de vardı. Ona ve diğer Araplara barındırma ve himaye konularında gözleri yaşartacak şeyler söylediler. Bazıları "Siz

muhacirsiniz biz ise ensarız” diyordu. Oturumun sonunda vezir olan birisi şu sözleri söyledi: “Biz, sizin bizim misafirimiz olduğunuzu söylemiyoruz, sizin hizmetçiniz olduğumuzu da söylemiyoruz; bilakis size şunu söylüyoruz: Biz sizin yürüdüğünüz toprağın hizmetçisiyiz.”

Onların şeyhleri olan Yunus Halis bir oturumda güzel Arapçasıyla ve ağır acem aksanıyla Ebu Abdullah’a şöyle dedi: “Ben sadece kendime sahibim, bu da benim için oldukça değerli. Ancak canım canına, boynum boynuna fedadır. Sen bizim konduğumuzsun ve kimse sana ilişemez. Taliban tarafından sana bir şey olursa bana bildir. Onların gelmesinden sonra imkânlarımın azalmasına rağmen elimden geleni yaparım.”

Kabil’e gittiğimde (*Allah rahmet etsin*) Şeyh İhsanullah İhsan’ı ziyaret ettim. Şeyh İhsanullah, Taliban’ın hatibi, beytülmal sorumlusu ve Molla Ömer’den sonra en önemli üçüncü şahsiyetti. Afganistan’da parmakla gösterilen bir molla ve âlimdi. ABD’nin ve Suudiye’nin, Taliban içindeki birinci öncelikli düşmanıydı. Bunun nedeni, ABD’ye sert tepkiler vermesiydi. Suudiye sefiri Selman El-Umeri ona bir mesaj gönderdi. Mesajında şöyle diyordu: “Bu zamanda Amerika ile savaşan yeryüzünde yaşayamaz!” Bunun üzerine İhsanullah gönderdiği cevabında şunları söyledi: “Saadetli Suud sefiri, ben Kur’an ve hadisi şerifleri defalarca okudum ve yaratıcının tüm fiillerini gördüm. İşler, rızık veren, yaşatan, öldüren, zarar veren ve fayda veren Allah’a döner, Amerika’ya değil. Biz Allah’tan başka hiç kimseden korkmayız.” Ona karşı büyük bir düşmanlık besliyorlardı. Bir keresinde Cumhuriyet Sarayı’nda onun ofisinde iftar ettim. Tefsir, sünnet ve usul kitapları arasında yerde oturuyordu. Bir gün Şeyh Usame bir hadis anlattı ve bu hadis nedeniyle mecliste birkaç kez ağladı ve orada bulunanları da ağlattı. Meşhur Mezar-ı Şerif katliamında Özbek ve Şii milislerin elleriyle katledildi. Allah rahmet etsin.

Misali hatırlatarak müminlerin annesi Hatice (*radıyallâhu an-hâ*)’nın Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)’e söylediği şu sözünü söyledi: “Vallahi Allah seni asla yüzüstü bırakmayacaktır.

Çünkü sen mazluma yardım ediyor, miskini yediriyor, zorda olanları destekliyorsun.” Şeyh bin Ladin’e şöyle dedi: “Vallahi aynı şekilde Allah seni de asla yüzüstü bırakmaz inşaallah. Çünkü sen mazlumlara yardım ettin ve mustazaflarla birlikte cihad ettin.” Sonra elini elbisesinin üzerine koydu, kapanıp sesi yükselene kadar şiddetle ağladı. Sonra Şeyh İhsan Şeyh Usame’ye şöyle dedi: “Ben de Veraka b. Nevfel’in Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)’e söylediğini söylüyorum: Keşke kavmin seni çıkardığında senin yardımcın olsaydım.” Rasûlullah, “Onlar beni mi çıkaracaklar?” dedi. O da şöyle dedi: “Senin getirdiğini getiren herkese düşmanlık edilmiştir.” Bununla Bin Ladin’e gerektiği gibi destekleme imkânlarında zayıf olduklarını ima ediyordu.

Daha sonra onu Birleşmiş Milletler meselesi hakkında görüşmek için Cumhuriyet Sarayı’nda bulunan ofisinde ziyaret ettim. Ben, arkadaşım Ebu Halid ve onunla birlikte olan bazı yetkililer ve görevliler aynı ofiste yerde oturduk. Bu, Taliban emirlerinin ve bakanlarının bir geleneğidir. Önceki kâfir ve zalimlerin koltuklarında oturmamak için bunu yapıyorlar. Hatta gösterişli ofisleri terk edip hiç kullanmıyorlar. Bu, onlar adına büyük bir incelik. Konulara girdik. Ben Taliban hakkındaki ilk raporumu hazırlıyordum. Bir ara gösterişli ofiste bulunan ve daha önce hiç oturduğunu görmediğim ahşap koltuğu göstererek bana şöyle dedi: “Bu koltuğa bir bak. Kral Zahir Şah ona oturdu, sonra Allah’ın emrine uymayınca Allah onu oradan zelil bir şekilde aldı. Sonra oraya Davud oturdu ve oradan öldürülerek ayrıldı. Sonra Hafızullah, sonra Babrak. (Hepsini teker teker sayıp akıbetlerini zikretti.) Nihayetinde Necibullah bizim ellerimizle asılarak oradan ayrıldı. Sonra oraya mücahidlerin önderi Rabbani oturdu. Sonra o da zelil bir şekilde kaçtı. Şimdi de biz bu odaya girmiş ve oturmuş bulunmaktayız. Allah’a yemin olsun ki, eğer Allah’ın hakkını yerine getirmezsek Allah da bizi aynı şekilde ya ölü ya da zelil bir şekilde buradan alır.” Sonra ağlamaya başladı.

Daha sonra Mezar-ı Şerif’te Şiilerin veya komünistlerin eliyle öldürüldüğünü duyduk. Esir olduğu ve Taliban’ın öldürdüğü Rafizi önderlerinden birinin mezarının yanında idam edildiği

de söylenmekte. Savaş sırasında Mezar-ı Şerif'te öldürüldüğü de söylenmekte. Allah'tan onun için şehadet ve geniş rahmetini ve mağfiretini diliyoruz.

Bu konuyla ilgili bende, uzatmamız durumunda konunun dışına çıkacağımız kadar çok deliller bulunmakta. Afganistan'da geçirdiğim yaklaşık iki yıl süresince, araştırma, medya, davet ve iktisat gibi alanlarda çalışmalar yürüttüm. Bu çalışmalar Taliban'ın içerisinde farklı düzeylerde birçok kişiyle görüşmeme neden oldu. Birçok olaya tanık oldum, dinledim ve birçok hadiseyi belgeledim. Hepsi de, şimdiye dek Taliban'ın sığınmacıları en güzel şekilde barındırdıklarını, muhacirlere karşı ensarlık görevlerini en iyi şekilde yerine getirdiklerini ve en iyi barındırıcılar olduklarını tekit etmekte.

Bir keresinde müminlerin emiri Molla Ömer -kendileri muhtaç olmasına rağmen- bir adamını (değeri düşük olan) bir çuval Afgan parasıyla birlikte Arap muhacirlerin toplandıkları bir merkeze göndermiş ve onlara, 'bunu müminlerin emirinin beytülmalden muhacir mücahid Araplara gönderdiğini' söylemesini tembih etmiştir. Oysaki onlar bu paraya Araplardan çok daha fazla muhtaçtılar.

Dediğim gibi birçok kıssa ve delil bulunmaktadır. Aslında bu konuda herkesin bildiği son uygulamaları da yeterlidir. ABD, Arap kamplarını ve Afgan kamplarından birisini Kruz füzele-riyle vurunca, ortalık ABD'nin darbesiyle sarsıldı. Buna karşı-lık Molla Ömer, "eğer Afganistan'da sadece benim kanım kalsa, Usume bin Ladin'i ve Arap mücahidleri korurum ve onları teslim etmem." açıklamasında bulundu. Daha sonra ABD, kimyasal ve biyolojik silahlar kullanmak tehditlerinde bulundu. Tüm Tali-ban bakanları Molla Ömer'in yanında toplandılar ve bir karara varmak için üç gün boyunca toplantı düzenlediler. Hepimiz, Ebu Abdullah'tan ve diğer Araplardan faaliyetlerini durdurma-ları ve kamplarını kapatmalarını talep edeceklerini bekliyorduk. Bazı bakanlardan toplantının sonucunu duyduğumda çok şaşırdım. Onlardan birisi şöyle dedi: "Müminlerin emiri korku ve

tereddüde kapılanlarımızı azarlayıp onlara, Allah'a tevekkül ve -Allah'ın onların elleriyle, ABD'den daha güçlü ve bölge olarak ABD'den daha yakın olan Rusları hezimete uğratıp devletlerini yıktıktan sonra-, ABD'den korkmama konusunda bir ders verdi." Ben hala durumumuzun en hayırlı ev sahipleri yanında, en iyi hal üzere olduğunu söylüyorum. Allah'tan onlar için sebat diliyorum. Bu konuyla ilgili onlarca örnek getirebilirim, ancak kısa tutmak daha iyidir.

Afganistan'da Arap cemaatlerin dışında, Bengladeş'ten, Pakistan'dan, Burma'dan, Çin işgali altında bulunan Doğu Türkistan'dan, Tacikistan'dan, Özbekistan'dan ve başka yerlerden cihad cemaatleri bulunmakta ve bunların hepsi de Araplar gibi aynı ev sahipliği ve dayanışma ile karşılaşmaktalar. Bu küresel mücadele içerisinde Taliban hakkında yargıda bulunurken onların bu yüce niteliklerini her zaman göz önünde bulundurmamız gerekir.

Bunlar, yaklaşık olarak iki sene boyunca aralarında yaşamam ve sahada doğrudan Afganistan olaylarını incelemem sonucunda ulaştıklarımın hülasasıdır. Allah'tan tanıklığımı hakkıyla yerine getirmeyi umuyorum. Şimdi onların hasımlarına geçeceğiz.

Taliban'ın Düşmanlarının ve Onların Yönetimlerine Muhalif Olan Kuzey İttifakı'nın Durumu

Taliban muhaliflerinin ittifakının vakiasından, iddialarından ve arkalarında kimin durduğundan bahsetmeden önce, Afganistan olaylarını ve haberlerini takip etmeyenler için onları tanıtmak daha doğru olacaktır. Bugünkü askeri güç önemine göre sırayla tanımlamaya geçelim.

Birincisi: General Abdurreşit Dostum

Bu kişi eski komünist rejim rumuzlarından geriye kalan tek baştır. Allah ona rahmet etmesin, asılan Necib'in komuta ettiği eski komünist orduda rejimi himaye eden Özbek komünist

milislerin komutanıydı. Dostum güçleri, iyi donanımlı ve eğitimli 40 binden fazla askerden oluşuyordu. Bu kişi, dehası ve büyük siyasi hileleri ile tanınır. Afganistan'ın güneyinde bazı şehirlerin düştüğünü ve Kabil'in Hikmetyar'ın eline geçmek üzere olduğunu öğrenince, Şah Mesud ve kuzeyde bulunan mücahidlerle ittifak yaptı ve şehirleri savaşız bir şekilde onlara teslim etti. Ardından fiili olarak düşmüş olan rejime karşı onlarla ittifaka girdi. Necip kaçtı ve Birleşmiş Milletler'in binasına sığındı. Dostum, Şah Mesud güçlerini ve Hizbi İslami'nin düşmanı olan İslami Cemiyet üyelerini helikopterle alıp Kabil'de bulunan Hikmetyar güçlerinin yanına nakletti. Bu olay mücahidler arasındaki iç savaşın başlangıcı olmuştur. O günden itibaren o ve arta kalan komünistlerin iki kısma ayrılıp ayrı taraflara katılmaları, mücahidler arasındaki savaşları daha da uzatmıştır. Nihayetinde Taliban eliyle hepsi battı. Allah'a hamd olsun.

Taliban'ın hâkimiyetinden sonra Dostum güçleri askeri muhalefetin asıl gücü haline geldi. Zira Dostum'un yanında düzenli otuz bin kişilik bir ordu varken, Seyyaf ve Hikmetyar'ın asker sayısı yüzleri geçmiyordu. Mesud'un askeri sayısı ise, en iyi oranla bile iki bine varmıyordu. Dostum güçleri iki sene önce 1996 kışında zırhlı araçlar ve piyadelerle Kabil'e yönelik en tehlikeli saldırıyı başlatmışlardı. Şeyh Mevlevi Celaleddin Hakkani güçleri onları geri püskürtüp büyük kayıplar verdirdi. Saldırı gücüyle alakalı Dostum'un 600 tank kullandığını ve -General Libid'in de açıkladığı üzere- Rusya'nın Salnik ve Sıraç dağları geçidi üzerinden Orta Asya'yı savunduğunu bilmemiz yeterlidir.

Şu anda kesin olan bir durum vardır ki, bu da Rusya'nın iflas etmesinden sonra, Dostum'un Türkiye'de doğrudan NATO ve ABD'den destek aldığıdır. 1997 senesinde Taliban Mezar-ı Şerif'e girince, ailesiyle birlikte Ankara'ya kaçtı ve Taliban direnişini takip için uluslararası güçler tarafından görevlendirildi. Mezar-ı Şerif'te Şiilerle ittifakı döneminde İran'dan destek almıştı. Şu anda Taliban'a karşı uluslararası sistemin baş aktörleri olan ABD ve Rusya'nın Orta Asya devletleri ve İran'la ittifaklarında en önemli alternatifleri olan Özbekistan'da yaşamaktadır.

Son dönemlerde haber ajansları, İsraili Yahudi Savunma Ordusu generallerinden bazılarının ona ve milislerine tecrübe ve yardım aktarmak için oraya gittiklerini aktarmakta.

Gücünün bir kısmı, Tacikistan güçleriyle birlikte on gün önce Kabil'e düzenlenen saldırı sırasında Şah Mesud ve hiziple- rin olanaklarını desteklemek için Bagram üssüne havadan iniş yaptılar. Bu girişimlerinde Allah onları rezil etti. Ancak hala bu güçler Kabil yönünde Taliban hatları karşısında bulunmaktalar. Şu anda ana askeri karargâhı ise Özbekistan ve Tacikistan'da bulunmakta. Siyasi merkezi ise Türkiye, bazen de İran.

İkincisi: Ahmed Şah Mesud

Bu kişi Burhaneddin Rabbani'nin liderlik ettiği Cemiyetu'l-İslamiye partisinin eski komutanlarından. Dünya basını onu korunaklı Pençşir vadisinde Ruslara verdiği direnişle öne çıkardı. Bu direnişten sonra Ruslarla cihadın son günlerine kadar süren uzun bir ateşkes anlaşması yaptı. Bu kişi cihad günlerinde kuzeyde mücahidlerden olan tüm hasımlarını tasfiye etmede şiddet ve zorbalık kullanmıştır. Araplar ve Şeyh Abdullah Azzam (Allah kendisine bolca rahmet etsin ve hatalarını bağışlasın) tarafından benzeri olmayan bir propaganda elde etti. Yine Batı medyası, özellikle de Fransa onu ön plana çıkarıyordu. Tahar vilayetinde Hizbu Hikmetyar cemaatinde bulunan cihad komutanlarından bazılarını katletmesi üzerine, bu kesimler tarafından Pençşir Aslanı olarak adlandırıldı. Aktarıldığına göre, idamlara yanında bulunan Fransız gazeteciler ve müsteşarlar da tanıklık etmiş ve idam sırasında gülüp sigara içiyorlarmış.

Afganistan'da bulunan Arap cihad idaresi, kuzeydeki durumları incelemeleri için otuz kişiden oluşan bir heyet gönderdi. Birkaç ay sonra heyet geri döndüğünde, iki ya da üç kişi haricinde heyettekilerin çoğunluğu, Mesud hakkında en kötü tanıklıkta bulundular. Heyet içerisinde bulunan Şam beldelerinden olan bir arkadaşım bana şunları söyledi: "O adamın yanındaydık. Kemal Atatürk'e ondan daha fazla benzeyen birisi yoktur!" Buna rağmen Şeyh Abdullah Azzam (Allah rahmet etsin) duygusal

nedenlerle ve cihadın adının kötüye çıkmaması için, tüm bu tanıklıkları reddedip yalancılığı ile bilinen damadı Abdullah Enes El-Cezairi'nin tanıklığını aldı. Damadı beş yıl boyunca Şah Mesud'un yanında kalmış ve kuzeyde onun yakın dostlarından birisi olmuştu. O vakit böyle bir hataya düşse de, bu olaydan sonra Şeyh Abdullah Azzam'ın Şah Mesud hakkındaki propagandası kesildi. Allah ona geniş rahmetiyle rahmet etsin, İslam ve cihad adına onu hayırla mükâfatlandırсын.

Daha sonra Şah Mesud, Rabbani'nin savunma bakanı olarak parladı ve bilinen barış gerçekleşene kadar Kabil ve etrafında Hikmetyar'la çarpışma görevini üstlendi. Taliban'ın Kabil'i güç kullanarak fethetmesinden sonra da birlikte oradan kaçtılar. Taliban'a karşı savaş yürütmek için Kabil'den yaklaşık elli kilometre uzaklıkta olan Sıraç dağı Bagram hattında kaldı. Ahmed Şah Mesud, gücü Dostum'un gücünden çok daha az olmasına rağmen, cihaddaki eski namına ve Kabil bölgelerindeki (Pençşir, Taliban'a direnen son kalelerden birisidir) ender askeri deneyimine nazaran, Taliban'ın esas düşmanı olmaya devam etmekte. Bugün Şah Mesud'un güçleri, yanlarında Seyyaf'a bağlı yüzlerce askerle birlikte Kabil'e yakın hatlarda Taliban karşısındaki en önemli tehlike olarak durmaktadır. Şah Mesud'un Bagram'da bir askeri karargâhı bulunmaktadır. Güney Tacikistan'da bulunan karargâhı aracılığıyla buraya yardımlar getirmektedir. Kendisinin de Tacik asıllı olması nedeniyle, komünist Tacik hükûmetiyle sıcak ilişkileri bulunmaktadır. Geçen hafta açık bir şekilde İran'ı ziyaret etti ve Taliban'la savaşta ana rolü üstlenmek için yardım aldı. Daha önce hocası Rabbani gibi, bugün de Şah Mesud, sonradan bazı Orta Asya devletlerinin de katıldığı Hindistan-Rusya-İran ittifakından destek almakta. Yine Türkiye üzerinden Amerika'dan da yardım almakta. "Afganistan Hakkında Uluslararası Devletlerin Oyunları" bölümünde bu konuya tekrar değineceğiz inşaallah.

Üçüncüsü: Şii Birlikler Partisi, Bamyân ve Mezar-ı Şerif'te Bulunan Afgan Şiiler

Şiiler Afganistan nüfusunun %5-7'sini teşkil etmekte. Bunların çoğunluğu Kabil vilayetinin kuzeybatısında bulunan ve aralarında Meydan Verdek vilayetinin bulunduğu Bamyân vilayetinde yaşamaktadır. Bölgede onlarla birlikte birçok Sünî kesim de yaşamaktadır. Şiilerin ikinci toplanma yerleri ise, Belh vilayetinde bulunan Mezar-ı Şerif'tir. Kabil'de ise, çoğu Taliban'ın gelmesinden sonra göç eden bir kesim bulunmaktadır. Şiiler Rusya'nın çekilmesinden sonra İran'ın Afganistan'ın iç işlerine müdahale etmek için oluşturduğu beş hizipten en önemlisi olan Vahdet Hizbi aracılığıyla Dostum'un oyununu oynamıştır. Kabil'de yönetim için birbirleriyle çatışan cihad hiziplerine (Rabbani, Hikmetyar ve Seyyaf'a) katılarak Dostum gibi bu savaşlarda büyük rol oynamışlardır. Mücahidler arasındaki iç savaş boyunca Dostum gibi tüm taraflarla dönüşümlü olarak ittifak kurmuşlardır.

Şiilerden bazıları Ruslara karşı cihada iştirak etmiş, ancak çoğunluğu birçok dönemlerde komünist hükümet lehine anlaşmalara girmiştir. Cihad günlerinde yol kesiciliğin arttığı dönemlerde mücahidleri destekleyen kabileleri gasp etmekle meşhur olmuşlardır. Bu kabileler içerisinde bazı Arapları da kaçırmış, bazılarını öldürüp bazılarından fidye almışlardır. Bahsedildiği üzere, Şiilerin küçük oranına rağmen, mücahidlerin hükümet teşkili döneminde İran tüm ağırlığını ortaya koyarak mücahidlerin hükümetinin bakanlıklarından %25'ini talep etmiştir. Taliban'ın girmesinden sonra, birçoğu Kabil'den kaçtı, Bamyân ve Mezar-ı Şerif'te konuşlanıp İran'dan hem karadan hem de havadan büyük yardımlar aldılar. Dostumla girdikleri savaş sonrasında Mezar-ı Şerif'teki konumları zayıfladı ve ellerinde sadece Bamyân kaldı. Son dönemlerde İran, havayoluyla bölgeye büyük silah desteklerinde bulundu. Ancak bunlar onlara bir yarar sağlamadı, Bamyân Taliban'ın eline geçti, Bamyân'daki ve Şii mütefiki İsmaili Vadi Kiyan'daki tüm bu yardımlar ganimet olarak Taliban'ın eline geçti. Vahdet Hizbi'nin bazı komutanları, İran

ve uluslararası ittifakın desteği ile Taliban'la yeniden karşılaşmak için dağlara ya da Afganistan dışına kaçtılar.

Dördüncüsü: Abdu RabburRasûl Seyyaf

Bu kişi ilk, Mücahid Hizipler Birliği başkanlığıyla meşhur olmuştur. Daha önce ne bir hizbi ne de destekçisi yoktu. Ancak Arapların özellikle de Suudilerin yardım paralarıyla ve Şeyh Abdullah Azzam ve başkalarının propagandalarıyla birliğin başkanı olduktan sonra kendisi bir hizip kurdu ve tüm hiziplere gelen malların üzerine kondu. Cemaati maddi ve propaganda olarak zirveye ulaşmış, genel olarak Araplar ve özelde Suudi Arabistan ve medya organları tarafından desteklenmiştir. Buna rağmen cihad döneminde diğer hiziplerin sayıları yüz, yüz elli bin silahlı asker arasında iken, onların sayıları üç bini geçmemiştir. Küçük bir hizip olarak Seyyaf diğer hizipler arasında manevra ve aldatmalara dayanmıştır. Kabil'in ilk fethinde cemaati, Şiilere karşı savaştı ancak sonrasında iç savaş süresi boyunca Şiilerle ve komünistlerle ittifak kurarak Hikmetyar'a karşı Rabbani ve hükûmetine katıldı.

Afganların birçoğu Hikmetyar ile Şah Mesud arasındaki fitne ve tefrikanın çıkmasına onun sebep olduğunu söylerler. Daha sonra çıkarı gereği onlarla anlaşmaya gitti, Rabbani başkanlığında Hikmetyar, Şah Mesud'la birlikte bakanlığa getirildi. Sonra Taliban'ın girmesiyle Seyyaf, Şah Mesud'la birlikte Kabil dışına kaçtı ve güçlerini Kabil hattında Taliban'ın karşısında bıraktı. Kabil'e düzenlenen son saldırıyı da aslında onlar düzenledi. Komutanları Tac Muhammed büyük kayıplar verdi. Saldırıdan birkaç gün sonra Kabil'i roketlerle bombaladılar. Bu bombardımanda sivillerden 250 civarında ölen ve yaralanan oldu. Geçen hafta Kuzey Kabil Karta Bervan mahallesinde bir caminin büyük bir kısmı harap oldu. Şu anda genel olarak adamlarının sayısı beş yüzün üzerinde değildir. Hala Seyyaf, Taliban'ın en çetin düşmanlarından sayılmakta. Taliban hakkında, onların ABD'nin uşakları oldukları ve sakallı komünistler oldukları ithamları bulunan kitaplar yazmıştır. Nihayetinde kurduğu cihad hizbi çözüldü, bazı komutanları ve askerleri Taliban'a katıldı.

Beşincisi: Devrik Afganistan Başkanı Burhaneddin Rabbani

Rabbani, Afganistan'da Ruslara karşı yürütülen cihadda mücahidlerin iki hizbinden en büyük olanı Cemiyyetul-İslamiye'ye liderlik ediyordu. Rabbani Afganistan etnik yapısının %20'ini teşkil eden en büyük ikinci ırk ve kuzey vilayetlerinde yaşayan Farisilerdendir. Rabbani'nin Afganistan'ın akıbetiyle ilgili uluslararası görüşmeler karşısındaki yalpalamaları erken dönemlerde ortaya çıkmaya başladı. Kısa süre içerisinde ABD'yi ziyareti, sonra Ruslarla görüşmesi, bunun belirtilerindendir. Kabil'in düşmesinden sonra Şah Mesud ve Dostum'un güçleri idareyi ona bıraktılar. Komünist rejimin devrilmesinden sonra İslam Cumhuriyeti'nin başkanı oldu. Kabil'i yönettiği dört sene, fesadın en kötü türlerinin yaşandığı dönemdir. Komünistleri kendisine yaklaştırdı ve onlara itimat etti, kadınlar devlet dairelerindeki görevlerine devam ettiler. Türlü bahanelerle İslam şeriatını tatbik etmedi. Onun döneminde Kabil'de ve büyük şehirlerde rezillikler, fuhuş, sinema salonları, video kasetleri ve müzik yaygınlaştı.

Hikmetyar'la aralarında iç savaş başladığında, Rusya elçiliğinin Kabil'e geri dönmesi için kur yapmaya başladı. Bozgunculuk yayıldı, ekin ve nesil helak oldu.

Taliban'ın girmesiyle hizbi dağıldı, bazı komutanları Taliban'a katıldı, kalanları da dağıldı. Bugün Şah Mesud güçleri dışında, adı anılan bir askeri güç olarak zikredilmemekte, sadece Afganistan, muhalif hükümet, hizipler ve Dostum'un lideri olarak diplomatik bir namı bulunmakta. Taliban'a karşı uluslararası destek elde edebilmek için birçok ödünler verdi. İslam düşmanlarına şaşırtıcı tavizler verdi. İsrail'den silah yardımı istedi ve bu ortaya çıktı. Sonra Taliban'a karşı askeri yığınak yaptıkları sırada gerçekleşen depremde Yahudi İsrail devleti delegeisini karşıladı ve yardım aldı. Kuzey evlatları onurlu bir duruş sergilediler ve Mezar-ı Şerif'te bir gösteri düzenleyerek Yahudilerin yardımlarını reddettiklerini belirttiler. Rabbani utanmadan

geniş bir hükûmet kurulmasında Birleşmiş Milletler'in planını benimsediği söylemekte, terörle mücadele etme ve küresel Amerikan-Siyonist-Haçlı sistemiyle yanyana duracağına dair açıktan söz vermekte.

Son olarak, ABD'nin ülkesini kruz füzeleriyle vurmasını desteklediğini açıklayarak şunları söyledi: "Gecikmiş de olsa doğru bir adım." Afganistan'da sadece %15'lik bir alana hâkim olsalar da, küresel sistem hala onu Afganistan başkanı olarak kabul etmekte ve BM konseyinde delegeleri bulunmakta. Rabbani'nin şaşırtıcı bir uygulaması vardır: 1992 senesinde mücahidlerin hükûmet başkanlığına oturur oturmaz Mısır'ı ziyaret etmiş, selefi Enver Sedat'ın kabrine çiçek bırakmıştır. Yine terörle mücadele sözleşmesi imzalamış, mübarek olmayan Mübarek'le görüş teatisinde bulunmuştur. Bu ziyaretten sonra, askerleri Mısırlı ve başka uyruktan kardeşleri araştırmaya başlamış, onlardan beşini tutuklamış ve hariçten gelen İslami baskılar, Hikmetyar'ın baskısı ve ifşa olması korkusuyla teslim etmekten vazgeçip serbest bırakmıştır. İşte bunlar onun aydınlık tarihinden ve şerefli durumundan bir kesitti.

Altıncısı: Gulbeddin Hikmetyar

Hikmetyar, Afganistan'da komünistlere ve ardından Ruslara karşı silaha sarılma fikrini ortaya atanların öncülerindendir. Ali Butto döneminde Pakistan'a gider, Butto'nun onu benimseyip kadrosunu eğitmesi üzerine, Afgan meselesinde Pakistan'ın adamı olur. Butto'dan sonra onu Ziyaulhak miras alır, sonra Butto'nun kızı Benazır, sonra Navaz Şerif ve bu şekilde Pakistan'ın Afgan cihadındaki ilk adamı ve yardımların dağılımında aslan payı sahibi Pakistan siyasetçilerinin değişmesiyle de yoluna devam eder.

Hikmetyar köktenciliği, tutuculuğu ve ilkesel duruşlarıyla tanınmıştır. Bu nedenle Arap mücahidler onu sevmiş ve hayranları olanlar çıkmıştır. Hatta iç savaş döneminde Şah Mesud, Rabbani, Seyyaf ve müttefiklerine karşı onun safında savaştılar.

Yamuklukları ortaya çıkmasından sonra ise, etrafından dağıldılar. Allah onları hayırla mükâfatlandırsın ve bağışlasın.

Hikmetyar'ın liderlik ettiği “Hizbu İslami” mücahidlerin en büyük hiziplerinden birisiydi. Hikmetyar, dehası ve Şah Mesud gibi hasımlarını tasfiyesi ile tanınmaktadır. Pakistan ve Afganistan'da hasımlarına, mücahidlere veya kendi destekçilerine bile birtakım suikastler düzenlediği kaydedilmiştir. Sonra, güçlerinin Kabil'e girmesi ve ardından, Rabbani, Seyyaf, Şah Mesud ve Dostum ittifakı tarafından çıkarılması üzerine, muhalefete başladı, onlarla ortaklığı ve orta yollu bir çözümü reddetti. Dört sene boyunca Kabil'in etrafındaki dağlarda Kabil mahallerini yıkmayı sürdürdü. O, hasımları, komünist müttefikler ve Şiiler şaşırtıcı bir şekilde dönüşümlü bir şekilde on binlerce masum Müslümanın kanlarına girdiler.

Pakistan'ın çıkarına oynamasından ümit kesmesi üzerine, dört yıl boyunca reddettiği şeyi yaparak anlaşmaya oturdu ve onlarla birlikte bakanlığa katıldı. Sonra Taliban geldi ve hepsini çıkardı. O da rakibi Şah Mesud'la birlikte çıktı.

Müttefiklerinden korktuğundan, bazı sevenlerinin dedikleri gibi, “ateşten kaçıp kızgın kumlara sığınan kimse” gibi İran'a yerleşti. Onunla birlikte savaşan ve İran'a çıkan bazı Arap tanıklar, İranlıların ona mülteci esir gibi muamelede bulunduğunu ve hareketini sınırladıklarını aktarmaktalar. Destekçilerinin sayısı iki yüz bin silahlı askerden yaklaşık iki bine düştü. Bunların yaklaşık bini kuzeyde, altı yüzü ise İran sınırına yakın bir kampta kalıyor. İç savaştan beri siyaset felaketleri onu sağa sola savurdu. Komünistler, Şiiler, Dostum ve diğerleriyle birlikte ittifakların ve karşı ittifakların ağına düşmesiyle güvenilirliğini yitirdi. Hizbi çözüldü, birçok komutanı ve hatta Arap mücahidlerden ona çok bağlı olanlar bile Taliban Hareketi'ne katıldı. Muhalefette bir taraf olmasına rağmen, tek başına muhalefet ettiği ve diğer hiziplerle birlikte olmadığı hususunda ısrar etmekte. Hikmetyar güçleri birinci ve ikinci savaşta kuzeyde Taliban'la şiddetli savaşlara girmiştir. İlk dönem Kandahar'dan Kabil'e geçiş sırasında.

Taliban'ın karşısında duran en önemli güç olarak kabul edilir. Bazı kaynaklar onun Tacikistan ile İran arasında intikaller gerçekleştirdiğini aktarmakta. Bazı Araplar onu Taliban'la karşılaşma sahasında ya da genel alanlarda kötülüğü en az olan müttefik olarak görmekte ve hala onun cihad günlerinde ve sonrası dönemdeki onurlu tutumlarını zikretmekte.

(Kuzey) Muhalefet İttifakı Hakkındaki En Önemli Mülahazalar

1- Bunlar uyumsuz müttefiklerdir, aralarında köklü bir ihtilaf ve savaş bulunmaktadır. Belki dört sene boyunca Kabil üzerinde gerçekleşen iç savaşlardaki dönüşümlerde her biri diğeriyle savaşımıştır.

2- Şimdiye kadar birbirlerine güvenmemekte, birbirlerine tuzaklar kurmaktadır. Bugün bile aralarındaki ittifaka rağmen bazen Dostum ve Şiiler arasında, bazen de Dostum ve Şah Mesud arasında savaşlar yaşanmakta. Hatta Şah Mesud'un adamları, hocası Rabbani ve diğerleri arasında bile çatışmalar çıkmakta.

3- Aralarında sıkı bir ittifak oluşturmaya çalışan dış mihraklar tarafından dayatmalarda bulunulmakta. Özellikle de İran, Rusya, Orta Asya devletleri, Amerika ve Türkiye tarafından.

4- Bugünkü ittifakın talebi, komünist kalıntılarından, hiziplere, Batılı teknokratlardan, muhacirlere ve Taliban'a kadar geniş yelpazeli bir hükûmet teşkili üzerine odaklanmaktadır. Bu, ABD'nin, Batı'nın ve BM'nin Afganistan işgalini, kaynaklarını yağmalamayı yeniden başlatmayı ve bu arada Müslümanların cihadlarının neticelerini boşa çıkarmayı isteyen eski planın ayınsıdır.

5- İttifak mezkûr taraflardan destek almakta, ancak genel surette İran, Afgan Şiilerini ve Hikmetyar'ı, Türkiye ve Amerika Dostum'u, Orta Asya ülkeleri Şah Mesud ve Seyyaf'ı desteklemeyi üstlenmiştir. Son olarak, özellikle Taliban'ın Arapları ve Suudi ailesinin ve efendileri Amerika'nın düşmanı olan Usame

bin Ladin'i barındırması üzerine, Suudi Arabistan da bunlar arasına katılmıştır. Ancak şurası kesin ki, Afganistan'da taraf-sız bir siyaset izlediğini iddia etmekle birlikte ABD uluslararası planı uygulamaya geçirmek için ekonomik olarak çökmüş olan Rusya'nın Şah Mesud'a destek faturasını bizzat kendisi ödemek-tedir. Uluslararası medya ise ABD'nin Taliban'ı desteklediği ti-yatrosunu tekrarlamayı üstlenmiştir. Şu anda bu tiyatro Ameri-kan kruvazörlerinin Afganistan'ı bombalaması ve Amerika'nın Taliban'a karşı İran'ı desteklemesiyle sona ermiştir.

Hiziplerin Bugünkü Durumu ve Afganistan ve Taliban Üzerindeki Uluslararası Entrikalar

Konunun daha fazla açıklık kazanması için uluslararası ve yeni küresel Haçlı-Yahudi sistemin daha önceki Afganistan'a ve bugün Taliban'a yönelik entrikalarını şu kısa noktalarda özetle-yebiliriz:

Afgan cihadının başlaması üzerine iki sene geçmesi ve mü-cahidlerin beklenmedik bir şekilde sebat sergilemelerinden sonra, ABD bu cihadı destekleme ve Sovyetler Birliği'ni yıkma-da kullanma siyasetini benimsedi. Bundan sonra gelen on iki sene boyunca Amerika, ardından gelen Batı ve bunlara takılan Arap ve İslam ülkelerindeki işbirlikçi hükûmetler, özellikle de Suudi Arabistan, Pakistan, Mısır vb. ülkeler bu cihadın destek-lenmesinde, askeri ve medya desteğinin önünün açılmasında bu siyaseti izlediler. ABD, NATO ülkeleri, Japonya ve diğer müt-tefiklerinden her biri bunun için belirli mali bütçeler ayırdılar. Yardımlar Afgan mücahidlerine mal, para ve silah olarak geli-yordu. Her ne kadar kesinleşmiş olan bilgiler Amerika'nın bu paraların birçoğunu Körfez ülkelerinden ve özellikle Suudi Ara-bistan'dan geri alarak bu faturaların birçoğunu onlara ödetmeye zorlamış olsa da, bu bilinen bir şeydir. Arap ülkelere kapıların açılmasıyla, radyo ve televizyonlar cihad ve mücahidlerin ha-berlerini yayınlamaya başladılar. Pakistan konsolosluklarına, mücahidler, Arap ve diğer Müslümanlardan gönüllüler için vize verilmesine izin verildi. Pakistan bu kimseleri misafirhanelerde

ağırlayıp geçişlerini sağladı, hatta kendi topraklarında kamplar açılmasına göz yumdu. Türlü destekler bir yana, bizzat Pakistan ordusu birçok kez savaşa iştirak etti. Ve bunların dışında uzatmayı gerektirmeyecek bilinen diğer konular.

Rusların çıkmasıyla ABD siyasetini, Sovyetler Birliği'nin çöküşünü değerlendirmeye ve bitişiyile sonuçlanan yuvarlanışını sürdürmeye çevirdi. Afganistan sahasındaki siyaseti ise aşağıdaki noktalara yoğunlaşmaktaydı:

1- Onurlu bir cihad sonrasında İslami bir hükûmetin kurulmasının engellenmesi.

2- Kanlı bir iç savaşla İslam ümmetinin hafızasından cihadın eserlerinin silinmesi.

3- İç savaş sürecinde depolanan silah ve mühimmatların tüketilmesi.

4- Rusların çıkmasından sonra medya aracılığı ile adlarının "isyncılar" olarak değıştirildiğı mücahidlerin adlarının karalanması.

Komünist rejimin düşmesiyle birlikte ABD, Pakistan ve Suudi Arabistan üzerinden uyguladığı, -daha sonra isimleri "Afgan terörist Araplar" olarak değışen- Arap mücahidlerin takibe alınmaları, tasfiye edilmeleri ve suçlu gösterilmeleri siyasetini sürdürdü. ABD'nin çabaları, çirkin aracı Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyi üzerinden tüm tarafları kuşatan geniş bir hükûmet kurmaya odaklanmıştı. Tüm taraflara şu kesimler girmekte:

1- Laik Afgan teknokratlar: Bunlar, Amerika, Almanya, Avustralya ve diğer batı ülkelerine göç edip oraların vatandaşlığını alan, bir kısmının ise diploma ve uzmanlık belgeleri aldığı kimselerdir. Bunların birçoğı, efendileri çıkarına, onların yerine Afganistan'ın işgal fırsatlarını yakalamaları için bu ülkelerin istihbarat birimlerinde kullanılmaktadır.

Bu, yirminci yüzyılın ikinci yarısında Arap ülkelerinde ve üçüncü dünya müstemlekelerinde formalite bağımsızlık hareketlerinden sonra ortaya çıkan batılılaşmış nesildeki durumla aynıdır.

2- Eski rejimden arta kalan Dostum gibi komünistler, komünist partiden kalanlar ve Had istihbarat üyeleri.

3- Birçoğunu Amerika ve Suudi Arabistan denetiminde Pakistan'ın yetiştirdiği ve birçok saha komutanını bozan yedi cihadı hizip önderleri ve Peşaver'de ve Pakistan'da otellerde ve saraylarda yaşayanlar.

4- Kabile liderleri. Bunların çoğunluğu, tutumlarını daha fazla ödeyene göre belirleyen cahillerden oluşmaktadır.

Bu şekilde bazı mücahidlerin bu hükûmete katılmaları onlar için büyük bir sorun olmayacaktır. Çünkü Afganistan'da kurulması beklenen Batı demokratik sistem gölgesinde çabucak silinecek ve zayıf bir unsur durumuna düşeceklerdir. Planın uygulanmasını üstlenenler ise, bölgede kullanmaya elverişli olan ABD işbirlikçileri, bilhassa Pakistan ve Suudi Arabistan'dır. Bu sonuca ulaşmak için hizip önderlerinin en güçlü merkeze ulaşma yarışmaları sırasında bir iç savaşın çıkarılması gerekmektedir. Bu, Amerika için kötü bir seçenek değildi.

ABD farklı tarafları değişik şekillerle desteklemiş ve Pakistan ve Suudi Arabistan'ı, Afgan halkını BM'nin çözümüne razı etmesi ve iç savaşın çetin, sancılı ve kirli olması için istihdam etmiştir. Diğer yandan İslam ümmetinin kalbinden, yaşamış oldukları ümitlerin gitmesini ve Allah yolunda yeşeren cihad ufkunun solmasını istemiştir. Afgan cihadı bu farizanın kötü gösterilmesinde ve neticelerinin en çirkin surette sunulmasında bir örnek olacaktır. Batı hükûmetleri ve onların ardından giden Arap İslam dünyası televizyonları da bu görevi üstlenmiştir.

BM'nin planı neredeyse uygulanacak ve BM neredeyse Afgan milislerden 300 dolar maaşla BM'nin çözümünü dayatmak için bir ordu kuracaktı. Ancak Allah onlardan daha önce Taliban'ı çıkardı ve proje tarihin çöplüğüne gitti. Bunun gerçekleştirilmesinde geriye kalan tek ümitleri, Batı'ya ve ABD'ye istenilen bu kapsamlı hükûmeti gerçekleştirmek için çalışacaklarına dair söz veren hiziplerin geri dönmesi oldu.

Bugün bu parçalanmış ve bitmiş muhalefetin elinde sadece Bedehşan'dan, Pençşir vadisine ve Kabil yakınlarına kadar olan bölgelerden oluşan Afganistan'ın %4'ü ve ellerinde sadece bir avuç adam kalmasına rağmen, uluslararası sistem, ABD, Yahudiler ve Haçlılar gözetiminde, devletler ve uluslararası heyetler aracılığıyla açık bir planı işleme sokmaya başladı. Bunu, etrafımızda ve savaş hatlarında görmekteyiz; yayınlar ve toplantılar üzerinden uzaktan hissetmekteyiz. Uluslararası güçler bu plan üzerinde şu şekilde anlaşmış bulunmaktadır:

- Amerika ve arkalarından Yahudiler, Rusya ve komünist Orta Asya ülkeleri, özellikle de Tacikistan, Özbekistan, sonra Rafizi devleti, Ehli Sünnet'in ve Afganların düşmanı İran, sonra Suudi Arabistan ve Batı işbirlikçisi devletler, sonra Türkiye ve Hindistan; içeride ise, çökmüş muhalif hizipler planın uygulanmasına müdahil olacaktır. Bu durumda senaryo şu şekildedir:

1- Muhaliflere askeri olarak ani bir baskınla ele geçirmek için Kabil'e hareket etmeleri görevi verildi. Güç dengelerinin değişmesi için güneybatıdaki ve Afganistan'ın ortasındaki Şiilerin İran tarafından hareketlendirilmesi ve aynı zamanda Tacikistan ve Özbekistan sınırlarında askeri hareketlilik başlatılması istendi. Ancak geçen haftaların girişimleri başarısız oldu. *"Allah kâfirleri kinleriyle hiçbir şey elde edemeden geri döndürdü."* Lakin şu anda daha tehlikeli yerlerden saldırı düzenlemek için yığınak yapmaktalar. Kunduz'a kara yolu açılan Bamyan Taliban'ın eline geçti. Son olarak Şah Mesud ve Seyyaf'ı kuzeyden tehdit etmeye başladılar. Allah'tan dinine ve şeriatının ehline zafer vermesini diliyoruz.

2- İran, İranlı diplomatların meselesini uluslararası bir soruna çevirmekle yarar elde etti. Oysaki onlar, Mezar-ı Şerif'te muhaliflere saha yardımı sağlayan askerler ve istihbarat elemanlarıydılar. Taliban'ın isteklerine karşılık vermesine rağmen ABD, Güvenlik Konseyi, işbirlikçi Arap ve İslam dünyası hükümetlerinin tümü İran safında durdular. Dün bu tutumların bir uzantısı olarak Suudi Arabistan, Afganistan temsilcisini kovdu ve Afganistan'daki büyükelçisini çekti. İran bu olaya hemen resmi Rafizi hükümeti sözcüsü aracılığıyla övgüyle cevap verdi.

3- Evvelki gün (22.09.1998 tarihinde) Birleşmiş Milletler toplantısında ABD, Rusya ve Çin, Orta Asya'dan altı devlet ve İran, Taliban ve Afganistan İslam Emirliği ile savaşmakla ilgili kararlar almak için bir araya geldiler. Gizli kararları bilmiyoruz -ki kesinlikle vardır- ancak bu ayın bitimiyle birlikte Afganistan gerçeklerini incelemek için bir heyet gönderdiklerini açıkladılar. İran'ın Afganistan sınırı boyunca çeyrek milyon askeri yaymasıyla fiili olarak gerginlikler daha da artmış bulunmakta. Devrik lider Rabbani, İran'dan kendi yanında kalan bir milyon Afgan'ı silahlandırması talebinde bulundu ve İran da talebi değerlendireceğini duyurdu. Haberlere göre bu günlerde İran, Afgan göçmenlerden Taliban'a karşı savaşmalarını ya da topraklarından gitmelerini talep etmekte. İran Rafizileri başkanı Hatemi bir konuşmasında, uluslararası toplumdan Afganistan'da muhalif hiziplerden oluşan kapsamlı bir hükümetin kurulması için baskı yapmaları talebinde bulundu. Bilmiyorum, niçin bu dünya İran sakinlerinin %35'ini oluşturan ezilen İranlı Sünnilerle kapsamlı bir hükümet teşkil olunması talebinde bulunmuyor? Ya da toplamında İran'da fanatik Ayetullah hükümeti içerisinde ezici bir siyaset oluşturabilecek olan Kürtlerden, Araplardan, azınlıklardan, laik ve komünist hiziplerden, Halkın Mücahidleri'nden ve diğer İran muhaliflerinden bir hükümet kurma talebinde bulunmuyorlar? Allah'a hamd olsun İran Dışişleri Bakanı Kemal Harazay, yaşlı Yahudi ABD bakanı Olbright ile bir toplantı planladı. Sonra İran'daki fanatikler nedeniyle görüşme iptal edildi. Ancak Humeyni'nin Selman Rüşdü hakkındaki fetvasının geri

çekilmesi için İngiltere dışişleri bakanı ile görüştü. Bugünlerde körfezde bazı bakanlarla görüşmeleri bulunmakta. Bahsettiğim gibi, bu sabah İranlılar Suudi Arabistan'ın Afganistan temsilcisini kovmasını övgüyle karşıladılar.

Böylece uluslararası ittifakın boyutları bizim içindaha fazla açığa çıkmaktadır. Afganistan İslam Hükûmeti Taliban kardeşlerimiz, halkı ve onlarla birlikte onların himayesinde bulunan Arap ve Orta Asya Müslümanlarından mücahidler, Ahzab Savaşı gibi bir savaşı karşı karşıyalar. Yahudiler, Haçlılar, komünistler, Rafıziler, Arap ve acem mürtedler, Afganistan içerisinde bulunan komünist, mürted, cahil, fasık, dünyaları ve başkalarının dünyası için dinlerini satan yeryüzünün küffarı onlara karşı bir araya gelmiş bulunmakta.

Bu, bugün Afganistan'daki uluslararası çarpışmanın bir özeti. Basireti ve gözü olmayanlara, patlama haberlerini kulağını cınlatacak şekilde resmin netliğini ispat için Amerikan Kruz füzelerini getiren Allah'a hamd olsun. Allah'ın hüccetinin insanlara sunulması ve gözleri olanlara sabahın açık olması için Harzay'ı Amerika ile bir araya getiren, Suudi ailesine Afgan temsilcisini kovmayı ilham eden, tüm bu taraflara durumlarının gerçek yüzünü ortaya çıkarmayı ilham eden Allah'a hamd olsun. Böylece hiç kimse, 'biz bunlardan habersizdik' diyemeyecektir.

Hiziplerin ve arkalarında duranların bu şekilde tanımlanmaları ve uluslararası entrikalar, bu türden bir vakıa hakkında şer'i hükmün cevabını belirlemede şer'an ve aklen en temel esas olarak kabul edilmelidir. Bakmış olduğumuz konumumuzda ve kardeşlerimizin desteklenmesi hükmümüzde buna dayanacağız. İster haklı olarak isterse başka şekilde görüşlerini söylemeleri için bunu fetva ve şer'i hükme karşı gelenlerin önüne koyacağız. Allahu Teâlâ şöyle buyurur: "*Herkes kazandığının tutsağıdır*" Yine şöyle buyurur: "*Şahitlikleri yazılacak ve sorulacaklar.*"

İkinci bölümü bitirmeden önce, bu savaşta hedeflenen üçüncü tarafın durumunu açıklamayı tamamlamak istiyoruz; bunlar, Afganistan'da bulunan Arap mücahidlerdir.

Arap Afgan Mücahidler ve Afganistan'da Bulunan Cihad Cemaatleri Unsurları

Kısaca bu nitelemeyi aşağıdaki başlıklarda vereceğiz:

1- Daha önce değindiğimiz ve dünyaca bilindiği üzere, ABD, Afganistan'daki Müslümanların cihadlarını desteklemesi ve bu cihaddaki kadrolarını yetiştirilmesinin kaderi olarak Sovyetler Birliği'nin izalesinde ABD ve Batı'nın çıkarlarıyla örtüşen Arap mücahidlere ve cihad hareketlerine kalkanını ters çevirmiştir. ABD emniyet operasyonlarıyla bunları yakalamaya başlamış, bunda asıl sorumluluğu ise, Pakistan, Mısır, Suudi Arabistan ve bazı Arap ülkeleri üstlenmiştir.

2- Farklı cinsiyetlerden sayıları kırk bine varan mücahidlerin dağılımını ve taksimini aşağıdaki şekil üzere yapabiliriz:

a) Büyük bir kısım İslamcılarla aralarında keskin sorunlar bulunmayan ülkelere dindir. Bunlar ülkelere geri döndüler. Örneğin Suudi Arabistan, körfez ülkeleri, Yemen vb. ülkelere gelen kardeşler gibi. Her ne kadar bazı sorgu, tutuklama veya takiplerle karşılaşsalar da, tabii hayatlarına geri döndüler, bazıları sınırlı problemlerle karşılaştılar.

b) Birkaç yüz kişi Pakistan'a yerleşti ve farklı şehirlerine dağıldılar. Bazıları oralarda evlendi, diğer bazıları bir iş üzerinden ekonomik yaşantısını sürdürdü ve oraları ikamet yeri edindi. Yoğun emniyet operasyonları, tutuklamalar ve serbest bırakılmaları maruz kalsalar da, normal hayatlarına, istikrarlı bir yaşama geri dönüp Pakistan yönetimi tarafından karşılaşılan med-cezirlere alıştılar.

c) Üçüncü kısmın birçoğu Sudan ya da Yemen'e gitti. Sudan kapılarını aralamış, hatta Peşaver'de bulunan konsolosluğu

üzerinden aleni bir şekilde Arap Afganların gelmesi için teşvikte bulunmuş, Karaçi-Hartum arasında doğrudan sefer yapan yeni bir havayolu açtırmıştır. Şeyh Usame bin Ladin'i, paraları ve yanında bulunan gençlerle birlikte karşılamıştır. Yine Mısır kökenli Cemaatul-Cihad ve Cemaat-İslamiye'yi aleni bir şekilde kabul etmiş ve onları Sudan muhaliflerini barındırıp destekleyen Mısır hükûmetine karşı bir baskı aracı olarak kullanmıştır. Şeyh ve Mısır cemaatlerinin bu intikallerinin ardından, başka cinsiyetlerden diğer bir kesim daha onların yanına gitmiş ve Sudan'a yerleşmiştir.

ç) Diğer bir kısım ise, Yemen'deki rahat ve kontrolsüz ortam ve İslamcılarının ve kabilelerin nüfuzları nedeniyle, Yemen'e yerleştiler. Sudan ve Yemen'e yerleşen bu kesim, Mısırlılardan, Cezayirlilerden, Libyalılardan, Iraklılardan veya diğer cinsiyetlerden ülkelerine dönemeyenlerdir. Bunların çoğunluğu daha önce ülkelerinin hükûmetleriyle karşı karşıya gelmiş olan cihad cemaatleri mensuplarıdır.

d) Beşinci kısım siyasi sığınma için yönünü Avrupa'ya çevirdi. Bu ülkelerin en önemlisi, mülteci kanunları ve sağladığı maddi yardımlar ve sosyal koşullar nedeniyle İngiltere'dir. Aynı şekilde İskandinav ülkeleri, Kanada ve bazı orta Avrupa ülkeleri de böyledir. Onlardan bazıları mülteci hakkı elde etti. Çoğunluğu ise sığındığı devlet içerisinde hareket olanakları kısıtlı bir halde, cihadı destekleyici bir faaliyet (orada 'terör' olarak adlandırılır) bir yana, herhangi bir İslami faaliyet yapması durumunda gözetim ve baskıya maruz kalacak şekilde beklemektedir.

e) Son kısım ise, Pakistan'da kalamayan ya da orada emniyet problemleri olan ve genellikle para ve evrak gibi maddi nedenlerden ötürü selefleri gibi hareket edemeyenler; yerleşmek için Afganistan'a gitmek ve zorunluluk nedeniyle orayla Pakistan arasında intikallerde bulunmaktan başka bir seçenekleri bulunmayanlardır.

Küçük bir kesim ise, alanı daraltılan ancak Kabil etrafında cereyan eden çatışma bölgelerinden uzak olması nedeniyle hiziplerin savaşı döneminde kesintiye uğramayan, bazı eğitim kamplarının sürdürülmesi emanetini koruma adına Afganistan'da kalmıştır. Bunların yanında bazı gençler Afganistan'da cihadı sonuna kadar sürdürmeye ve Afganistan'da bir İslam devletinin kurulması olan ilk hedefleri üzerinde kalmaya karar vermişlerdir. Bunlar Afganistan hattında bu direnişlerini sürdürme yolculukları sırasında oldukça zor emniyet ve yaşam koşullarıyla karşılaştıklarını anlatmaktalar. Bunlardan olan küçük bir kısım ise, topraklarını ve namusunu savunan Arap mücahid kardeşlerine karşı işbirlikçilik, utanç, ihanet ve şahsiyetsizlik göstererek, henüz Afgan cihadı sahaları topraklarında şehidlerinin kanları kurumamışken teslim edilmelerini teklif eden Rabbani ile çatışmasında Hikmetyar'la birlikte olmuştur.

Bahsedilen bu senaryo genel olarak 1992 ve Kabil'in düşmesi ile 1996 yani Taliban'ın Kabil'i ele geçirmesinden kısa bir süre öncesine kadardır. Peki hak üzere olan garipler ve sürgün edilene ne oldu? Olanları şu maddelerde özetleyebiliriz:

- Ülkelerine geri dönenler her an takip, gerekçesiz tutuklama, terör ve itham altındadırlar. Mısır'da "Afganistan'dan dönenler" adı altında askeri mahkemeler açıldı. Mısır'ın dışında ise durum daha kötü. Hatta Ürdün gibi bazı ülkeler, geri dönenleri kabul etmemekte. Bunlardan tevhid ve akide ülkesi Suudi Arabistan gençleri bile kurtulamadı. ABD isteği, kralın izni ve cesur Kibaru'l-Ulema heyetinin fetvalarıyla cihad eden on beş bin gencin yaklaşık olarak hepsi sorgu ve tutuklamadan geçirildi. Hepsi olmasa da çoğu hapse girdi. Mısır, Tunus ve diğer istihbaratların eğittikleri Nayif bin Abdulaziz'in elemanlarının eliyle her türlü işkenceye maruz kaldılar. Hatta bazılarının namuslarının kirletildiği ve diğerlerinin bununla tehdit edildiği doğrultusunda haberler gelmekte. Zulmü ile tanınan diktatör devletler hakkında ne düşünürsün! Burada konu, bu mazlumların hallerinin anlatımları değildir. Şikâyetimiz Allah'a.

- Pakistan'ı mesken edinenler ise, şimdiye kadar dört büyük emniyet operasyonuna maruz kaldılar. Birçok kez evlerini değiştirdiler ve firar ettiler. Orada yeryüzünün tüm bölgele-
rine işçi ihraç eden asgari geçim şartları altında yaşayan bir
yerdeler. Sayıları azalmış bulunmakta. Birçoğunun en büyük
hedefi, diğerlerinin kurtulduğu gibi siyasi iltica ya da gittikle-
ri ülkelerden birisine yerleşmek.
- Sudan'a gidenlerin kıssaları ise anlatılmaya gerek duymaya-
cak kadar meşhurdur. Allah kolaylaştırdığında, yaşayanların
aktarması daha doğru olur. Bilinen bir şeydir ki, Turabi'nin
öğrencileri olan cesur Sudanlılar, peygamberlere (aleyhimüsselâm)
söven, Allah'ın şeriatına ve Rasûl'üne (sallallâhu aleyhi ve sellem) kafa
tutan, insanları et olarak yiyip kemik olarak atanlardır. Belki
sıkıntı olmaması için her şeyi aktarmam doğru değildir.

Sonra, zorla çıkarılmasına az kala Şeyh Usame oradan ayrıl-
dı. Sudan'da İslam ve Müslümanlar için yaptığı iktisadi yardım-
ları ve projeleri arkasında bırakarak yanındaki aileler ve yandaş-
larıyla Afganistan'a yöneldi. Tüm bunları, Allah ve Rasûl'ünün
dininin emanetine sahip çıkmayan, Müslümanların mallarına
ise hiç sahip çıkmayacak olan kimselere emanet ederek.

Mısır Cihad Cemaati'nin son üyeleri de zorla ve tehditler al-
tında çıktı. Kadın, yaşlı ve çocukların bile kalmalarına izin veril-
medi. Kahire hükûmetinden teftiş kurulu gelmeden, zorla yola
çıkarıldılar. Cemaat İslamiye ise orada daha iyi bir durumda de-
ğildi. Hatta Libyalı kardeşlerimiz gibi diğer uyruklar da böyle-
di. Zorla ve tehditlerle herkesin yollanmasından ve Sudanlıların
Bin Ladin'i, Kaddafi'yi razı etmek için Sudan'da Libyalılardan
cemaatinde bulunanları çıkarmaya mecbur etmelerinden sonra,
durum şuna vardı: Bir uçak kazasında helak olup günahlarıyla
Rabbine giden Sudan bakanı Zübeyir, özel uçağında Sudan'da
tutuklanan mücahid Libyalı kardeşlerden beşini alıp, Kaddafi
ile aralarını düzeltmek için 1977 senesi Ramazan bayramı gece-
si Kaddafi'ye hediye olarak götürdü. Beşir, El-Kuds gazetesine

verdiği röportajda, bunun 'suçluların değişimi sözleşmesi' gereğince gerçekleştiğini söyledi!

Sudan'ın üzücü siyah hikâyesiyle ilgili bu örnekler yeterlidir. Özetle, Yahudileri, Hristiyanları, Amerikalıları ve mürtedleri razı etmek için orada bulunan herkesi çıkardılar ve Sudan için Allah'ın ezeli olan vaadi gerçek oldu: *"Onların milletlerine tabi olmadıkça ne Yahudiler ne de Hristiyanlar asla senden razı olmazlar."* Hristiyanlar razı olmadılar, çünkü hala Sudanlılar da İslam'ın adının kokusu devam ediyordu. Sudan'ın ilaç ihtiyacının yarısını karşılayan bir fabrika Kruz füzelerinin hedefi oldu. Ve bunların dışında bilinen birçok olaylar oldu.

- Yemen'e gidenler de birtakım emniyet operasyonlarına, tutuklamalara ve baskılara maruz kaldılar. Çoğunluğu ise hiçbir şeye aldırış etmeden çıktılar. Kalan çok küçük bir azınlık ise, Sudan'da gerçekleşen kara tabloyu uzaklaştıracak şekilde bazı onurlu kabilelerin yanında kaldılar. Çoğunluk ise Yemen'den dışarı çıktı.
- Avrupa'ya çıkanlar ise, bunların durumlarını diğerlerinden daha iyi biliyorum, zira ben de onlarla birlikteydim. Doğrusu ben daha önce Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in, zorunlu olarak sığınmış olduğumuz kâfirlerin beldelerinde yaşanmasını yasaklamasını manasını anlamamıştım. Bizi oradan kurtaran Allah'a hamd olsun. Allah'tan, bizi ve soyumuzdan hiç kimseyi oraya geri döndürmemesini istiyoruz. Bunu, ancak orada yaşayıp bu sıkıntıları gördükten sonra anladım. Birçok ders bulunması hasebiyle inşaallah bu konuyu özel bir derste ele almaya çalışacağım. Ancak burada en önemli olan hususlara değinmek istiyorum:

1- Siyasi iltica hakkını sadece azınlık bir grup kardeş elde edebildi. Kalanların ise, taleplerinin neticelenmesi için yolculuk ve hareketleri donduruldu. Kısmetli olanlar, -İngiltere ve İskandinav ülkelerinde olduğu gibi- fakirlik ve yeterlilik düzeyinin biraz üzerinde sosyal yardımlar alabilenlerdir. Kötü koşulları olan

devletlere atılanlar ise, (şu anda birçok ülke mülteci kanununa sahiptir) onların çoğu, -aileleri olanlar aileleriyle birlikte- siyasi iltica talebinde bulunan zenciler, Filipinliler, Vietnamlılar, Latin Amerikalılar ve diğer mültecilerle birlikte toplama kamplarına konuldular. Buralarda mutfaklar ve tuvaletler kadınlar ve erkekler arasında ortaktır. Gelen yardımlar fakirlik seviyesinin bile altındadır. Koşullar bakımından insan haklarının çok aşağısında yaşamaktadırlar.

2- Durumu kolaylaşanlar ise Avrupa hayatının döngüsüne girmiştir ki bu bir değirmen ve yıkım yeridir. Orası küfrün merkezidir. Çocuk eğitimi, okullar, kazanç ve haramların her yandan Müslümanı kuşatması sorunları uzun açıklamalara ihtiyaç duyar. Kardeşlerimizden muhlis ve güzel olanlar, her saat kalpleri işkence ile yaşamaktalar. Din, azimetten ruhsata, ruhsattan hafife almaya doğru eksiliyor. Bazıları fitneye düştü. Herkesin kendisine göre, -ama istisnasız herkesin- dini zayıfladı ve gevşedi. Orada bulunan İslami hareketteki Müslümanlar cihadçılardan uzaktır, onlara karşı kötü muamelede bulunurlar, belki de onları mescidlerinden men ederler. Oralara eskiden gelen diğer Müslümanların ya da birçoklarının hali küfre doğru gitmektedir (kendi küfürleri değilse bile, Allah'ın rahmet ettikleri dışında -ki bunlar çok azdır- soylarının küfrü). Hissiyat sahibi olup da oraya varan ve durumu iyi olan herkes, gece gündüz Allah'tan, bu beldelelerden çıkmayı istemektedir.

3- Emniyet durumları ise, kardeşler tüm şehirlerde yoğun takip altındalar. Önemlerine ve faaliyetlerine göre defalarca sorgu ve tahkikata maruz kaldılar. Her an, -uluslararası sistemin çatışma durumuna göre- geçen her gün zorlaşan terör kanunları kapsamı içine alınma tehdidi altındadırlar. Ara ara bazıları tutuklanmakta. İdam edilmeleri üzere ülkelerine teslim edilmekle tehdit olunmaktalar. Bu ülkelerin istihbaratları onlardan bazılarını işbirlikçi casuslar olarak avlamaktan geri durmamıştır. Tıpkı uzun zamandan beri o ülkelerde yaşayan diğer İslami cemaat üyelerinden bazılarının, psikolojik, korkutma ve teşvik yolu baskılarla bu yola düştükleri gibi.

Bu ülkelerin siyasetlerinin çakışması nedeniyle ayakta kalan kısıtlı yapılar ise, bitme yolundadır ya da terörle mücadelede uluslararası siyasetlerin ve güvenliklerin birleşmesi kararıyla son bulmuştur. Bununla kast edilen de, İslami cihad hareketleridir. Son dönemlerde İngiltere ve İskandinav ülkeleri gibi en demokratik olan devletler bile, kanunları düzenleme, siyasi iltica çerçevesini daraltma ve şu anda planlama, yardım, davet hatta sözlü desteğin de 'terör ithamı' kapsamına girmesinin sunulması için parlamento oylamalarına gitmekte. Tabii ki neyin terör olup neyin olmadığı nitelemesinde, onlar hak sahibidirler. Onlar hakkında, İsrail'in Gana'da bulunan BM binasında kalan kadın ve çocukları bombalaması, ABD'den sonra İngiltere ve diğer ülkelere göre meşru bir eylem olması; Zirval ve diğer yeryüzünün katil ve mücrim firavunlarının düşmesi için yazı yazılmasının terör kabul edilmesi yeterlidir. Onlar, bu mücrimlerin yanında 'insan hakları' olarak adlandırılan durumu insanlar arasında en iyi bilenlerdir!

4- Birçok kardeş muhtelif Avrupa devletlerinde bu kanun çerçevesi altında tutuklandı ve tehdit edildi. Bunun son örneği, en köklü demokrasiye sahip olan İngiltere yaşandı. Terörle Mücadele İstihbaratı, geçen ay kardeşlerin çoğunu soruşturmaya aldı. Dün (23.09.1998) sabah namazı vaktinde polis ve istihbarat birlikte, aralarında Mısır, Suudi Arabistan ve diğer ülkelere mülteci olan yedi kardeşin evine baskın düzenledi. Kardeşler hapse atıldı, teftiş için mallarına el konuldu ve "Ders Alanlar İçin" adlı bu operasyon hakkında daha fazla detaylı bilgiye henüz sahip değiliz. Bunlar, dinleri için tüm mekânlarda zalimlerin zulmünden kaçan Avrupa'daki gençlerin durumlarından bir nebzedir.

5- Afganistan'da kalanlar ise, yaşamış oldukları hiziplerin savaşları, emniyetsizlik, fakirlik, Afganistan'dan ve oradakilerden ayrılmayan hastalıklara rağmen, dinlerinin, onurlarının ve emniyetlerinin korunmasında en iyi durumda olanlardır. Taliban'ın gelmesiyle de durumları rahatlığa kavuşmuştur. Şöyle ki, bahsi geçen kesimler de, diğerlerinin cehennemini denedikten sonra ve hakikaten dinleri için kaçan kendileri gibilerinin en iyi

sığınağının orası olduğunu gördükten sonra, Afganistan'a dönmeye başlamıştır.

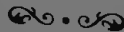
Afgan Arap mücahidlerin ve genel olarak cihad cemaatlerinin hallerini arz ederken şu husus da belirtilmelidir: 1992-1996 arasındaki bu dönem, 1990 senesinde gerçekleşen Haçlı Körfez Savaşı'ndan beri Arap ve İslam dünyasındaki cihad cemaatlerinin geçirdiği en zorlu dönemdir. Bugün karşımızda dost ve düşmanın bildiği acı bir vakıa bulunmaktadır: Nifak ve işbirlikçi güçlerle desteklenen Müslüman ülkelerin yöneticilerinin riddet güçleriyle birlikte uluslararası Haçlı-Yahudi planları geçen on sene zarfında, emniyet toplantıları, uluslararası dayanışmalar, Arap Birliği Güvenliği Toplantıları, baskı ve yok etme yoluyla tüm dünyanın bu seçkin zümre hakkında firavunların ellerini serbest bırakması ve kaynaklarının kurutulması planları başarılı olmuştur. Cihad cemaatlerinin birçoğu iflasa varmıştır ya da varmak üzeredir. Katliam, hapis, sürgün ve takiplerinde başarılı oldular. Bu ülkelerin, kardeşleri idam etmeleri ya da hapsetmeleri için zalimlerine teslim etme planları başarılı olmuştur. Dünyanın her yanından kardeşlerin ülkelerine teslim edilmeleri haberleri bilinmektedir. Bu durum cihad dalgasının keskin bir şekilde durmasına neden olmuştur. Bazı cihad hareketleri silinmiş ve tamamıyla yok olmuş, bazıları dağılmış; eğer Allah'ın rahmeti yetişmezse kalanlar da Allah göstermesin dağılma ve yok olma yolundadır.

Cezayir'de, yerel, bölgesel ve uluslararası planların fırtınası cihadı vurmuş; insanların önlerindeki yollar kapanmış, cihad cemaatlerinin rumuzları, başları, komutanları, cihad akımının düşünürleri, gençleri ve kadroları yeryüzüne dağılmış ve sığınacak bir yer bulamamıştır. Tüm bunlar Körfez Savaşı ile bu günümüze kadar en katı ve şiddetli şekliyle gerçekleşmiştir. Arap Afganların ve cihad hareketlerinin özetle durumu böyledir.

İşte bu koşullarda, Allah Taliban'ı getirdi. Onlarla Afganistan'daki İslam ehline rahmet etti. Sonra, onlarla bu sürgündekilerin birçoğuna rahmet etti. 1996'dan itibaren sürgünde olan

bu kadroların birçoklarının Afganistan'a ikinci gelişı başladı. Ulu dağlarıyla korunaklı, erkeklerinin izzetiyle onurlu, şehidlerin temiz kanlarıyla sulanan bereketli Afganistan'a. Orada kalan küçük grupların yanında 1996-1997 seneleri bazı cihad cemaatleri rumuzlarının, kadrolarının, sürgünde olan eski Afgan Araplarının geri dönmelerine tanık oldu. Bunların yanında, Orta Asya ülkelerinden Doğu Türkistan, Tacikistan, Özbekistan, Bangladeş, Pakistan ve diğer ülkelerden sığınanlar oldu. Bu mücahidler ve dinleri için firar eden muhacirler Taliban'ı en hayırlı barındırıcı olarak buldular. Afganistan'ı en güzel sığınma yeri ve en hayırlı ikamet yeri buldular. Pisliklerin, faizin, fuhşun ve haramların türlerinden sonra, oranın havasının ne kadar temiz olduğunu gördüler.

Durum budur. Bugün kovulan muhacirlerin halleri, bunun nitelenmesi, insanlardan ve dünyadan gördükleri; buna karşın Afganistan'da bu izzetli ve şerefli topluluktan gördükleri de, Taliban'la birlikte savaşılmamasının caiz ya da vacip oluşu veya caiz olmayışı meselesi hakkındaki şer'i hükmün incelenmesinde esas meselelerden birisidir.

İKİNCİ BÖLÜM

TALİBAN'IN DESTEKLENMESİ,
DÜŞMANLARINA KARŞI
ONLARLA BİRLİKTE
SAVAŞILMASI VE BUNUNLA
İLGİLİ ŞER'İ MESELELER

Geçen hafta Arap' ve diğer Müslüman mücahid kardeşleri 'Kabil'i hedefleyen müttefiklere karşı savaşa teşvik' ziyaretleri sırasında, bilmeyerek ya da kasıtlı olarak, ortaya atılan meseleyi sulandırmak ve konuyu teferruat sayılabilecek sorulara çevirmek isteyenlerin bulunduğunu gördüm. Bazıları konuyu şu sorulara indirgemekte: "Taliban'da şirk var mıdır yoksa yok mudur? Onların, kabirleri, türbeleri ve muskaları kaldırmak için fiili bir programları var mıdır yoksa yok mudur? Nasıl yönetmeyi istiyorlar, uluslararası küfre ve Birleşmiş Milletler'e katılmayı istiyorlar mı istemiyorlar mı?" Bu konuları incelemeye geldiğimizde, tartışma başka mecralara kayıyor. İtiraz eden birisi şöyle diyor: "Bizim için daha önemli cihad meseleleri var, biz bunlar için geldik ve buna daha layıgız. Doğru mu değil mi?" İtiraz eden başka birisi soruyor: "Onlarca Arap mücahid cihada ne katabilecektir?" Diğer birisi şöyle diyor: "Onlar Suudi Arabistan'ı veli ediniyor, medyalarında onlara yalakalık yapıyor, mürted Arap yöneticilerini ve İslam ülkeleri yöneticilerini tekfir etmiyorlar!" İncelemeyi hak eden ve etmeyen başka sorular soranlar oluyor. Hakikatte ve hakkı arama yolunda ve konunun hak ettiği tüm ciddiyetle, -fetva, ilim, şer'i eğitim ve gençleri bilinçlendirmede öncülerle gerçekleşen görüşmelerde olduğu gibi- kardeşlerden gelen belli şer'i sorular aracılığıyla, meseleyi doğrudan şer'i özü üzere ortaya koymayı istiyoruz. Çelişkili sorular arasında ve bir konudan diğerine atlayarak zaman kaybedemeyiz.

Sadedinde olduğumuz konu, daha önce de belirttiğimiz gibi üç meseleden oluşmaktadır. Taliban'ın halinin nitelenmesi, düşmanlarının hallerinin nitelenmesi ve onlar karşısında bizim durumumuz. Allah'tan muvaffakiyet dilerek diyorum ki:

- Genel olarak Taliban ve beraberindekilerin durumu, önceki Afgan mücahidleri ve genel olarak Afganların durumu gibidir veya belki de bu ümmetin Müslümanlarının çoğunun ve bu zamandaki İslami hareketlerin çoğunun durumu gibidir.

Birincisi: Genel olarak onlar, üzerinde bulunmuş oldukları akideleri, dinleri ve uygulamalarında, sahabeler, tabiinler ve tebei-tabiinlerin asırlarının hali gibi midir? Cevap, kesinlikle hayırdır. Onları bu şekilde nitelemek isteyen bir kimse, ya onların durumunu bilmiyordur ya da taassubunun yalana sevk ettiği bir mutaassıptır.

İçerisinde bulundukları bid'atler ve Allah'ın dininin saf olan aslından sapmalarıyla birlikte Müslüman mıdır? Akidelerinde ve uygulamalarında her kişide farklılık arz eden kapalılıklarla birlikte La İlahe İllallah ehlinin hükmünün devam ettiği Müslüman mıdır; yoksa İslam milletinden çıkmış müşrikler midir? Allah'a hamd olsun bana göre ve -aralarında Taliban'la birlikte savaşmayı doğru bulmayanlar da olmak üzere- sorduğum herkesin cevabı, onların La İlahe İllallah ehli olan Müslümanlar olduklarıdır. Aralarında birinden diğerine bulanıklık, bid'at, inhiraf ve eksikliklerdeki farklılıklarla birlikte, bildiğim ve duyduğum geçen tüm nitelemeleri zikrettikten sonra, bu cevabı aldım.

Buna faydalı bir soru daha ekledim: Onlar din bakımından birlikte Ruslara ve komünistlere karşı cihad ettiğimiz cihad hiziplerinden, liderlerinden ve diğer Afganlardan daha mı iyidir, yoksa daha mı kötüdür? Bana göre ve aralarında onlarla birlikte savaşmayı kabul etmeyenlerin de bulunduğu sorduğum herkeşe göre, onlar kendileriyle birlikte Rusların ve komünistlerin saldırılarını savunduğumuz hiziplerden din bakımından daha iyi ve daha hayırlıdır. Geçen bölümde detaylı bir şekilde ele aldığımız açıklamalar da bir saha tanıklığı olarak bu nitelemeyi teyit etmektedir. Öyleyse onlar, aralarındaki farklılıklarla birlikte Müslümandırlar. Haklarında 'La İlahe İllallah Muhammedun Rasûlullah' hükmü devam eder. Aralarında nefesine zulmeden, orta yollu olan ve hayırlarda yarışanlar vardır; tıpkı doğusundan

batısına kadar İslam ümmetinin genelinin durumunda olduğu gibi. Hatta şunu söyleyebilirim ki, genel olarak onlar bu ümmetin birçok kitlesinden daha iyi bir hal üzeredirler.

İkincisi: Düşmanlarına gelelim. Taliban'la birlikte savaşmayı kabul etmeyenler de dâhil, hiç kimseyle onların düşmanlarının şu kesimlerden oluştuğu hususunda ihtilaf yaşamadım: Yahudiler, Hristiyanlar, Rafizi Şiiler, komünistler, mürtedler, cahiller, fasıklar, sapkınlar, bilerek ya da bilmeyerek dinlerini satan paralı askerler... Hatta herkesin elinde bulunan deliller ve uluslararası planlarla ilgili bilgiler doğrultusunda, hepsi de onların düşmanlarının bahsettiğimiz kesimler olduğunu belirtmekte. Taliban'ın düşmanlarının bu şekilde nitelenmesi, konuyu bilmeyenler için aydınlatıcı olacaktır.

Üçüncüsü: Konuya yakın olan bir soru daha sordum: Taliban'ın, Amerikan, Rus, mürted ve sapkın Şii düşmanları, bu Afganlılarla ve hiziplerle birlikte cihad ettiğimiz Ruslardan daha şerli ve daha zararlı mıdır, yoksa daha az şerli ve daha az zararlı mıdır? Herkes şunu dedi: Bunlar daha zararlı ve daha şerlidir. Çünkü bugün Orta Asya'da Rusların ve komünistlerin üzerinde, ABD-Rafiziler-mürtedler ve diğerlerinden olan yenedünya sistemi bulunmaktadır.

Dördüncüsü: Temel soruları özetlemeden önce; mücahidler ve muhacirler düşmanlarından kaçarak Afganistan'a ve Taliban hükûmetine sığındılar mı? Cevap, evet. Peki, Taliban onları barındırıp onlara güzel muamelede bulundu mu? Cevap, evet. Düşmanın Taliban'ı hedef alma nedenleri arasında, (kendi ifadeleriyle) teröristleri barındırmaları var mıdır? Cevap, evet, üç nedenden ötürü onları hedef aldılar:

a) Şeriatı tatbik etmeleri ve uluslararası sisteme karşı çıkmaları.

b) Orta Asya Müslümanlarını barındırmaları ve desteklemeleri varsayımı ve bugün Amerika'nın hâkim olduğu bölgesel güvenliği tehdit etmeleri.

c) Uluslararası sistemi tedirgin eden Arap mücahidleri barındırmaları.

Bu durumda karşımıza üç mesele çıkmakta: ikisi onların yanında savaşmakla ilgili, üçüncüsü ise genel durumları ve onlarla ilişkinin temelleridir. Bu meseleleri ortaya koyacak ve elimizdeki bilgilerle cevaplandırmaya çalışacağız. Ve bu sorular, bizim cevaplarımızı reddedenlere yönelik, ellerinde bulunan şer'i delillerle cevaplandırılması gereken sorular olarak kalacaktır. Yüce Allah'tan bizi doğru olana ulaştırmasını, bize hakkı hak olarak gösterip ona tabi olmakla rızıklandırmasını, batılı batıl olarak gösterip ondan sakınmakla rızıklandırmasını diliyoruz.

- **Birincisi:** Rafizi Şiilerle, bölge evlatlarından olan mürtedlerle, münafıklarla, sapkınlarla, fasıklarla, cahillerle, dünya ve heva sahibi kimselerle ittifaka giren Yahudi ve Hristiyan düşmanların saldırıları karşısında, Aralarında Müslüman olma hükmünden çıkarmayacak derecede bid'at ve inhırafların bulunduğu kimselerle birlikte 'Müslüman' sıfatını taşıyan Taliban'ın yanında savaşmanın hükmü nedir? Bu, vacip mi, caiz mi, yoksa caiz olmayan haram bir savaş mıdır? Bunda, bu savaştaki maslahatımız, kast olunanın bizim olmamız sebebiyle bu savaşa olan zorunluluğumuz da göz önünde bulundurulmalıdır.

İkincisi: Aralarında Müslüman hükmünden çıkarmayacak derecede bid'at ve inhırafların bulunduğu kimselerin varlığıyla birlikte, Müslüman sıfatına haiz olan, kâfir ve mürted düşmanlarımız karşısında bizi barındıran Taliban'ın yanında savaşmanın hükmü nedir? Bu düşmanların onları hedef almalarının nedenlerinin başında, bizi barındırmaları bulunmaktadır. Bizi bitirmek için onları bitirmek istemektedirler. Onların en iyileri, bizi çıkarmaları ya da onlara karşı savaşmaları taraftarıdır. Düşmanların tehditlerine rağmen din, onur ve vefa için bizi barındırıp savundular ve gelen imtihanlara sabır gösterdiler.

- Hem onlara hem de bize saldıran bu düşmana karşı onların yanında savaşmanın hükmü nedir? Bu saldırgan düşman, Yahudi, Hristiyan, Rafizi, mürted, fasık, sapkın ve cahillerden oluşan küresel bir ittifaktır. Bu iki mesele, konumuzun en önemli ve aciliyet arz eden kısmıdır, basite almaya ya da ertelemeyi kaldıracabilecek fıkhi bir konu değildir. Çünkü bundan hedeflenen biziz ve düşman kapıda. Bir hafta önce neredeyse şehre gireceklerdi. Bugün bizim bulunduğumuz yere arabayla 15 dakikalık bir mesafedeler bizi tehdit ediyor, uyarıyor ve arkalarında tüm dünya bulunuyor.

Üçüncüsü: Şeriatı tatbik etmeleri, gücü ve yardımcıları bulunan bir emirlerinin olması, hadleri ve İslam'ın şiarlarını ikame etmeleri, Allah yolunda cihad etmeleri, yanlarında bulunan zimmet ehlinde cizye almaları; yine kendilerinde bilinen bid'atlerin bulunduğu bir topluluk oldukları, İslam'ı ve şeriatı uygulamalarında bilinen eksikliklerle birlikte şeriatı tatbiklerinin temelini bozmamaları; yine memleketlerinin geniş, devletlerinin kurulmuş ve orada otorite sahibi olmaları itibari ile; tüm bu şartlarda Afganistan'ın hükmü, İslam darı mıdır, yoksa değil midir? Oraya hicret vacip midir, caiz midir? Ya da onlara bağlanmak veya onları savunmak caiz midir? Taliban hükûmeti şer'i İslami bir hükûmet midir, yoksa değil midir? Afganistan'daki müminleri emiri ve Taliban Hareketi'nin emiri Molla Muhammed Ömer Müslüman yöneticinin haklarından olan itaat etme vb. hakların geçerli olduğu bir Müslüman yönetici midir, yoksa değil midir? Eğer Afganistan İslam darı ve emiri şeriatı ikame eden şer'i bir emir ise, Afganistan'da bulunan Müslümanların ve İslami hareketlerin ona bey'at etmeleri vacip midir, yoksa değil midir? (Onların kimseden böyle bir şey istemediklerini, gelenlere hala sığınmacı misafir muamelesinde bulunduklarını biliyoruz.) Ve konuyla ilgili diğer teferruat meseleler...

Bunlar araştırmaya açılan konulardır. Bunların ilk ikisi acildir. Çünkü bunlar, uzayacağını ve külfetlerinin artacağını zannettiğimiz ve insanların kendilerini uzantılarıyla karşı karşıya bulacakları sıcak savaş meseleleridir. Bundan önce, onların

durumları hakkında kesinleşen bilgiler ışığında vakıanın üzerine bina edilen şer'i hükmün bilinmesi gerekir.

Allah'ın bana verdiği imkânlar oranında bu konuyu araştırdığımda şu neticelere vardım:

Birinci mesele: La ilahe illallah Muhammedun Rasûlullah ehlinden olan tüm Müslümanlar, üzerinde bulundukları bid'atler, fisklar, fücurlar veya eksikliklerle birlikte onlara kâfirlerden birisi saldırsa, bir Müslümanın yardımına ihtiyaç duysalar ve ondan yardım isteseler, onlara yardım etmesi ve onlarla birlikte cihad etmesi vacip olur. Eğer ihtiyaçları olmazsa, onlarla birlikte cihad etmek isteyen bir Müslümanın, kâfirlere karşı Müslüman kardeşleri yanında şer'i bir cihad olması hasebiyle buna iştirak etmesi caizdir. Daha önce nitelediğimiz vakıa hükmü gereğince, Taliban hakkında bu kesin bir durumdur.

İkinci mesele: Düşmanları tarafından zulme uğrayan bir Müslüman, eksikleri olan bir Müslüman topluluğa sığınır, düşman onları hedefleyip hem onu hem de onları isterse, bu durumda onlarla birlikte kendisini savunması vacip olur. Çünkü onlar, Müslümanlar olarak onun nedeniyle kâfirler tarafından hedeflenmiştir. Eğer o Müslümanların kendileriyle birlikte olmasına ihtiyaçları yoksa, kafir düşmanlarına karşı kendisine yardım eden Müslümanlara yardım ettiği için caiz olur. Bu durum Taliban ve düşmanları hakkında gerçekleşmiştir. Bizim onlar arasındaki durumumuz ise, zikri geçen niteleme üzeredir.

İlerleyen bölümlerde elimizde bulunan kaynaklardan ya da ilim ve cihadlarına güvendiğimiz kimselere sorduğumuz sorular üzerinden rastladığımız delilleri detaylı bir şekilde açıklayacağız. Yardımcımız Allah'tır.

Birinci meseleyle ilgili olarak:

Kur'an-ı Kerim'de Müslümana yardım etmenin vacipliğiyle ilgili birçok deliller bulunmaktadır. Bunlar arasında Enfal Suresi 72-73. ayetleri aktarmak istiyoruz. Kovulmuş olan

şeytanın şerrinden Allah'a sığındıktan sonra: *"İman edip hicret eden, Allah yolunda malları ve canları ile cihad edenler, barındırıp yardım edenler; işte onlar birbirlerinin velileridirler. İman edip de hicret etmeyenler ise hicret edene kadar sizin onlarla hiçbir velayetiniz yoktur. Eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, size yardım etmek düşer. Ancak sizinle aralarında anlaşma bulunan bir kavme karşı değil. Allah yaptıklarınızı görendir. Kâfir olanlar da birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat olur."*

Bu ayetlerin tefsirleriyle ilgili olarak İbn Kesir (Allah rahmet etsin) şunları söyler: "Eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, size yardım etmek düşer." Yüce Allah şöyle buyurmakta: Eğer hicret etmeyen o bedeviler düşmanlarına karşı yaptıkları dini bir savaşta sizden yardım isterlerse, onlara yardım edin. Zira din kardeşleriniz oldukları için onlara yardım etmeniz üzerinize bir vaciptir. Bu açıklama, İbn Abbas (radıyallâhu anhu)'dan rivayet olunmuştur."

Ayetin sonunda ise şunları söyler: *"Eğer siz bunu yapmazsanız yeryüzünde bir fitne ve büyük bir fesat olur."* Yani eğer müşriklerden uzaklaşmaz ve müminleri veliler edinmezseniz, insanlar arasında fitne vuku bulur. Bu, durumların karışması, müminlerin kâfirlere karışmaları ve bundan dolayı insanlar arasında yaygın, geniş ve uzun bir fesat vuku bulmasıdır."

Kurtubi (Allah rahmet etsin) "El-Câmi li Ahkâmi'l-Kur'an" adlı tefsirinde şunları söyler: *"Eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse,"* Eğer harp yurdundan hicret etmeyen bu müminler sizden savaş ya da mal yardımı isterlerse, onlara yardım edin. Bu, sizin üzerinize farzdır, onları yüzüstü bırakmayın. Ancak aranızda sözleşme bulunan bir topluluğa karşı sizden yardım isterlerse, onlara karşı onlara yardım etmeyin, süresi tamamlanana kadar ahdinizi bozmayın."

İbn Arabi tefsirinde şöyle der: "Ancak eğer mustazaf esirler olurlarsa, onlarla velayet devam eder ve onlara yardım etmek

vacip olur. Bizden birimiz gözünü kırpan birisi kalmayana kadar, eğer sayımız da varsa, onları kurtarmaya çıkmamız gerekir. Ya da hiç kimsede tek bir dirhem kalmayana kadar onları kurtarmak için tüm mallarımızı vermemiz gerekir. İmam Malik ve tüm âlimler böyle söylemiştir. Ellerinde hazineler bulunduğu, fuzuli mallar, güç, sayı ve imkân bulunduğu halde kardeşlerini düşman esaretinde bırakanlar bulunmakta! Allah'tan geldik ve yine O'na döneceğiz."

Şeyh Seyyid Kutub (*Allah rahmet etsin*) *Fi Zilal* tefsirinde şunları söyler: (İslam darına hicret etmeyen Müslümanları kast ederek) "Bu fertler Müslüman toplumun üyeleri değildir. Bu nedenle onlarla bu kimseler arasında bir velayet yoktur, ancak akide bağı vardır. Bu durum, bu fertler karşısında Müslüman toplumu yükümlü kılmaz. Ancak onların dinlerine bir saldırı olur, mesela akidelerinde fitneye düşecek olurlarsa ve İslam darında olan Müslümanlardan yardım isterlerse, sadece böyle bir durumda Müslümanların onlara yardım etmeleri gerekir."

Muvaffakiyet Allah'tandır. Ben derim ki: Bu Müslümanlara dinleri hususunda yardım edilmesi emri, devletleri olduğu halde hicret etmeyip Müslümanlara katılmadıkları halde gelmiştir. Belki bazılarında zayıflık ve özür vardır. Belki aralarında, haklarında şiddetli tehditlerin nazil olduğu, güçleri yettiği halde hicret etmedikleri için varacakları yerin cehennem olacağı belirtilen Nisa suresindeki şu ayette olanlar vardır: "Nefislerine zulmedenler olarak canlarını alacakları kimselere melekler: "Ne işte idiniz?" derler. Onlar: "Biz yeryüzünde mustazaf kimselerdik" derler. "Allah'ın arzı geniş değil miydi? Siz de orada hicret edeydiniz" derler. İşte onların durakları cehennemdir. O ne kötü dönüş yeridir. Ancak çare bulamayan, yol bulamayan, erkek, kadın ve çocuklardan mustazaf olanlar müstesna." (Nisa, 97-98) Bu kimseler, özürlü olmayanların cehenneme gireceği bir günah bulunmasına rağmen, La İlahe İllallah ehlinden olmaları nedeniyle hakları düşmemiştir. Eğer din hususunda sizden yardım isterlerse, onlara yardım edilmesi gerekir. Bu hakka sahip olmaları La İlahe İllallah ehlinden olmaları nedeniyledir. Hatta Allahu Teâlâ Müslümana

yardım edilmemesini, yeryüzünde fitneye ve büyük bir fesada neden saymıştır. Bu durum, bu günlerimizde Müslümanların, -dinlerinde bozukluk olması gibi farklı gerekçelerle- birbirlerini desteklemekten ve aralarındaki mustazaflara yardım etmekten geri durmalarında tanık olduğumuz durumla aynıdır. Bilindiği üzere, Müslüman haklarıyla ilgili tüm ayet ve hadisler, imanda olduğu gibi belirli bir Müslümanı has kılmamış, belirli bir Müslümanla herhangi bir Müslümanın ayırımına gitmemiş ve yine Kur'an bu kimseleri İslam milletinden dışarı çıkarmamıştır.

- Sünnette ise, Ebu Musa El-Eşari (*radiyallâhu anhu*)'dan aktarıldığına göre, Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Müslüman Müslümana karşı, kenetlenmiş birbirini tutan bir duvar gibidir.” Bunu söylerken parmaklarını birbirine geçirdi.” (Buhari “Edep Kitabı”nda, Muslim “İyilik Kitabı”nda rivayet etmiştir.)

Numan bin Beşir (*radiyallâhu anhu*)'dan rivayet olunduğuna göre, Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Müminlerin birbirlerini sevmeye, merhamet etmeye, birbirlerine şefkatlerindeki misali, tek bir beden gibidir. O bedenin bir uzvu rahatsızlık duyduğunda, bedenin diğer uzuvları uykusuzluk ve ateş ile çağrışımında bulunur.” Bu, muttefakun aleyh bir hadistir. Birbirlerine merhamet etmelerinden maksat, müminlerin birbirlerine merhamet etmeleri, sıkıntı ve zor anlarında bir birlerine yardım eli uzatmalarıdır.

İbn Ömer (*radiyallâhu anhu*)'dan rivayet olunduğuna göre, Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Müslüman Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu teslim etmez... Kim kardeşinin bir ihtiyacında olursa, Allah da onun ihtiyacında olur. Kim bir Müslümanın bir sıkıntısını giderirse, Allah da bunun sebebiyle ondan kıyamet günü sıkıntılarından birisini giderir. Kim bir Müslümanı örterse, Allah da kıyamet günü onu örter.” Muttefakun aleyh bir hadistir.

Kastalani "*İrşadu's-Sari Şerhu Sahih El-Buhari*" adlı eserinde bu hadis ile ilgili olarak şunları söyler: "Ona zulmetmez" ya saklama anlamında haberdır. Çünkü Müslümanın Müslümana zulmü haramdır. "Onu teslim etmez" yani ona eziyet edenle onu başbaşa bırakmaz, bilakis onu himaye eder."

İmam Nevevi *Sahihi Muslim Şerhi*'nde bu hadisi açıklarken şunları söyler: "Onu yüzüstü bırakmaz" buyruğunun anlamıyla ilgili olarak âlimler, bunun, yardım ve desteğin terk edilmesi olduğunu söylemiştir. Bunun manası, bir zalimin vb. uzaklaştırılmasında ondan yardım istediğinde, imkânı olduğunda ve şer'i bir özürlü bulunmadığında yardım etmesi gerektigiğidir."

Biz deriz ki, bu, zulüm ile saldırıda bulunan bir Müslüman tarafından olsa bile bir Müslümandan zulmün uzaklaştırılması hakkındadır. Peki bu saldırı, saldırgan bir kafir, mürted ya da Müslüman kardeşine karşı kafirlerden yardım isteyen sapkın bir Müslümandan gelecek olursa durum nasıl olur?

Müslümana yardım edilmesi, yüzüstü bırakılmaması ve savunulmasıyla ilgili Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in hadislerinin yalnızca en hayırlı nesille ya da tüm zamanlardaki seçkin Müslümanlarla sınırlı olmadığını belirtmeye bile gerek yoktur. Hatta bilakis Allah'ın ilmi ve Rasûlullah'ın haber vermesiyle, dinin ahir zamanda zayıflamasına rağmen, Kitap ve sünnette Müslümana yardım etme emri gelmiştir. Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: "*Size gelecek olan zamandan sonrası mutlaka ondan daha şerlidir. Bu durum Rabbinize kavuşuncaya kadar böyle devam eder.*" (Buhari) Hatta sahabe, tabiin ve onlardan sonra gelen selef, insanların dinlerindeki zayıflıklarından ve insanların daha kötü bir gidişata yönelmesinden şikâyet ederdi. Bununla birlikte onlar Müslümanlara nasihat eder ve onlara eziyet verecek şeyleri uzaklaştırır, özellikle de dine, toprağa, ırza ve hürmetlere saldırıları savunmadan geri durmazlardı. Eğer destekleme meselesi sadece en fazla yüz sene olan en hayırlı neslin dini ve hali üzere olanlara has olmuş olsaydı, ondan sonra gelen on üç asırdan fazla süren İslam tarihi boyunca cihad, destek ve Müslümanları

savunma diye olmazdı. Tarih kitapları, bid'atlerin yayılması, sünnetten uzaklaşılması, masiyetlerin, içkinin, şarkıcıların ve zulmün çoğalması gibi olguların artmasını ve Müslümanların hallerinin bozulmasını aktarmasına rağmen, selefin ve büyük âlimlerin her iyi ve facirle cihada çıkmaya ve İslam'a ve Müslümanlara saldıranlara karşı savunma yapmaya çağırdıklarını, onların sevinçleriyle sevindiklerini, dertleriyle kederlendiklerini aktarmaktadır. Bu, Haricilerin ve diğer bid'at ehlinin menhecinin aksine, Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın akidesidir.

Sahihi Tirmizi'de Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'dan aktarıldığına göre, ahir zamanda manasını idrak etmeden La İlahe İllallah sözünün bazı toplulukları kurtaracağı belirtilirken, onları La İlahe İllallah'ın milletinden çıkarmayacak eksikliklere düşmeleri bir yana, bu kelime nedeniyle kardeş olduğumuz bu kimselerin üzerimizde nasıl hakkı olmayacaktır? La İlahe İllallah'ın anlamından hiçbir şey idrak etmeyenlerin durumunu bir düşünün. Bu gibi kimseleri İslam dünyasının farklı yerlerinde gördük; Türkistan'ın bazı yörelerinde, Ora Asya'da, Kafkaslar'da, Bosna'da ve başka yerlerde. Eğer bu sıradan bir Müslümanın hakkı ise, temel olarak Allah'ın şeriatı ile hükmeden bir devletleri olan Afganlar ve Taliban gibi İslam ehli olan bir topluluğun durumu nasıl olur? Müslümanlıktan çıkarmayacağı hususunda herkesin icmâ ettiği kapalı halleriyle birlikte; Yahudiler, Amerika, Haçlılar, Rusya, Rafiziler, cahil, fasık ve sapkın Müslüman müttefikleri onlara karşı saldırıya geçmiş bulunmakta. Onlara karşı savaş açmalarının tek nedeni, sadece şeriatla hükmetmeleri, fesadın ve müfsitlerin ardını kesmeleri, emniyeti yaymaları, İslam ehlinin maslahatlarını korumaları ve yine bu zamanda hak üzere sebat eden hicret ve cihad ehline yardım etmeleridir.

Allah Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyurur: "*Sen artık Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlusun. Müminleri de teşvik et. Umulur ki Allah o kâfirlerin baskısını önler.*" Ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: "*Kim dini uğruna öldürülürse, o şehiddir.*" Saldırganın def edilmesiyle ilgili İbn Teymiye'nin (Allah rahmeti ersin) meşhur fetvasını hepimiz duymuşuzdur. Şöyle der:

"Savunma savaşına gelince, bu, haremlere ve dine saldıranın def edilmesinin en tekitli olanıdır ki, icmâ ile vaciptir. Allah'a imandan sonra dini ve dünyayı ifsat eden saldırgan düşmanın def edilmesinden daha vacip olan bir şey yoktur. Bunun için bir şart koşulmaz, imkâna göre def edilir. Bizim arkadaşlarımızdan ve başkalarından âlimler bunu böyle belirtmiştir." (El-Fetava'l-Kubra; 5/530)

Afganları ve Taliban'ı hedefleyen bu saldırgan, öncelikle dini, ikinci derecede malı ve üçüncü derecede ırzları hedeflemektedir. Ve yine Afganistan'a ve Taliban'a sığınan mümin muhacirleri isteyen bir zalim olarak gelmiştir. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: "Kim dini uğruna öldürülürse şehiddir, kim ırzı uğruna öldürülürse şehiddir, kim malı uğruna öldürülürse şehiddir." (Dört Sünen kitap sahipleri rivayet etmiştir.) Başka bir rivayette ise şöyle buyurmuştur: "Kim bir haksızlık uğruna öldürülürse şehiddir." (Nesai rivayet etmiştir.) "Haksızlık" kelimesinin nekira/belirsiz olarak zikredilip "kendisine yapılan bir haksızlık" demeyişini düşün. Çünkü Allah kitabı insanlar arasında adaletle hükmedilmesi için indirmiştir.

Dört mezhep âlimleri, tefsir imamları ve sünnet şarihleri, saldırgan Müslüman bile olsa saldırganın def edilmesiyle ilgili başlıklar açmışlar ve bu naslarla delil getirmişlerdir. Onların harika açıklamaları bulunmaktadır, ancak kısa tutma amacıyla burada aktarmayacağız. Peki bugün Taliban'a, Afganlara ve bize saldıran Yahudi, Rus, Amerikan, Rafizi, mürted ve fasıklardan olan müttefiklerinin necis karışımı hakkında ne denilmeli?

Belki şöyle diyenler olabilir: "Evet bu, Müslümanları savunma hakkında böyledir, ancak Afganlar'da ve Taliban'da şunlar şunlar var." Zikredilen olumsuzluklar.

Bu kardeşe aynı şeyleri söyleriz: Bana göre de sana göre de onların La İlahe İllallah ehli olan Müslüman oldukları, birçoğunda bid'atlerin bulunduğu ve adaletlerini eksiltecek yönleri olduğu ve yine çoğunun salihlerden olduğu hususunda deliller geçti ve

bunda ittifak ettik. Bu durumda Ehli Sünnet'in, hiçbir şartın bulunmadığı, bilakis imkân nispetince savunma yapıldığı savunma cihadı ve saldırganın def edilmesi bir yana, talep cihadında bu durumlara düşen Müslümanlarla birlikte cihad edilmesinin görüşünün ne olduğuna bir bak. İbn Teymiye bu hususta âlimlerin icmâsını aktarır.

Tefsir kitaplarından, hadis şerhlerinden, dört mezhebin fıkıh külliyatından olan kaynaklara baktığımızda, ya da İbn Teymiye'nin Fetvaları ve İbn Hazm El-Endulusi gibi mutemet kaynaklara döndüğümüzde; muhtelif cihad konularında ya da Cihad ve Siyer bablarında, hatta Ehli Sünnet'in akide metinlerinde, her iyi ve facirle cihad edilmesi hakkında konularla karşılaşırız. Bazen "Her Emirle Cihad" şeklinde, bazen de "Emirlerle Cihad" başlığı olur. Tüm açıklamalar, Hariciler, Rafıziler ve diğer sapık fırkaların aksine, bu hususta Ehli Sünnet'in icmâsı olduğu yönündedir.

İmkânlarım nispetince bu konuyla ilgili naslar ve deliller toplamaya çalıştım. Sonra Allah bana "*El-Umde Fi İdadi'l-Udde*" adlı Dr. Abdulkadir bin Abdulaziz'in harika kitabını görmeyi nasip etti. Allah onu hayırla ansın ve faydalı kılsın. Bu kitabın bu kaynaklarda gelen bilgilerin birçoğunu kısa ve öz bir şekilde özetlediğini gördüm. Bu yararlı kısaltma ile yetinerek konuyla ilgili delilleri zikretme ihtiyacı duymadım. Zira orada öz ve yeterli bilgiler bulunmaktadır. Konuyla ilgili orada gelenleri özet olarak aktaracağım, sonra konuda gelmeyip benim kendi rastladığım hususlara değineceğim. Şimdi sevgili kardeşim El-Umde'de zikredilen hususları aktaralım. Allah bu kitabın sahibini İslam, Müslümanlar, hazırlık, hicret ve cihad ehli adına hayırla mükâfatlandırsın. Şöyle diyor:

"Bundan birçok dersler çıkarırız. Bu derslerden biri: Cihad sahasının bazen münafık, facir, bozuk niyetli ve nasipsiz toplulukları harındırmasıdır. Bunların hepsi Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) döneminde vardı. Yine bu derslerden bir diğeri de, bu kimselerin cihad sahalarında bulunmaları, safta tenkit edilen kimselerin

bulunabileceği deliliyle cihadda oturmanın gerekçesi değildir. Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) döneminde bu kimselerin bulunmasıyla da cihad devam etmiştir. İlerleyen bölümlerde konuyla ilgili daha detaylı açıklamalar ve İbn Teymiye'nin fetvası gelecektir."

Sonra şöyle der: "Eğer Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve sahabelerinin yaşamında olmuşa, şu andaki halde olması hakkında ne düşünürsün? Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: *"Size gelen zamanlar arasında mutlaka sonradan gelenler daha şerlidir. Rabbinize kavuşana kadar bu böyle devam eder."* (Buhari)

Bu konuyu "Facir Emirle Savaş" başlığı altında harika bir şekilde detaylıca ele almıştır. Kardeşlere konunun tümüne müracaat etmelerini, imkânları varsa getirdiği delillerin kaynaklarına da müracaat etmelerini öneririm. Allah onu hayırla mükâfatlandırsın. Burada, adaletli olmasalar, bid'atler, fücurlar, fısk, gülul (ganimetten çalma) vb. adaleti bozan, ancak İslam dininden çıkarmayan ameller işleyen Müslümanlarla birlikte cihad edilmesi konusunun ispatıyla ilgili gerekli olan bazı alıntılarda bulunacağım. Nitekim on dört asır boyunca İslam tarihimizdeki Müslümanların ve emirlerinin %90'ının hali bu şekildedir.

El-Umde adlı kitapta bu konuda şunlar zikredilmekte: "Facir: adaletli olmayandır. Adalet ise: Dinindeki hallerinin düzgün olmasıdır. Adaletin, kendisinden kuşku duyulmayan olduğu da söylenmiştir. Bunda iki şeye itibar edilir:

1- Dinde doğruluk. Bu, farzların düzenli olarak yerine getirilmesi, haramlardan sakınılması, büyük günah işlenmemesi ve küçük günaha bağımlı olunmamasıdır.

2- Şahsiyetin korunması: Güzel ve hoş gösterecek fiillerin yapılması ve kirletici ve karalayıcı fiillerin terk edilmesidir." (*Menarus-Sebil*)

Sonra 85. sayfada şunları söyler: "Üçüncüsü: Eğer emir facir ise ve başkası da bulunmuyorsa; ya da başkasıyla çalışmak mümkün değilse; bu, ya daha iyi birisinin bulunmaması ya da daha

iyi olana ulaşılmasının çok zor oluşu nedeniyledir; eğer facirle çalışmayı terk etmede eğitim ve cihadda şer'i bir maslahat yitirilecekse, burada söz iki yönlüdür ve şu soru üzerine bina edilir: Bu kişinin fücuru kendisine midir, yoksa İslam'ın ve Müslümanların maslahatlarıyla mı ilgilidir?

Birinci yön: Bu, fücurunun kendisine olmasıdır. Örneğin içki içen, uyuşturucu kullanan, ganimetten çalan, kendisinde fık bulunan ya da bid'at olan kimse gibi. ("Fık ya da bid'at bulunan" sözlerine dikkat edin.) Bu fücür düşmanla savaşmasına hâl getirmiyorsa ve cihad davasını zayi etmiyorsa, onunla birlikte savaşılır. Bununla birlikte onun gibi birisinin durumuna uygun bir şekilde nasihat, öğüt, öğretim devam eder. ("Onun gibi birisinin durumuna uygun" sözlerini iyi düşün.) Belki Allah onun halini ıslah eder. Zikrettiğim bu husus, Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın itikadında belirlenmiş bir asıldır ve cihad fıkhında zikredilmektedir. Bu birinci yön, iyi ve facirle birlikte savaşılmasından kast olunandır. Zikrettiğimiz, fücuru kendisine olanla birlikte savaşılmasının delili şunlardır:

İbn Kudame El-Hanbeli şöyle der: "Her iyi ve facirle savaşılır. Yani bu sıfatlarda olan her yöneticiyle. Ebu Abdullah'a (Ahmed bin Hanbel'e, Allah rahmet etsin): "Ben savaşmıyorum. Abbas oğulları ganimet alıyor ve onların ganimetlerini çoğaltıyoruz!" diyen kişi hakkında soruldu. Şöyle dedi: "Subhanallah! Bunlar kötü topluluklar! Bu oturanlar, cihaddan ağırlaştıran cahillerdir. Şöyle denilir: Ne dersiniz, eğer tüm insanlar sizin oturduğunuz gibi oturacak olsa, kim savaşır? İslam gitmez mi? Rumlar ne yaparlar?"

İsnadı ile Ebu Davud'un Ebu Hureyre (*radiyallâhu anhu*)'dan aktardığına göre, Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: "İyi olsun facir olsun her emirle cihad etmeniz üzerinize vaciptir."

Yine isnadı ile Enes (*radiyallâhu anhu*)'dan aktardığına göre, Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: "Üç şey imanın aslındandır: La ilahe illallah diyenden el çekmek. (Günahtan dolayı

onu tekfir etmemek ve İslam dairesinden çıkarmamak.) *Allah'ın beni göndermesinden ümmetimin Deccal'e karşı savaşmasına kadar cihad devam edecektir. Ve kaderlere iman."*

Çünkü facirle cihadın terk edilmesi, cihadın kesilmesine, kâfirlerin Müslümanlara galip gelmesine, onları yok etmelerine ve küfür sözünün üstün gelmesine neden olur ki bunda büyük fesatlar vardır. Allahu Teâlâ şöyle buyurur: *"Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı yeryüzü muhakkak fesda uğrardı."* (Bakara, 251) (El-Mugni veş-Şerhu'l-Kebir: 10/371)

El-Umde sahibi devamla şunları söyler: "Hatta İbn Teymiye İmam Ahmed'den nakille, güçlü-facir emir ile zayıf-salih emir arasındaki mukayese konusunda şunları zikretmiştir: "İnsanlarda hem gücün hem de eminliğin bir arada bulunması çok azdır. Bu nedenle Ömer bin Hattab (radiyallâhu anhu) şöyle derdi: "Allah'ım, facirin zorbalığını ve güvenilir kimsenin acizliğini sana şikâyet ederim." Tüm yönetim işlerinde vacip olan, durumuna göre en uygun olanın getirilmesidir. Birisi daha emin, diğeri ise daha güçlü olan iki kişi aday olduğunda, en fazla yararlı olan öne geçirilir. Yine İmam Ahmed bin Hanbel'e, savaşta birisi güçlü ancak facir, diğerrinin ise salih ve zayıf olduğu emir olacak iki kişi hakkında hangisiyle savaşılacağı sorulduğunda şöyle demiştir: "Kuvvetli olan facirle, zira onun kuvveti müminlere fücuru ise kendisinedir. Zayıf salih ise, doğruluğu kendisine, zayıflığı ise Müslümanlaradır. Facir olan kuvvetli ile savaşılır. Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: *"Kuşkusuz Allah bu dini facir adamla da destekler."* Diğer bir rivayette ise: "Nasipsiz topluluklarla" geçmektedir. Facir olsa bile, savaş emirliği için din konusunda ondan daha düzgün olup onun yerini doldurmayandan daha uygun olur." (Mecmuu'l-Fetava; 28 254)

İbn Teymiye Tatarlara karşı savaşla ilgili fetvasında, facir emirle birlikte savaşılması konusunda şunları söylemiştir: "Eğer onlara karşı savaşan olgun bir durumda olursa; bu, Allah'ın rızasını kazanma, sözünü yüceltme, dinini ikame etme ve Rasûlü'ne itaat gayesidir. Eğer onlar arasında fücür ve niyeti bozuk olanlar

olursa, -örneğin eğer emirlik üzere savaşırsa ya da bazı işlerde haklarına girerse- ve onlara karşı savaşın terk edilmesinin zararı bu şekilde savaşılmasının zararından daha fazla olursa; bu durumda vacip olan, az olanı alarak iki zarardan büyük olanı uzaklaştırmak olur. Bu, riayet gereken İslam'ın usullerindendir.

Bu nedenle Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın usullerinden birisi de, her iyi ve facirle birlikte savaşılmasıdır. Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in buyurduğu gibi, *"Kuşkusuz Allah bu dini facir adamlar ve nasibi olmayan topluluklarla da destekler."* Çünkü eğer savaş ancak facir emirlerle yürütülebilirse ya da fücuru çok olan bir orduyla yapılabilirse, bu durumda iki şeyden birisi gerekir:

- Ya onlarla birlikte savaş terk edilir, ki bu durumda dine ve dünyaya çok daha fazla zararları olan diğerlerinin işgali gerçekleşir.

- Ya da facir emirle birlikte savaşılır ve bu durumda iki fücordan en kötü olanı uzaklaştırılır ve -hepsini ikame etmek mümkün olmasa da- İslam'ın şeriatlarından çoğunluğu ikame edilir. Bu durumda ve benzerlerinde vacip olan budur. Hatta raşid halifelerden sonra gerçekleşen savaşların birçoğu bu şekildedir.

Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den sabit olduğuna göre şöyle buyurmuştur: *"Kıyamet gününe kadar atın alnında hayır bağlıdır: ecir ve ganimet."* (Buhari, Muslim) Bu sahih hadis Ebu Davud'un Sünen'inde rivayet ettiği hadisin anlamına delalet etmektedir: *"Allah'ın beni göndermesinden ümmetimin sonunun Deccal'a karşı savaşmasına kadar, savaş devam edecektir. Ne zalimin zulmü, ne de adilin adaleti onu bozamaz."* (Ebu Davud) Meşhur bir hadiste ise şöyle buyrulmaktadır: *"Ümmetimden bir taife hak üzere galip olmaya devam eder. Onlara muhalefet edenler, onlara bir zarar veremezler. Bu, kıyamet gününe kadar devam eder."* Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın tüm taifeleriyle, iyi ve facir emirlerle birlikte cihad edilmeyi hak edenlere karşı cihadda amel edilmesinde ittifak ettikleri diğer hadisler. Sünnet ve Cemaat'ten çıkan Rafizi ve Hariciler buna muhalefet etmektedirler.

Bunun yanında Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) şunu da haber vermektedir: *“Zalim, hain ve facir emirler gelecektir. Kim yalanlarında onları tasdik eder ve onlara yardım ederse, benden değildir, ben de ondan değilim, bu kimse havuza (Kevser'e) gelmez. Kim de yalanlarında onları tasdik etmez ve zulümlerine yardım etmezse, o bendendir, ben de ondanım ve havuza benim yanıma gelir.”*

Kişi Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in, 'kıyamet gününe kadar emirlerin gerçekleştirdiği cihadı emredişini ve zulümlerinde zalimlere yardım etmeyi yasaklamasını' kavradığında, İslam dininin özü olan orta yolun, -hakkında soru sorulan bu toplulukta olduğu gibi- cihad edilmeyi hak eden topluluğa karşı cihadı ancak bu şekilde mümkün olabildiğinde; İslam'a onlardan daha yakın olan her emir ve taife ile birlikte cihad etmesi gerektiğini ve birlikte savaştığı taifeye günahlarda yardım etmekten sakınması gerektiğini; Allah'a itaatte onlara itaat edeceğini ve Allah'a masiyette onlara itaat etmeyeceğini de bilir. Zira yaratıcıya masiyette yaratılana itaat edilmez.

Bu, eskide ve yenide bu ümmetin seçkinlerinin yoludur. Bu, her mükellef üzerine vaciptir. Yine bu, ilmin azlığından kaynaklanan bozuk takva yolunda yürüyen Haruriye ve emsalleri ile, iyi olmasalar bile mutlak olarak emirlere itaat yolunda yürüyen Mürcie ve emsallerinin yolu arasındaki orta yoldur. Allah'tan, bizi ve Müslüman kardeşlerimizi sevdiği ve razı olduğu söz ve amellere muvaffak kılmasını diliyoruz. Peygamberimiz Muhammed'e, ailesine ve tüm ashabına salat ve selam olsun.” (Mecmu'ul-Fetava: 28/506)

Sonra *El-Umde* sahibi şunları söyledi: “Tahavi Akidesi kitabının şarihi şunları söyledi: “Hac ve cihad, iyi ve facir olsun Müslümanların emirleriyle kıyamet kopana kadar devam edecektir.” Açıklama: Şeyh (Allah rahmet etsin) Rafizilere reddiyeye işaret etmektedir. Onlar şöyle derler: Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in ailesinden Rıza çıkana ve semadan bir münadinin “Ona uyun” di-yene kadar Allah yolunda cihad yoktur.” Bu sözün batıllığı delil getirmeye ihtiyaç duymayacak kadar açıktır.”

El-Umde sahibi devamla şunları söyler: “İmam Buhari (Allah rahmet etsin) bu meseleyle ilgili müstakil bir bab açmıştır. İyi ve facirlerle birlikte savaşılmasını belirten hadisler, sahihlik şartları bir yana, hakkında konuşulan hadisler olduğundan, İmam Buhari (Allah rahmet etsin) bu hükmü ince istinbatı geleneği üzere ‘Atın alnında hayır bağlıdır’ hadisinden çıkarmıştır. Sahih’inin Cihad Kitabı’nda şöyle der: “Cihadın İyi ve Facirle Devam Edeceği Babı.”

El-Umde sahibi, İbn Hacer’in şerhini aktarırken şunları söyler: “Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in “Atın alnında hayır bağlıdır” hadisinden ötürü. Ondan önce İmam Ahmed bu hadisle delil getirmiştir. Çünkü Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem) kıyamet gününe kadar atın alnında hayır bağlandığını zikretmiş ve bunu ecir ve ganimet olarak açıklamıştır. Ecirle birlikte olan ganimet ise, cihad için olan atlarla olur. Bunda imamın adil olması ölçü olarak belirtilmemiştir. Bu da, bu faziletin hâsıl olabilmesi için savaşın adil ya da zalim imamlarla olması arasında bir fark olmadığına delalet eder. Yine hadiste at üzerinde savaşmaya teşvik vardır. Yine hadiste kıyamete kadar İslam’ın ve ehlinin kalacağına müjdesi bulunmaktadır. Çünkü cihadın bekasını sürdürecektir olanlar, mücahidlerdir, bunlar da Müslümanlardır. Bu, diğer bir hadiste belirtilmektedir: “Ümmetinden bir taife hak üzere savaşmaya devam eder.” (Fethu’l-Bari: 6/56)

Sonra *El-Umde* sahibi şunları söyler: “Facir emirle birlikte cihad edilmesi vacip olduğu gibi, onun arkasında namaz kılmak da vaciptir. Bununla ilgili olarak Tahavi Akidesi şarihi şunları söyler: “Allah sana da bize de rahmet etsin. Bil ki, bir kimsenin, hakkında bir bid’at ya da fıkı bilinmeyen kimse hakkında namaz kılması caizdir. Onu ‘neye itikat ediyorsun?’ türü sözlerle imtihan da etmemelidir. Bilakis durumu kapalı olan kimse arkasında namaz kılınır. Eğer bid’atına çağıran bir bid’atçı ya da fıkı açık olan bir fasık arkasında namaz kılrsa ve bu kimse cuma ve bayram imamları veya Arafat’ta hac namazı imamı gibi ondan başkası arkasına namaz kılınma imkânı bulunmayan birisi olsa, selef ve halef tümüne göre me’mum (imama uyan)

onun arkasında namaz kılar. Kim facir imam arkasında cumayı ve cemaati terk ederse, bu kimse çoğunluk âlime göre bid'atçıdır. Doğru olan, namaz kılması ve iade etmemesidir. Zira sahabeler (Allah onlardan razı olsun) facir imamlar arkasında cuma kılıyor, cemaat oluyor ve namazlarını iade etmiyorlardı.”

Devamla şunları söyler: “Sahih bir rivayette şöyle geçmektedir: Osman bin Affan (radıyallahu anh) muhasara altına alınınca, insanlara başka bir şahıs namaz kıldırды. Adamın birisi Osman (radıyallahu anh)'a sordu: “Sen genel imamsın, insanlara namaz kıldırان bu adam ise fitne imamıdır.” Bunun üzerine Osman (radıyallahu anh) şöyle dedi: “Ey kardeşimin oğlu, namaz insanların yaptığı en güzel amellerindendir. Eğer onu güzel bir şekilde yaparlarsa, sen de güzel bir şekilde onlarla birlikte yap. Kötü yaptıklarında ise, onların kötülüklerinden uzak dur.”

Devamla şöyle der: “Eğer onun arkasında namaz kılması cumayı ve cemaati kaçırmasına neden olursa, böyle bir durumda onun arkasında namaz kılmayı ancak sahabelere (radıyallahu anhum) muhalefet eden bir bid'atçi terk eder.”

Devamla: “Az olan bir fesadın çok olan fesatla, iki zarardan hafif olanının büyük olanın elde edilmesiyle giderilmesi caiz değildir. Şeriatlar maslahatları gerçekleştirmek ve kemale ulaştırmak ve yine zararları gidermek ve imkân nispetince azaltmak için gelmiştir. Vahdetin ve cemaatlerin kaçırılması, facir imama uyulmasından daha büyük bir fesattır. Özellikle de bunlardan geri kalma bir fücuru uzaklaştırmadığında. Zira bu, o zarar giderilmeden şer'i maslahatın işlevsiz bırakılmasını gerektirmektedir.”

(Tahavi Akidesi Şerhi: s. 422-423)

El-Umde sahibi (Allah onu hayırla mükâfatlandırsın) sözlerini şu özetle sonlandırır: “Zikredilenlerden, bu meselenin bazı naslar ve şer'i kaideler üzerine bina edildiğini idrak edebilirsin:

1- “Büyük zarar, hafif olan zararla giderilir.” Açık bir şekilde bilinmektedir ki, ancak bu şekilde mümkün olabilirse; bu durumda kâfir düşman büyük zarar olur ve az zarar olan facir

Müslüman emirle giderilir. Bazen bu kaide “iki şerden en hafif olanı tercih edilir” ifadesiyle anılır.

2- “*Ameller ancak niyetlere göredir ve herkese ancak niyet ettiği vardır.*” hadisi. Niyetin salih olursa, ki bu Allah’ın kelimesinin en yüce olması için cihad etmendir; bu durumda emirin niyetinin bozuk olması sana bir zarar vermez. Herkese niyeti vardır ve ecri ona göredir. Örneğin emirin kabilesini desteklemek, liderlik, mal vb. nedenlerle savaşması gibi.

3- “*İyilik ve takva üzere yardımlaşın, günah ve haddi aşma üzere yardımlaşmayın.*” İtaatlerde facir olan emire itaat et ve günahlarda ve masiyet işlerinde ona itaat etme ve yardımcı olma. Daha önce geçtiği üzere, bu, onunla birlikte cihadda ona itaat ederek yardımcı olmayı terk etmenin gerekçesi değildir. Ben derim ki: Tüm bunlar, cihad facir emirle birlikte olmadığındadır. Eğer emirin fücuru İslam’a ve Müslümanlara zarar vermeye ulaşırsa, bu ikinci yöndür.”

Sonra *El-Umde* sahibi (Allah onu hayırla mükâfatlandırın) fücuru Müslümanlara zarar verecek ya da İslam’a ihanet eden birisiyle cihadın caiz olmadığını açıklar.

Ben derim ki: Bunun benzerine Ebu Hanife’nin öğrencisi (Allah her ikisine de rahmet etsin) İmam Muhammed bin Hasan Eş-Şeybani’nin “*Es-Siyeru’l-Kebir*” adlı kitabında rastladım. İmam Muhammed’in bu kitabı, cihad hükümleriyle ilgili en kapsamlı fıkıh kitaplarındandır. Birinci bölümde, ‘emirlerle birlikte cihad babı’ altında zikri geçen konuların delillerini zikreder ve ‘cihadın her iyi ve facirle birlikte olacağı, özellikle dalalet ve şirk ehlinin cihadının böyle olacağı’ meselesini gene aynı şekilde özetler. Birinci ciltte konuyu bu şekilde ele almıştır. Burada bazılarının bıkkınlık sebebi olmaması için alıntı yapmıyoruz.

Bu meselenin delilleriyle ilgili şunları söylemek isteriz: ‘İyi olsun facir olsun her Müslüman emir ve cemaatle cihad edilmesi’ meselesi talep cihadiyla ilgilidir. İster farzı kifaye ister farzı ayn olsun savunma cihadı bundan daha özel ve daha tekitlidir.

Ümmetin fakihleri, dört mezhep, İslam ümmetinin imamlarının geneli, tefsir ve hadis ehli; cihadın bazı yerlerde her bir Müslüman üzerine farz-ı ayn olmaya dönüşeceğini, bu yerlerin en önemlisinin ise, düşmanın Müslüman beldelerinden birisine saldırması olduğu hususunda görüş birliği içerisinde. Bu düşmanın kovulması vaciptir. Özgür, köle, erkek, kadına; efendi, baba, borçlu ve kocanın izin şartı olmadan cihad farz-ı ayn olur. O beldenin ehli bundan aciz olduklarında, tembellik yaptıklarında ya da gevşek davrandıklarında, yakınlarında olanlar üzerine vacip olur. Sonra onlara yakın olanlara vacip olur. Ve bu durum yeterlilik olmadığı sürece İslam ehlinin en yakınlarından diğer tüm İslam ehline kadar devam eder. O zaman adaletli ve adaletsiz emirlerle bu saldırganı uzaklaştırmak için yapılan cihad, âlimlerin geçen sözlerini söyledikleri talep cihadından daha tekitlidir. Allah en doğrusunu bilir.

Bu mesele hakkında öncelikle âlimlerin getirmiş oldukları şer'i nasları zikrettikten sonra, Müslümanların âlimlerinin ve mücahidlerinin asırlar boyunca üzerinde birleştikleri başka bir şer'i delili zikretmek istiyorum. Aslında bu, kalbi olan ya da şahidlik ederek kulak verenler için en açık delillerden sayılan, hem vakii hem de şer'i bir delildir. Hicri 7. asırda yaşayan İmam İbn Teymiye'nin (*Allah rahmet etsin*) dediği gibi, raşid halifelerden sonra birçok savaşlar sadece bu şekil üzere olmuştur. *El-Bidaye Ve'n-Nihaye*, *İbnu'l-Esir*, *Taberi Tarihi*, *İbn Haldun Tarihi* gibi tarih kitaplarında ya da biyografi kitaplarında zikredilen Müslümanların savaşlarında ve yeni karşılaştıkları hadiselerde âlimlerin tutumlarını aktaran olaylardan birçok kıssa ve delil getirecek olursak, bununla ilgili yüzlerce apaçık delil getirebiliriz. Hatırlatma babından, burada bazılarını zikredeceğim. Kardeşlere mütalaa etmeleri için bu kitaplara müracaat etmelerini öneririm. Tarih bu ümmetin hayatı ve selefinin yaşantısının kitabıdır.

Raşid hilafetin gitmesinden ve Umeyye Oğulları'nın gelmesinden itibaren bid'atler, fesat belirtileri, dünyanın açılması ve onunla birlikte -Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in belirttiği üzere- fesat, günahlar, fücür, çekişme ve kayırmalar da girmeye

başlamıştır. Hatta birinci asırda olan bazı tabiinlerin insanlara şöyle dediklerini görürsün: “Eğer Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’in ashabı yanınıza gelecek olsa, kible dışında her şeyinizi reddederdi.” Yine onlara şöyle derlerdi: “Küçük şeylerden saydığınız bazı ameller yapmaktasınız ki, Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) döneminde biz onları nifaktan sayıyorduk.”

İkinci ve üçüncü asırda ve sonrasında yazılan selefin kitaplarında bunlara çokça rastlanılır. Şatıbi, tabiinden birisinin, dinin gidişi ve bid’atlerin yayılması konusundaki yakınmasını zikrederken şöyle diyor: İmam Ahmed şöyle dedi: “Bizim zamanımızda olsaydı nasıl olurdu?” Şatıbi şöyle dedi: “Peki İmam Ahmed bizim zamanımızda olsaydı nasıl olurdu?” Allah hepsine rahmet etsin. Şatıbi’nin (Allah rahmet etsin) *El-İtisam* adlı kitabına baktığında, bid’atlerden, yaygınlaşmasından, selefin bundan şikâyetinden, fık, isyan ve inhırafların yayılmasından, özellikle bunların emirlerde ve hâkim ailelerde çoğaldığından bahsettiğini görürsün. Bununla birlikte onların savaş ve cihaddaki yaşantılarına bir bak. Burada kısaca aklıma gelen bazı olayları aktaracağım.

Selef Haccac ile birlikte savaşmıştır. Emevilerde Haccac ve benzeri ordu komutanlarının kimler olduklarını bilir misin? Birinci asırda Kuzey Afrika Berberileri birkaç kez mürted oldu ve Ehli Sünnet mensupları bazı zamanlar sancağını Haricilerden olduğu bilinen bir komutana vermenin dışında bir seçenek bulamadı. O vakit Ehli Sünnet’ten olan Kuzey Afrika âlimlerinin sloganı şöyle idi: “Kible ehliyle birlikte kible ehli olmayanlara karşı savaşıyoruz.” Bu, sadece bu zorunluluğu gidermek içindi. Sonra Abbasiler geldi ve Kur’an’ın yaratılması fitnesi başgösterdi. Me’mun, sonrasında Mutasım, Vasık, Mutevekkil ve onlarla birlikte Abbasi devletinde yönetimde olanlar sadece Kur’an’ın mahlûk olduğuna inanan bid’atçiler değillerdi. Yalnızca ona çağırarakla yetinmiyorlardı. Bununla birlikte âlimleri bu konuda imtihan ediyor, onlara işkence ediyor ve öldürüyorlardı. Peki, başlarında Ehli Sünnet’in imamı olmak üzere, dönemin âlimleri onların arkasında namaz kılmayı ve onlarla birlikte savaşmayı terk etmiş midir? Asla. Hatta İmam Ahmed şu sözlerini

söylemiştir: “Bunu söyleyen, oturan, ağırlaştıran cahillerdir. Eğer herkes bunu yapacak olsa, Rumlar ne yapardı. İslam ehli yok olmakla yüz yüze kalırdı!” Acayip olan ise, Ahmed bin Hanbel’in en çetin imtihanının Mutasım döneminde olmasıdır. Önünde İmam Ahmed (*Allah rahmet etsin*) dövülmüş, bizzat kendisi ona işkence etmiş, bir halıya sarılıp tekmelenmiş ve imam celladı görünce ‘kurtuluş geldi!’ diyecek hale gelmiştir.

Esir bir kadının “Neredesin Mutasım!” sözü üzerine, Mutasım Amuriye’nin fethi için savaşa çıktığında, şair Ebu Temam tarihleştirdiği şiirinin başında bu durumu söyle dile getirmişti:

Kılıç haber verme bakımından kitaplardan daha doğrudur.

Onun keskin tarafı, ciddiyetle oyun arasındaki sınırdır.

İmam Ahmed’den, sadece onlarla birlikte talep cihadına teşvik değil, (Savunma cihadı olmayışına dikkat, zira onlar Anadolu beldelerinden olan Amuriye’de Rumlara saldırmışlardı.) İmam Ahmed’in şöyle dediği nakl olunmuştur: “Allah’ım, onun bana vurma günahını affettim.” Bunu, Allah’ın Mutasım’a ve beraberindeki Müslümanlara fetih vermesinden sonra söylemiştir. Düşün.

Abbasilerden sonra Selçuklulara bir göz atalım. Selçuklular Türklerden ve soylarından gelen Afgan, Özbek ve Orta Asya halkından oluşan insanlardı. Allah’ın dini hususunda cahillerdi. Aralarında eski dinlerin eserleri ve tasavvuf çok yaygındı. Genel halleri cahillikti. Âlimler onlar için medreseler açtılar. İmam Ebu Hamid Gazali ve İmam Cuveyni döneminde olduğu gibi. Onlara öğretiler, nasihat ettiler ve titizlikle üzerinde durdular; arkalarında namaz kıldılar ve onlarla birlikte savaştılar. Selçukluların savaşlarına ve salih padişahlarına bakın. Örneğin Alparslan ve tarihini okuyanları ağlatan savaşlarına ve Malazgirt savaşına. Selçuklular İslam beldelerine hükmeden en cahil ve bid’at, tasavvuf ve cehalet bakımından en fazla olan yöneticilerdi. Bununla birlikte Allah onlarla İslam ehlinin mülkünü muhafaza etmiştir.

Sonra bir de Moğolların dönemine bir göz atalım. O dönemde İslam önderlerinden ikisi büyük bir duruş sergilemiştir. Bunlardan birincisi İbn Teymiye'dir. İnsanları onlara karşı savaşa teşvik etmiş ve bizzat kendisi de savaşmıştır. Peki kiminle? Memluklerle, Mısır ve Şam ordusunda bulunan Memluk emirleriyle. Peki Memlukler kim? Tarihlerine bak, onların zamanında cehaletin, bid'atlerin, tasavvufun yayıldığını, kabirleri tavaf ettiklerini, Mısır'da Bedevi'nin kabrini tazim ettiklerini ve bunların dışında, adam öldürme, zulüm, kan akıtma, insanların mallarına haksızlık ettiklerini; fışkın, şarkıcıların, müzik ve içkinin çoğaldığını görürsün. Hatta bazıları bunu kabul etmemişlerdir. İmam İbn Teymiye'ye, onlarda bu haller bulunurken Mısır ve Şam emirleriyle birlikte savaşılması hakkında sorulduğunda şöyle demiştir: "Bunlarla birlikte savaşmayı ancak bir cahil reddeder. Onlarla birlikte cihad terk edildiğinde İslam ehli ne yapar?" Hatta fetvalarında Şam ve Mısır ordusunu, o dönemde Allah'ın onlarla dinini koruduğu Taifetu'l-Mansura olarak kabul ettiğini belirtmiştir. Bununla birlikte Memluk emirlerine ve âlimlerine uyarılarda bulunuyordu. Onun marufu emredip münkerden nehyetmesi ve bu uğurda hapse düşmesi kıssaları meşhurdur. Allah ona rahmet etsin.

Tavaif devletlerinde Şam'da ve Türkiye'nin güneyinde Atabek devleti kuruldu. Onların krallarından ve mücahid emirlerinden birisi de İmaduddin Zengi ve Salih Kral olarak bilinen oğlu Nureddin'dir. O dönemde tasavvuf ve bid'atlerin yayılmasıyla ilgili onların durumları nasıldı? Tarih kitaplarında o dönemde olan birçok fesatlardan bahsedilir. Bununla birlikte tüm âlimler onlara büyük övgülerde bulunmuş ve onlarla birlikte cihad etmişlerdir. Sonra, onların ardından Eyyubiler gelmiştir. Melik Selahaddin (Allah rahmet etsin) Haçlılara karşı cihad etmiştir. Onun döneminin emirlerinin çoğu Şafii ve Eş'ari idi ve o dönemin selefileri onlarla birlikte cihada karşı çıkmamış ve bugün olduğu gibi onun hakkında konuşmamış ve yalan yollu selefi salihin mezhbine intisap edenler gibi onların kusurlarını deşmemişlerdir. Selahaddin ölünce (Allah rahmet etsin) oğulları mülkünü aralarında

paylaştılar, birbirleriyle savaştılar, bazıları Hristiyanlardan yardım aldı ve nihayetinde kardeşi Melik Adil gelip onları azletti ve yönetimin başına geçti. Ondan sonra oğlu Salih İsmail geldi ve Şam'ı ele geçirdi. Kardeşi Necmuddin Eyyub ise Mısır'ı ele geçirdi.

Yönetim için birbirleriyle çatıştılar, Şam kralı İsmail Hristiyanlarla anlaştı ve onlara Müslümanların kalelerini verdi. Onun, âlimlerin sultanı İz bin Abdüsselam ile olan kıssası meşhurdur. Konunun uzamaması için bu olayı burada aktarmayacağız. Onun azlini ve meşru bir yönetici olmadığını belirten fetvasını açıkladıktan sonra, yanından ayrılmıştır. Daha sonra Şeyh Mısır'da Necmuddin'in yanına gelmiştir. Peki Necmuddin en hayırlı asırdakilerin halinde miydi? Asla. Onun Haçlılara karşı savaşma fazileti vardı. İz bin Abdüsselam onun yanında durdu. Onun katında şeyhin konumu yüceldi. Ancak Necmuddin zorba ve zalim birisiydi. Onun döneminde haksızlıklar, içki ve fisk epeyce yayılmıştı. Şeyhin onu uyarmada büyük duruşları vardır. Onlarla birlikte düşmana karşı cihad ise, Ehli Sünnet âlimlerinin her zamanki durumu gibidir.

Sonra Eyyubiler gitti ve Memlukler Devleti kuruldu. İz bin Abdüsselam onları da uyarmayı sürdürdü. Hatta durum, meşhur kıssada olduğu üzere, kölelikten özgürleştirmek için onları satmaya kadar vardı. Peki, Moğol savaşı geldiğinde, onun tutumu ne oldu? Orduyu savaşa teşvik etti, onlarla birlikte savaşmaları için insanlar görevlendirdi ve Ayn Calut savaşı oldu. İz bin Abdüsselam'ın, zaferle sonuçlanan Ayn Calut savaşında, Mısır ordusunu Memluklerden olan Kutuz ve Baybars sancağı altında Moğollara karşı savaşa teşvik etmesi meşhurdur. Memluklerin durumu ise bilinmektedir. Hatta Müslümanların zaferi ile sonuçlanan Ayn Calut savaşı daha sonlanmadan Memluklerin krallığını devralmak ve savaşın zaferini üstlenmek için Baybars'ın Kutuz'u öldürmesini bilmemiz bizim için yeterlidir. Sonra emirinin katili Baybars Moğollara ve Haçlılara karşı savaşmayı sürdürmüştür.

İmam Nevevi'nin Baybars'la olan meşhur kıssasında olduğu gibi, âlimlerin ona yönelik uyarıları meşhurdur. Şu anda burası bunların zikrinin yeri değildir.

Memlukler gitti ve Osmanlılar geldi. Peki Osmanlılar kim? Çoğunluk halleri cehalet idi ve Allah onlarla İslam'ı korudu. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in müjdelediği üzere onların eliyle Rumların başkenti Kostantiniye fethedildi. Orada ezan sesleri yükseldi. Yetmiş sene öncesine kadar Müslümanların dâni ve hilafetin başkenti oldu. Peki İslam önderleri, Hanefi ve Sofi oldukları için onlarla birlikte cihadı terk etmiş midir? Talep ve savunma olarak düşmanla cihadı terk etmişler midir?

Osmanlı'ya övgü olarak Hristiyan gemilerini Yemen Babu Mendeb boğazından geçirmemeleri yeterlidir. Çünkü Cidde denizinin yanından geçmeleri gerekecektir ve orası da haremdendir. Kızıldeniz onlara göre Hristiyanların giremeyeceği harem bölgesindendi. Osmanlı gemileri Yemen'de Hristiyan tüccarlarının mallarını teslim alıyor, Süveyş kanalına aktarıyor ve Akdeniz'de teslim ediyorlardı. Son padişahları Abdülmecid 17. asırda Akdeniz'i Osmanlı'nın gölü olarak adlandırıyordu. Bir İngiliz gazeteci ona, "Akdeniz ve Haçlıların bulunduğu kuzey kıyıları Osmanlı'nın gölü ise, İslam'ın mülkünün ve Osmanlı hilafetinin ordusunun fiilen her yanını kuşattığı Karadeniz nedir?" diye sorunca, Osmanlı padişahı şöyle demiştir: "Karadeniz benim sarayımın havuzudur." İslam'ın şerefi onların ellerinde bu şekildedir. Müslümanlar onlarla birlikte cihad etmişlerdir ve bu konudaki kıssalar çok meşhurdur.

Hilafet devleti kaldırılana kadar tüm bu durumlar böyle devam etti. 19-20. yüzyılda ikinci Haçlı dalgası başlarında, İngiltere, Fransa, diğer Avrupa devletleri ve Orta Asya'da Rusya olarak Rum orduları geldi. Yarım asır boyunca onlara karşı kim cihad etti, İslam âleminin doğusundan onları kim çıkardı? Hindistan âlimleri, Diyobendi, Sofi ve Hanefi Pakistanlılar 130 sene İngilizlere karşı cihad ettiler ve onları çıkardılar. Aynı şekilde Afganistan'daki Sofi Hanefiler de böyle yaptı. Bir keresinde on

bin kişilik (diğer bir rivayette otuz bin kişilik) İngiliz ordusunu imha ettiler. Onlardan sadece bir kişi kurtuldu, onu da olanları İngiltere kraliçesine anlatması için bıraktılar. Şu anda Orta Asya ülkelerinden Özbekistan'da bulunan Ferğana Vadisi Hanefileri Ruslara nice acılar tattırdılar. Yine Şafii, Eş'ari, sofi İmam Şamil Kafkaslarda Ruslara karşı altmış sene cihad etti. Onunla ilgili kıssalar çok meşhurdur.

Şam beldelerinde ise, Sofi-Eş'ari şeyhler, Hanefi ve Şafii mezhebi âlimleri ayaklanıp, önce Fransızlara, sonra İngilizlere karşı cihad ettiler. Libya'da ise, Maliki, Sofi Eş'ari şeyhleri eliyle devrimler gerçekleşti. Bunların en meşhuru, Ömer Muhtar'dır (*Allah rahmet etsin*). Ondan önce ve sonra Senusi tarikatı şeyhleri de böyledir. Sudan'da sofiler Mehdi kıyamını başlatarak İngilizleri çıkardı. Cezayir'de sofi Maliki Eş'ariler'in eliyle birçok ayaklanmalar gerçekleşti. Bunların en meşhuru, Ebu Uname ve Abdulkadir El-Cezayiri kıyımlarıdır. Tunus'ta Zaytune âlimleri ayaklandılar. Onlar da Eş'ari-Maliki imamlarıdır ve Fransızlara karşı kıyama kalktılar.

Mağrib'de Maliki, sofi, Eş'ari Abdulkerim El-Hattabi ayaklandı ve ayaklanma, 1963 senesine kadar devam eden bir İslam cumhuriyetinin kurulmasıyla sonuçlandı. Belki bunu bilmiyorsunuz bile! Meşhur savaşlarında beş Avrupa devletinin ordularının hepsine birden zafer kazandı. 'Enval' olarak anılan bir savaşta, Avrupa ordularından, aralarında yüz general ve mareşalin de bulunduğu on binden fazla askeri esir aldı. Nihayetinde Amerika savaşa müdahil oldu ve "İslam Avrupa'yı fethetmek için geri döndü" dediler. Bu kişinin tarihi zulüm görmüştür. Onun hakkında şaşırtıcı şeyler okudum. Bir keresinde en tanınan gerilla savaşı teorisyenlerinden kabul edilen Mao Zedong'un Hattabi hakkındaki şu sözünü okudum: "O, gerilla savaşında en yüce askeri öğretmenlerdendir." Buna karşın bugün bizim çocuklarımızın birçoğu onu hiç duymamıştır!

Kara Afrika'da ise, tarihimizi bilmediğimizden bize ulaşmayan nice büyük olaylar yaşanmıştır. Libya'dan Cezayir'e, Fas'a,

Sudan'a ve Afrika'nın tümüne İslam sofiler aracılığıyla girmiştir. Uzun bir süre sömürgecilere karşı direnmişlerdir. Orta Asya devletleri, Malezya'dan Filipinler'e ve Endonezya'ya kadar ki bölgelerde de durum aynıdır.

Sonra, Müslümanların son cihadlarından birisi olan Afganistan cihadı; birçok kardeşimizin, Arap yarımadasındaki akide âliminin ve başka birçoklarının hoşlarına gitmeyecek şekilde sofi Hanefilerin elleriyle gerçekleşti. Onlardan bazılarının hoşuna giden ise, Yahudilerle yapılan anlaşmalar, Amerika'nın Harem'i işgali ve mürtedlerin yönetimi oldu!

20. asrın yarısında sömürgeciler bu ümmetin halkları ile savaşmanın bir yararı olmadığını gördüler. Beldelerimizden çekildiler ve arkalarında krallardan, emirlerden, başkanlardan ve laik partilerden mürted taifeler bıraktılar. Altmışlardan doksanlara kadar bizi bunlar yönetti. Sonra 1990 senesinde ABD önderliğinde üçüncü Haçlı seferi düzenlendi. Onların büyüklerinden birisi şöyle demişti: "Petrolü sanayi ülkelerine koyması gerekirken ihtiyacı olmayan ve değerlendiremeyen ülkelere koyan ilahın hatasını düzeltmek için geldik!" Allah bu domuzun söylediklerinden yücedir ve münezzehtir.

İşte İslam gençleri silah taşıyorlar, onların başında ise Afgan Arapları ve onlardan geriye kalıp bekleyen ve değişmeyenler. İşte Arap ve Arap olmayan mücahid cemaatler yükü omuzluyorlar. Engeller ise çok fazla, burada bunlardan bahsetmeyeceğiz. Belki bu engellerin en tehlikeli olanı, bize sızan bazı kavramlardır. Bunların en önemli olanı ise, içerisinde olduğumuz şu musibettir: Bu, bazılarının, 'bid'atçı, mezhepçi, yanlış akide sahibi tasavvufçularla birlikte nasıl cihad ederiz?' diyerek itiraz etmeleridir.

Bu salih kardeşlerimiz için *(Allah bizi de onları da bağışlasın)* getirmiş olduğumuz Ehli Sünnet akidesinden deliller yeterli midir? İslam ve Müslümanların tarihinde Müslümanların emirlerinden ve avamından hem talep hem de savunma cihadında onların iyi ve

facirleriyle birlikte cihad edilmesi doğrultusundaki bahsettiklerimiz özet açıklamalar yeterli midir? Güç sahibi kimseyle saldırganın def edilmesinde, icmâ ile hiçbir şart koşulmamaktadır. Bu, Allah'a imandan sonra vaciplerin en önemlisidir. Sunduklarımızın hakkı arayanlar için yeterli olacağını umuyorum. Bunun, ne malın ne de evlatların bir fayda vermeyeceği günde bizim için ecir olmasını umuyorum. Eğer bu kardeşlerimiz Afgan-Arap mücahidlerinin emiri şehid Şeyh Abdullah Azzam'ın (*Allah rahmet etsin*) bugüne kadar gerçek değeri anlaşılmayan mirası arasında bu meseleler hakkında yazdıklarına müracaat etselerdi, benim gibilerin sözlerini dinlemeye ihtiyaç duymazlardı. Ancak bunlar, inşaallah mümin kardeşlerimize fayda verecek hatırlatmalardır. Kendinden daha fakih olana fıkıh taşıyan niceleri vardır.

İkinci meselenin delillerine geçmeden önce iyi ve facirle birlikte savaşılmamasıyla ilgili genel sözlerle ilgili önemli bir mülahazaya değinmek istiyorum. Kimse benim, Taliban'ın facir ve mecruh olduklarına ve zorunluluk nedeniyle onlarla birlikte cihad edilmesinin vacip olduğuma inandığımı düşünmesin. Allah için haşa! Genel olarak onlar hakkında hayırdan başka bir şey bilmedik. Bazı eksiklikleri öğrendik, ki bunlardan bahsetmiştik. Afganistan'daki müminlerin emiri Molla Muhammed Ömer, talebeler ve İhsanullah İhsan gibi âlim arkadaşları ve birçok bakanları hakkındaki hayır tanıklıkları mütevatir derecesindedir. Onlar hakkında, Allah'ın şeriatı ile hükmetmeleri ve zikrettiğim yönleri yeterlidir. Kişiye onur olarak kendi kusurlarını itiraf etmesi yeterdir. Taliban ve Afganların geneli ise, tüm İslam ümmeti gibidir: Onlar arasında nefesine zulmeden, orta yollu olan ve hayırlarda yarışanlar vardır. Allah'tan, onlar ve bizim için hak ve kurtuluş yolunda sebat istiyoruz. Kuşkusuz O her şeyi işiten ve icabet edendir. Ehli Sünnet, durumu bahsedilen kimselerle birlikte savaşılmamasını caiz ve vacip görüyorsa, bu durumda tanıklık ettiğimiz hal üzere olan Taliban emsalleriyle birlikte savaşılmaması daha evla ve daha tekitli olmalıdır.

İkinci meseleye gelince: Kendilerinden yardım istediğimiz ve bizim yüzümüzden hem onları hem de bizi hedefleyen

saldırgana karşı eksiklikleri bulunan bu toplulukla birlikte savaşmamızın delilleriyle ilgili olarak aşağıdaki noktaları söylemek isteriz:

- 'Cihadda Müslümanların başkalarından yardım alması' hususunda fakihlerin sözlerine bakan kimse, Müslümanların müşriklerden yardım almaları konusunda âlimlerin özel başlıklar açtıklarını görür. Bu sözlerin genelinden anlaşılan; bazılarınin, Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in "*Biz müşriklerden yardım almayız*" hadisinin zahirinden ötürü, mutlak olarak yardım almayı men ettiğidir. Bazıları ise, Peygamberimizin (sallallâhu aleyhi ve sellem) müşriklerden yardım aldığını belirten rivayetlere bakarak bunu mübah görmüşlerdir. Araştırdığım kadarıyla, çoğunluğa göre, bazı yönlerde müşrikten yardım alınmasının haramlığı ve bazı yönlerde bazı şartlarla bunun mübah olduğudur. Bu şartları kısaca şöyle zikredebiliriz:

- 1- Müslümanların bu yardımda ihtiyacı olmalıdır.
- 2- Yardım istenilen müşrik, Müslümanlara yardımında ve öğüdünde güvenilir olmalıdır.
- 3- Yardım almada Müslümanların hükmü galip olmalıdır.
- 4- İhanet etmeleri durumunda, Müslümanların bu müşriklerle galebe gelmeye kudretleri olmalıdır.

Biz burada bu tafsilatların sadedinde değiliz. Ancak bu kaynaklarda, yardım alma hususunda bizim sadedinde olduğumuz konuyla ilgili bize yararlı olacak detaylar bulunmaktadır. Bunlardan bazıları şöyledir:

Cihad hükümlerinde büyük bir ansiklopedi olan Ebu Hanife'nin talebesi İmam Muhammed bin Hasan Eş-Şeybani'nin (Allah ikisine de rahmet etsin) *Es-Siyeru'l-Kebir* adlı kitabında, "Şirk eh-linden yardım isteme ve müşriklerin Müslümanlardan yardım istemesi" başlığı altında şunlar zikredilmektedir: "Sonra Zübeyir (radiyallâhu anhu) hadisini zikretti. (Müslümanların Habeşistan'a

hicretleri döneminde) Necaşi düşmanla karşılaştı. O gün Zübeyir Necaşi ile birlikte güzel bir imtihan verdi. Bundan dolayı Zübeyir'in Necaşi katında güzel bir konumu vardı. Müslümanların müşriklerle birlikte onların sancağı altında savaşmasını caiz görenler, bu hadisin zahiri ile delil getirmektedir. Ancak bunun tevili iki şekildedir:

Birincisi: Bazı rivayetlerde olduğu gibi, Necaşi o gün Müslümandı. Bu nedenle Zübeyir (*radıyallâhu anhu*) onunla birlikte savaşı helal gördü.

İkincisi: (Bu, bizim maksadımız olan delildir.) Ummu Seleme (*radıyallâhu anhâ*)'dan rivayet olunduğuna göre, o gün Müslümanlar için ondan başka bir sığınacak yer yoktu. Şöyle der: “Habeşistan yurduna yerleştığımızda, en güzel yurttta, en hayırlı barındırıcının yanındaydık ve Rabbimize ibadet ediyorduk. Sonra düşmanı Necaşi üzerine yürüdü. Başımıza ondan daha büyük bir olay gelmedi. Şöyle dedik: ‘Eğer Necaşi’ye galip gelirse, hakkımızda Necaşi’nin tanıdıklarını tanımaz.’ Bunun üzerine, Allah’ın Necaşi’ye zafer vermesi için ihlasla dua ettik. Sonra, ‘hangi adam bizim için kavmin bilgisini öğrenecek?’ dedik. Zübeyir bin Avvam, ‘ben’ dedi. Deriden bir su matarasını şişirdi, sonra nehri geçmek için ona bindi, kavimle karşılaştı ve Zübeyir onların yanına vardı. İhlasla dua etmeye başladık ve nihayetinde Zübeyir elbisesiyle nehirde belirdi ve “Müjde, Allahu Teâlâ Necaşi’ye zafer verdi, onu yeryüzünde hâkim yaptı ve düşmanını helak etti.” dedi. Bundan sonra da en hayırlı barındırıcının yanında kaldık.” Bu hadisten bizim katımızdaki tevilin doğruluğu ortaya çıkmaktadır.” (*Es-Siyeru'l-Kebir: 144*)

Ben derim ki: Allah en doğrusunu bilir. Bu delilden ve hadisten bazı konulara delil getirebiliriz:

1- Necaşi kâfirdi ve henüz Müslüman olmamıştı. Ancak bazı rivayetlere göre, o vakit Müslüman olmuş olsa bile, ordusunun tümünün haç ehli olan İsa'nın rabliğine ve Allah'ın oğlu

olduğuna inanan Hristiyanlardı. Allah onların söylediklerinden münezzehtir. İbn Hişam'ın siyerinde ve diğer rivayetlerde gelen Habeşistan hicretiyle ilgili gelen münazaralar bunu ifade etmektedir.

2- Aralarında Ummu Seleme'nin (*radıyallâhu anhá*)'da bulunduğu mustazaf olan müminler Necaşi'nin yanında savaşımaya güç yetiremediklerinden faydalı olabilecekleri tek şey olan dua silahıyla destek olmuşlardır.

3- Nasta belirtildiği üzere, İbn Zübeyir (*radıyallâhu anhu*) bizzat kendisi savaşa iştirak etmiş ve Necaşi yanında itibar kazanmıştır. Siyeru'l-Kebir'in yazarının belirttiği ikinci tevil bizim için önemlidir. Şöyle demektedir: “O gün Müslümanlar için ondan başka bir sığınacak yer yoktu.” Bu, sığınaklarını dua ve İbn Zübeyir'in katılımıyla savundukları anlamına gelmektedir. Çünkü düşmanın galip gelmesi, onların helakine neden olacaktı. Allah en doğrusunu bilendir.

İkincisi: Yine Es-Siyeru'l-Kebir'in aynı cildinde “İslam ehlinin şirk ehliyle birlikte şirk ehline karşı savaşması” başlığı altında şunları söylemektedir: “Müslümanlar şirk ehliyle birlikte şirk ehline karşı savaşmamalıdır. Çünkü her iki grupta şeytanın hizbidir, şeytanın hizbi ise hüsrana uğrayacaktır. Bir Müslümanın iki gruptan birisine katılıp kalabalıklarını çoğaltması ve onları savunmak için savaşması doğru değildir. Çünkü her halükarda galip olacak olan şirk hükmüdür. Müslüman ise sadece hak ehlini destek için savaşır, şirkin galip olması için değil.”

2970. bölümde ise şunları söylemektedir: “Adalet ehli Müslümanların Haricilerle birlikte harp ehlinden olan müşriklere karşı savaşmasında bir beis yoktur. Çünkü bu durumda onlar küfür fitnesinin izale edilmesi ve İslam'ın galip gelmesi için savaşılmaktadır. Bu, emrolunan şekil üzere savaştır; Allah'ın kelimesinin yüceltilmesidir. Önceki durum ise bundan farklıdır. Orada savaş hak yoldan ayrılanların galibiyet savaşdır, burada ise yolun aşının ispatı savaşdır.”

Sonra 2971. bölümde şunları söyler: “Sonra, bu, verdikleri sözlerini bozmamaları durumunda mübah olur. Eğer bir kavme eman verir sonra bunu bozarlarsa, bu durumda adalet ehlinin onlarla birlikte savaşmaları caiz olmaz. Çünkü verilen emana vefa vaciptir.”

Konumuzla ilgili olan 2972. bölümde ise şöyle demektedir: “Eğer harp ehli ellerinde bulunan (Müslüman) esirlere, ‘bizimle birlikte (müşrik olan) düşmanımıza karşı savaşın’ derlerse; onlar bunu yapmadıklarında kendileri adına korkmazlarsa, onlarla birlikte savaşmaları gerekmez. Çünkü bu savaşta şirkin galiyeti vardır. Savaşçı ise canını tehlikeye atar. Dinin aziz olması ya da nefsi müdafaa maksadı dışında bunda bir ruhsat yoktur.”

Sonra şöyle der: “Eğer onlardan kendi canları için korkarlarsa, bu durumda onlara karşı savaşmalarında bir beis olmaz. Çünkü o zaman kendilerinin öldürülmesi kötülüğünü uzaklaştırmış olurlar. Zira onlar ellerinde bulunanların canlarına eman verirken, diğerleri ellerine düşmeleri durumunda bu güvenceyi vermemektedir. Bu durumda kendi canlarını savunmak için savaşmaları helal olur.”

Sonra 2973. bölümde şunları söyler: “Eğer (Müslümanları esir alan müşrikler Müslümanlara) ‘bizimle birlikte müşrik düşmanlarımıza karşı savaşın, aksi halde sizi öldürürüz’ derlerse, onları def etmek için savaşmalarında bir beis olmaz. Çünkü bu durumda kendilerinden öldürülme şerrini uzaklaştırmaktadırlar. O müşriklere karşı savaşmaları ise helaldir. İkrahi sebebiyle zorunluluk hâsıl olduğunda helal olan bir şeye yeltenmelerinde bir beis yoktur. (Zorunluluk halinde) ölü eti yeme ve içki içme de olduğu gibi, belki bu vacip bile olabilir.”

Sonra şöyle der: “Eğer onlara, ‘bizimle birlikte Müslümanlara karşı savaşın, aksi halde sizi öldürürüz’ derlerse, Müslümanlara karşı savaşmaları caiz olmaz. Çünkü bu Müslümanlara bizatihi haramdır. Ölüm tehdidi nedeniyle böyle bir amele yeltenmek caiz değildir. Bu, ‘bu Müslümanı öldür, aksi halde ben

seni öldürürüm' diyenin durumu gibidir." (Yani bir Müslümanı öldürerek kendisinden ölümü uzaklaştırması caiz değildir. Bilakis sabrederek şehid olarak öldürülür.)

Sonra 2975. konuda şöyle der: "Eğer sadece onları tehdit ederlerse, onlarla birlikte durur ve Müslümanlara karşı savaşmazsa, bunda bir genişlik olacağını umarım. Çünkü bu durumda onlar Müslümanlara karşı bir şey yapmamaktadırlar. Bu, zulüm türlerinden değildir."

Sonra, meselemizle ilgili olan 2977. konuda şöyle der: "Eğer (müşrikler Müslüman) esirlere, 'savaş bittiğinde sizi serbest bırakmamız karşılığında harp ehlinde olan düşmanlarımıza karşı bizimle birlikte savaşın' derlerse; onların doğru söylediklerine kanaat getirirlerse, onlarla birlikte savaşmalarında bir beis olmaz. Çünkü bununla esaretlerinden kurtulmaktadırlar. Ancak bu, o müşriklerden kendileri adına korkmaları durumunda caiz olmaz. Orada buna yeltenmeleri caiz olduğu gibi burada da olur.

Eğer şöyle denilirse: 'Bu onlar için nasıl caiz olabilir, oysaki onların Müslümanlara karşı kuvvetleri var; çünkü düşmanlarına karşı zafer elde ettiklerinde ve onlar tarafından güvence altına girdiklerinde, Müslümanlara karşı savaşa yönelebilirler, belki onlardan aldıkları hayvan ve silahlarla Müslümanlara karşı daha da güçlenirler?' Şöyle deriz: Bu vehimdir. O vakit onların müşriklerin esaretinden kurtulmaları ise bilinmektedir. Bu taraf tercih edilir. Eğer Müslümanların imamından, onlar karşılığında fidye olarak müşrik düşmanları ya da binek hayvanı ve silah talep etseler, her ne kadar aldıklarıyla Müslümanlara karşı güçlenseler de, onları esaretten kurtarmak için bunu yapmaları caizdir."

Sonra 2980. konuda şöyle der: "Eğer bunda zarar ve belalar olursa ve yok olmaktan korkarlarsa; bunun üzerine 'sizi bundan çıkaracağız' derlerse, onlarla birlikte müşriklere karşı savaşmalarında bir beis olmaz. Çünkü bu savaşta onlar için doğru bir

amaç vardır; bu, başlarına gelen bela ve zararın giderilmesidir.”
Es-Siyeru'l-Kebir’den nakiller burada son buluyor.

Ben derim ki, yardımcımız Allah’tır, hakka ve doğruya hida-
 yet eden odur. Bu nakillerden şu sonuçları çıkarabiliriz:

1- Şirk ehline karşı şirk ehli ile birlikte durmak, geçtiği üzere
 zorunluluk olmadan caiz değildir. Çünkü cihad Allah’ın kelime-
 sinin yücelmesi ya da meşru olan şer’i bir maslahat içindir.

2- Ehli Sünnet olmamalarına rağmen Hariciler vb. kible ehli
 ile birlikte savaş, eğer düşman kâfir ise caizdir. Kuzey Afrika
 âlimlerinin Berberiler mürted olduklarında söyledikleri gibi:
 “Kible ehli ile kible ehli olmayanlara karşı savaşıyoruz.” Bu, ‘bü-
 yük olan zararın giderilmesi’ aslı üzeredir. Ancak birlikte sava-
 şılan bu Haricilerde Müslümanlara karşı ihanet korkusu olma-
 malıdır.

3- Diğer meselelerde Müslümanın müşriklere karşı müşrik-
 lerle birlikte savaşması mübah kılınmıştır. Bu, ya ölüm ve eziyet
 gibi bir zararı gidermek ya da işkencenin hafifletilmesi ve esirin
 serbest bırakılması gibi bir maslahatı elde etmek içindir. Çünkü
 bu, ya bir vacibe ya da caize dayanmaktadır. Muhammed bin Ha-
 san’ın dediği gibi, şirk ehline karşı savaşta aslanan, caiz olmasıdır.
 Müslümanın maslahatının aranması ise vacip ya da caizdir. Bu-
 nun örneği şöyledir: Bir grup Müslüman Rusların yanında esir
 olsa, Çinliler de Ruslara saldırsa; Ruslar Müslümanlara, ‘bizimle
 birlikte Çin’e karşı savaşın, biz de sizi serbest bırakalım ya da sı-
 kıntılarınızı hafifletelim’ deseler, bu yönden bu caiz olur. Temel
 olarak Çin’e karşı savaş caizdir ya da vaciptir. Zikrettiğimiz gibi,
 maslahatın aranması da caizdir. Ancak eğer Müslümanlara kar-
 şı savaşmayı isterlerse durum aksi olur, Müslümanlara zarar ve-
 rerek kendilerinden bir zararı gideremezler.

Yardımcımız Allah’tır. ‘Taliban’la birlikte müttefik düşman-
 larına karşı savaşımız’ meselesiyle ilgili olarak burada şunları
 söylemek istiyorum: Bizim katımızda genel olarak Taliban’ın
 Müslüman olduğu, ancak bazılarının adalet yönlerinin eksik

olduğu ve yerildiği sabit olduktan sonra; Yahudi, Haçlı, Rus, mürted, müfsit, fasık ve cahillerden olan düşmanları onlara saldırmaktadır. Eğer bir Müslümanın, -Necaşi örneğinde ve geçen diğer örneklerde olduğu gibi- can tehlikesini uzaklaştırmak ya da işkencenin hafiflemesi veya özgürlüğün kazanılması gibi bir maslahatı elde etmek için kâfirlerle birlikte kâfirlere karşı savaşması caiz ise; akil bir kimse katında bir Müslümanın kendisinden barınma talep ettiği, onun da barındırdığı, onun için kâfirlere karşı savaştığı, kendisinden ve onlardan sadece 'Rabbimiz Allah'tır' dedikleri için intikam aldıkları bir Müslümanla birlikte, onların her ikisini de hedefleyen saldırgan kâfire karşı kendilerini müdafaa etmesi ve canlarının ve ırzlarının (mallarını söylemiyorum, zira kaynaklarının kurutulmasından sonra ellerinde bir malları kalmamıştır) korunması maslahatını elde etmek için onlarla birlikte savaşması nasıl caiz olmaz! Bu, sadece bir esiri kurtarmak ya da işkenceyi hafifletmek için değildir. Allah'a hamd olsun bu açıktır. Zaruret, bir maslahatı elde etmek ya da bir zararı gidermek için kâfirle birlikte savaşmayı mübah kılmıştır. Peki, sözde içlerinde şirk, adaleti bozan şeyler ve fücür bulunması gerekçeleriyle, kendimizi katliamdan ve düşmanlara teslimden korumak için bir Müslümanla birlikte savaşmak nasıl mübah olmaz! Bu, yalancı takvanın ya da dini ve vakıayı tanımamanın en bozuk türlerindendir. Bu, masiyet ehli ile birlikte savaşmayıp onları tekfir eden Haricilerin sözü gibidir. Yine *El-Umde* kitabının sahibinin İbn Teymiye'den nakille söylediği gibi: "Sadece masum imamla birlikte cihad eden Rafizilerin sözü gibidir."

Bunu destekleyen üçüncü delil ise şöyledir:

Büyük imam İbn Hazm El-Endulusi (*Allah rahmet etsin*) *El-Muhal-la* adlı kitabının 11. cildinde, "Bağı ehline karşı harp ehlinden, zimmet ehlinden ya da başka bir bağı ehlinden yardım alınır mı?" başlığı altında, Şafiilerin cevaz vermeyişini ve Hanefilerin cevaz verişini ve Nebi (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in "*Bizler müşriklerden yardım istemeyiz*" buyruğunun umumlüğundan ötürü bunu men ettiğini zikrettikten sonra şunları söyler:

“Ebu Muhammed (İmam İbn Hazm) şöyle dedi: “Bize göre adalet ehlinin gücü olduğu sürece müşriklerden yardım alınmaz. Eğer helak olmaya maruz kalır, mecbur olur ve bir hileleri bulunmazsa; yardım istemelerinde, bir Müslümana ya da bir zimmiye kan, mal veya helal olmayan bir haremde eziyet etmeyeceklerinden emin olunduğunda, harp ehline sığınmalarında veya zimmet ehlinin koruması altına girmelerinde bir beis olmaz. Bunun delili Allahu Teâla'nın şu buyruğudur: “O, size -kaçınılmasız olarak kendisine ihtiyaç duyduklarınızı müstesna kılarak- neyi haram kıldığını ayrı ayrı açıklamıştır.” (En'am, 119) Bu, mecbur kalan ve hakkında bir nas ya da icmâ engeli olmayan herkesi kapsamaktadır. Eğer Müslüman, ister birey ister toplum olsun yardım istediği harp ya da zimminin bir Müslümana ya da bir zimmiye helal olmayan bir şeyde eziyet vereceğini bilse, helak olsa bile onlardan yardım alması haramdır. Allahu Teâla'nın emrine sabretmelidir.”

Devamla 113. sayfada ise şunları söyler: “Bu, onlardan harp ehline karşı ve onların emsali nasipsiz facir Müslümanlardan bağı ehline karşı yardım almayı mübah kılar. Aynı şekilde faziletli müminde olduğu gibi, fasığın da saldırganı uzaklaştırmak için cihad etmesi farzdır. Bundan men edilmeleri helal değildir, bilakis farz olan, buna çağrılmalarıdır. Muvaffakiyet Allah'tandır.”

Ben derim ki: Muvaffakiyet Allah'tandır. İbn Hazm'ın sözlerinden şu hususları çıkarabiliriz:

1- Müslümanlar mecbur kalır, bağiler onları kuşatma altına alır, sığınacakları bir yer bulunmaz ve yok olmakla yüz yüze kalırlarsa, bağı ehline karşı kâfirlerden ve zimmet ehlinin yardım alırlar. Açıkladığı üzere, harp ehline karşı onların emsallerinden yardım alınır. Bağı ehline karşı da onlar gibi nasipsiz facir Müslümanlardan yardım alınır. Yine fıskından dolayı bir fasık cihaddan men olunmaz, bilakis cihada çağrılır.

İçerisinde bulunduğumuz durumu ise şu şekilde niteleyebiliriz: Arap Afganlarından ve diğer Müslümanlardan bir grup mustazaf, Allah'ın şeriatını tatbik eden Müslümanlara sığınmıştır. Ancak onlarda din hususunda eleştirilen bazı yönler vardır. Bu kimseler, Yahudiler ve Hristiyanlar gibi asli kâfirler ve mürtedler tarafından kovalanıp, takip edilip ve kuşatıldıktan sonra onlara sığınmışlardır. Burada onlarla birlikte savaş, eğer sığınma nedeniyle değilse, -harbi kâfirlerden ve zimmet ehlinen yardım alma ve sığınmada gördüğümüz üzere- âlimlerin mübah kıldığı zarureten ötürüdür. Diğer delillere geçelim.

2- *Fıkhu's-Sunne* adlı kitabın 14. sayfasında "Savaş için facir ve kâfirlerden yardım alma" başlığı altında şunlar zikredilmektedir: "Kâfirlerle savaşta münafıklardan ve kâfirlerden yardım alınması caizdir. Abdullah bin Ubey ve beraberindeki münafıklar Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte savaşa çıkıyorlardı. İçki bağımlısı olan Ebu Mihcen Es-Sakafi'nin kıssası ve Faris savaşlarında gösterdiği kahramanlık meşhurdur." Sonra yazar yardım konusunda dört mezhebin görüşünü aktarır. Daha önce bunlara değinmiştik.

3- Bunun delillerinden bir diğeri de, Dr. Abdulkadir b. Abdülaziz'in *El-Umde* adlı kitabında "Emirliğin Şartları" konusunda 'cihadda müşriklerden yardım alma' meselesinde Şevkani'den nakille aktardıklarıdır. Şöyle der: "İcmâ ile, münafıktan yardım alınması caizdir. Çünkü Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) Abdullah bin Ubey ve arkadaşlarından yardım almıştır. Yine icmâ ile kâfirlere karşı fasıklardan yardım almak da caizdir." (Neylu'l-Evtar: 8/44)

Sevgili kardeşim, senin de gördüğün gibi, bazı âlimler, ya maslahattan ya da zarureten ötürü belirli şartlar altında müşriklerden ya da kâfirlerden yardım alınmasına cevaz vermişlerdir. Facirlerden, fasıklardan ve münafıklardan yardım alınmasının caizliği hususunda ise, icmâ naklolunmuştur. Eğer bir sığınak bulunmazsa ve adaletli Müslümanlar yok olmakla karşı karşıya kalırlarsa, zorunluluk nedeniyle kâfirler ve zimmet ehlinen yardım almaları caiz olur. Buna daha önce değinildi. Buna

binaen, bazı eksik yönleri bulunsa da, kâfirlere karşı Müslümanlardan yardım almaları evleviyetle caiz olur. Allah en doğrusunu bilendir ve hakka hidayet edendir. O, tüm noksanlıklardan münezze ve yücedir.

Hatta birinci meselede olduğu gibi, onların Müslüman kardeşleriyle birlikte savaşmaları caiz ya da vaciptir. Zorunluluktan dolayı onlardan yardım isteme durumunda ise, bu çok daha tekitlidir. Eğer Müslümanlar zorunluluk halinde birlikte savaşmaz ve acil durumlarda birbirlerine yardımcı olmazlarsa, *“İyilik ve takva üzerine birbirinizle yardımlaşın”* buyruğu ile şer'an emrolunan Müslümanların birbirleriyle yardımlaşmaları ne zaman olmalıdır?

Üçüncü mesele: Taliban devleti gölgesinde Afganistan'ın hükmü nedir? Darul-İslam mıdır yoksa değil midir? Taliban hükümetinin hükmü nedir? Şer'i bir hükümet midir, yoksa değil midir? Afganistan'da müminlerin emiri Molla Muhammed Ömer'in hükmü nedir? O, Afganistan'da şer'i bir imam mıdır, yoksa değil midir? Bu mesele üzerine, Afganistan'da yaşayan muhacirler, Afgan-Arap mücahidler, mülteciler, düşmanlarından ve tağutlarından Taliban'a sığınan diğer Müslümanlar hakkında başka sorular ortaya çıkmaktadır. Bu önemli soruları şöyle sıralayabiliriz:

1- Taliban'a sığınan bu Arap mücahidlerin ve benzeri sığınmacı muhacirlerin, ülkesinde bulundukları müminlerin emirine itaat etmeleri vacip midir, değil midir? İçerisinde günah olmayan bir emirle onları sorumlu tutsa, buna uymaları gerekir mi; yoksa 'misafir oldukları ve onun tebaasından olmadıkları ve yine müminlerin emiri olarak ona bey'at etmedikleri ve sadece Afganların ya da ona bey'at edenlerin itaat etmeleri gerektiği' gerekçesiyle buna icabet etmemeleri helal olur mu?

2- Geçen temel sorulara, 'Afganistan İslam darıdır, emiri otorite, şeriatla hükmeden, hadleri uygulayan, yanında bulunan zimmilere cizye uygulayan, yakınındaki kâfirlere karşı cihad

eden ve savaşıyan şer'i bir emir olduğu' yönünde cevap verdiğimizde; onun topraklarında ikamet eden bireylerin ve cemaatlerin müminlerin emiri olarak ona bey'at etmeleri gerekir mi, yoksa onun yanında Afganistan dışındaki ülkelerde İslam'ı ve cihadı ikame etmek için çalışan misafirler sıfatıyla kalabilirler mi?

3- İslam'ın ve otoriter bir emirin ortaya çıkmasıyla, küfür ülkelerindeki ve mürtedler tarafından yönetilen Müslüman ülkelerindeki mustazaf Müslümanların dinlerinde zorlanmaları nedeniyle Afganistan'a hicret etmeleri vacip olur mu? İslam'dan bulunmadığı için dinleri uğruna küfür ve harp ülkelerine firar edenlerin şu anda Afganistan'a hicret etmeleri gerekli midir? Bu kimselerin bu müminlerin emirine bey'at etmeleri, şer'i bir emir sıfatı ile onu dinleyip ona itaat etmeleri vacip midir, yoksa değil midir?

Afganistan'da Taliban devletinin kurulması, 'müminlerin emiri' sıfatıyla emirlerine bey'at edilmesi, şeriatla hükmetmeleri, hadleri uygulamaları, Haçlılara ve aslı kâfirlere ve Rafizilerden, mürtedlerden, bağilerden ve müfsitlerden onlarla birleşen müttefiklerine karşı Allah yolunda savaşmaları ve cihad etmelerinden sonra, bu sorular ve türevleri zorunlu olarak gündeme gelmiştir. Şu anda şaşkınca sorular gençlerin dillerinde ve acele, heva ya da ilimsizce verilen hızlı cevaplar meclislerde yolunu bulmaya başlamış bulunmakta. Bu meseleler hakkında Allah'ın hükmü nedir?

Geçen nedenlerden ötürü bu araştırma aracılığıyla bu ısrarcı soruları ortaya sunuyorum. Yardımcımız Allah'tır. Ancak geçen iki meselede elimden geldiğince yaptığım gibi, cevap vermek için değil. Bu mesele, ümmet, tarihi, şu anı ve geleceği düzeyinde şer'i bir meseledir. Genel araştırmalara, incelemelere, vakıa hakkında tam malumatlar toplamaya, kapsamlı ve kâmil bir surette netleştirmelere ihtiyaç duymaktadır. Bu soruları ortaya atmamın nedeni, kalan güvenilir, muhlis, hakikatleri arayan Ehli Sünnet âlimlerinin cevaplamaları için önlerine bir emanet olarak koymaktır. Gerçekten de detaylarıyla birlikte bu soruyu

gizlenen güvendiğim mücahid âlimlere göndereceğim. Allah onların yardımcısı olsun, zalimlerin ve düşmanların ellerini onlardan uzak tutsun.

İkincisi: Burada amacım, bu soruları, bu işle doğrudan ilgili olan, genel olarak her yerdeki silahlı cihad cemaatlerine, özelde ise Afganistan topraklarında ikamet eden ve buraya sığınan silahlı cihad cemaatlerinin emirleri ve şer'i kurullarına yöneltmektir. Eğer bu hakikate ulaşmada yardımcı olma alanım olursa, Allah'ın fazlı ile elimden geldiğince vakıanın gerekli reel ve siyasi nitelenmesinde onlara yardımcı olmaya çalışacağım. Bu önemli sorunun cevaplandırılması, belki de yetmiş beş sene önce Yahudi ve Hristiyanların elleriyle düşen hilafetten ve o zamandan beri içinden çıkamadığımız tih merhalesinin başlamasından bu zamana kadar ki süreçte Müslümanların tarihinde bir dönümün ve yeni bir merhalenin başlangıcı olabilir.

Bu meselenin önemine binaen, geçen sayfalarda Taliban vakiasını ve bizim onlarla olan durumumuzu özetle nitelenemeye çalıştığımı söyleyebilirim. Genel olarak Müslümanların vakiası ise, nitelenemeyecek kadar bilinen acı bir durumdadır. Bununla birlikte bu konu için, Taliban vakiası ile ilgili bazı gerekli mercileri ve gerek duyduğum bazı malumatları daha detaylı inceledikten sonra konumuza ek olarak özel bir başlıkta ele alacağım. Burada ısrarcı soru olan, 'hem onları hem de bizi hedefleyen düşmanlarına karşı Taliban'ın yanında cihad edilmesinin hükmü' sualine cevap vermekle yetiniyorum. Bunlar, gücüm nispetince cevap vermeye çalıştığım iki meseledir. Yardımcımız Allah'tır.

Burada bazı önemli hususlardan bahsedeceğiz:

Taliban kurulduğundan beri Müslüman ülkelerindeki hükümetlerle bağlantılı olan İslami merciler haksızlıkla onlar hakkında en çirkin tanıklıklarda bulunmakta. Maalesef bu zulümden İslami hareketler ve tanınan ilmi şahsiyetler bile kurtulamamıştır. (Daha önceleri "Şerif" olan) El-Ezher şeyhi onları 'şeklikle' nitelenmiştir. Böyle! Nadiren bir konuda birleşen İhvanı Muslimin ve Selefiler, onlara sövmeye ve onları yermeye ittifak

etmiştir. Şeyh Surur bir kitabında onları 'Amerika'nın uşakları olmakla' nitelemiştir. Fetva vermede ve gençleri yönlendirmede öne çıkan birisine, cihad akımı ve özelde bugünkü Afganistan'ın hükmü hakkında sorulduğunda, 'orası darul-İslam değildir' demiştir. Onun bir arkadaşı da aynı şeyi söylemiştir. Bu iki kişi küfür darı olan Londra'da yaşamaktadır.

Birkaç gün önce bunun bir benzerini Afganistan'daki Araplar arasında şer'i yönlendirmelerde bulunan ve fetva veren birisine şer'i olarak Taliban hükûmetinin şer'i olup olmadığını sorduğumda gördüm. Cevap olarak, "Hayır" dedi. "O zaman şer'i değildir" dedim. Gene "hayır" dedi. "Bu durumda Mutezile yolu üzere, iki menzile arasındadır" dedim. Bunun üzerine, "bu da değil" dedi. "Öyleyse ne diyorsun?" diye sordum. Şöyle dedi: "Yeni bir vakıa durumu, henüz onu niteleyebilecek durumda değilim." Onunla başka bir karşılaşmamda gene bu fetvayı sordum. Onu geri çekti ve "açıkçası bana göre bugün Afganistan darul-İslam şartlarını barındırmamakta" dedi. Ona Molla Ömer'i sordum. Şöyle dedi: "Bana göre şüphesiz o bir Müslüman, Taliban da Müslümandır." Burada kapalı olmayan bir yalpalama bulunmaktadır. Eğer Molla Ömer Müslümansa, şüphesiz o otorite sahibidir, yardımcıları ve gücü vardır ve şeriatla hükmeden bir ülkeye hükmetmektedir. Eğer o Müslümansa, kuşkusuz onun ülkesi de okuduğumuz fakihlerin nitelemesine göre, icmâ ile darul-İslam'dır. Eğer şeriatla hükmetmediği için İslam darı değilse, bu durumda oranın yöneticileri de bizim ülkelerimizde olduğu gibi kâfirdirler. Oysaki bizim arkadaşımız başta onların Müslüman olduklarını söylemişti. Bu, konu karşısında dağılmaya sadecede bir örnektir. Detaylara ise gerek yoktur.

Okumalarım ve tarih araştırmalarımдан öğrendiğim kadarıyla, bugün Afganistan ve Taliban'ın durumunun en kötü haliyle şu şekilde nitelendirilmesi mümkündür: Müslümanlardan bir cemaattir ve bir kısmının akidesinde kapalılık ve hatalar bulunmaktadır. Dini uygulamalarında kusurlar ve eksiklikler vardır. Onlardan bazılarının dinlerinde bid'atler, fiske ve günahlar bulunmaktadır. Müslüman beldelerinden birisinde otoriteyi ele

geçirmiş, halkı Müslüman ve -bazılarına göre bazı kusurlarıyla birlikte- hayırla anılan bir emire be'yat etmişlerdir. O da cemaatini, ülkesini ve halkını genel olarak şeriatla yönetmiş, hadleri tatbik etmiş, marufu emredip münkerden nehyetmiş, Allah yolunda kâfirlere, mürtedlere ve bağılere karşı cihad etmiş, kovulan Müslümanları barındırmış, zimmetlerini himaye etmiş ve bundan dolayı düşmanlar tarafından saldırılara maruz kalmıştır.

Bu, Taliban ve emirlerinin mümkün olan en kötü şekilde nitelenmesidir. Allah onları hak üzere sabit kılsın. Daha önce bununla ilgili açıklama geçmişti. İslam tarihinde, toplamı 45-50 seneyi geçmeyen nübüvvet, raşid halifelik ve Ömer bin Abdulaziz dönemi haricindeki İslam yönetimlerinin %90'ının durumuna benzemektedir. Bu sıfatlar ve daha kötüler, yaklaşık 100 sene süren Emevilerin birçok dönemleri, 500 sene süren Abbasilerin genelinin, yaklaşık 500 sene süren Osmanlıların tüm tarihlerinin, Atabek, Eyyubi, Memluk, Selçuklu, Muvahhidin, Murabitun, Gazneliler, Hamdaniler ve diğer Tavaif devletlerinin tarihinin durumlarıyla aynıdır. Bu İslami yönetimler, tarih kitaplarında aktarıldığına göre hayır ve şerrin çakıştığı çelişkilerle doludur.

Karışıklık, yalpalama, zulüm, bid'at, fücür, fışk, içki, şarkı, dalalet, hidayet, cihad ve marufun yanında genel olarak şeriat hükmü esastı. İç içe girmiş bir durum. Bu kralların orduları ve emirleri İslam diyarlarını himaye ediyor, İslam beldelerinin ve haremlerinin güvenliğini sağlıyor ve şeriatın büyük bir kısmını ikame ediyor, aynı zamanda kendi aralarında mal ve dünyalık için savaşıyorlardı. Bu sıfatlarla onlar, Taliban'ın bugünkü halinden daha kötü durumdadır. İki senesine bizzat tanık olduğum dört yıldan beri gördüklerimiz, onların durumlarından çok daha iyidir. Şeriatın tatbik edilmesi, yolların güvenliği, emri bil-maruf ve nehyi anil-munker durumları müşahede edilen bir vakıadır. Bunu ancak haksızlık eden zalim ve art niyetli bir kimse inkâr edebilir. Çünkü burada bizimle birlikte olan birisinin bunları bilmemesi mümkün değildir. Allah bilir ya, ancak cehalete

batmış, burada neler olup bittiğini anlamayan, görüş açısını engelleyen sis şehri Londra'dan selefin haleflerinin yurdundan durumumuz hakkında fetva verenler bunu bilmeyebilir.

Ben burada soruyorum, fetva vermiyorum. Sadece soruyorum. Zikrettikleri bid'at ve genel sapmalar nedeniyle bunlar şer'i devlet değilse, o zaman tüm bu devletlerin de şer'i olmaması gerekir. Bugün yaşadığımız haliyle Afganistan İslam darı değilse, bunun anlamı, 1300 seneden daha fazla süren İslam tarihinin çoğu dönemlerindeki devletlerin de İslam darı olmadığıdır. Bildiğim ve öğrendiğim kadarıyla, selef ve haleften İslam âlimleri bu emirlere bey'at etmişler, arkalarında namaz kılmışlar, savunma cihadı bir yana, onlarla birlikte talep cihadına katılmış, onlara nasihat etmiş ve uyarmışlardır. Tüm bu yönetimleri 'İslami' kabul etmiş, Müslümanların yurtlarını 'İslam darı' olarak kabul etmişlerdir. Hatta İbn Teymiye (*Allah rahmet etsin*) Memluk döneminde Şam ve Mısır ordusunu 'Taifetu'l-Mansura' olarak kabul etmiştir. Burada konuyla ilgili tarihi olayları kaynaklarından aktarmayacağız, bu bilinen mütevatir konulardır.

O zaman doğru ve yanlış olan nedir? Doğru olan tüm bu tarih midir, yoksa bu zamanımızdaki ilim ve fetva iddiasında bulunanlar mı? Yoksa akıllarımızın idrak edemediği başka şeyler mi var? Hakikaten burada bir soru soruyorum ve cevap ya da fetva verme sadedinde değilim. Burada ilim, fetva ve gençleri yönlendirmede öne çıkan birisi bana şöyle dedi: "Bunun şer'i bir devlet ya da İslam darı olduğuna tanıklık edemiyoruz. Çünkü bu, cemaatimizi dağıtmak ve onlara bey'at etmenin vacipliği anlamına gelmektedir. Bu da ülkelerimizde cihadın bırakılması, onların sözlü ve fiili münkerlerinin kabulü anlamına gelmektedir." Ben, "bu gerekliliğin nedenini anlamadığımı" söyleyince şöyle dedi: "Buranın İslam darı olduğunu, şer'i bir hükûmet ve sahih bir imamet olduğunu itiraf ettiğimizde, onlara bey'at edilmesi gerekir, aksi halde dini parçalamış oluruz." Hakikaten bu gerekliliğini anlamadım. Gerçekte eğer şer'i vakıa bir farz olarak bu gerekliliği ispat ediyorsa, benim anlayışıma göre bu durumda

bunu yapmamız gerekir. Bunun aksi değil, yani bağlı olmamak için şer'i hükmü göz ardı edemeyiz.

Başka bir mesele daha sordum. Burada bu kardeşimizin sadetinde değilim. Allah ona hidayet etsin ve onu faydalı kılsın. Ancak fayda ve tartışmanın anlaşılması için örnek vermek gerekir. Bu anlayış yolu bizim içimizdeki cihad cemaatleri arasında var olan bir akımı ve ekolü temsil etmektedir. Yine maksat, bu asırda kendilerini selefin mezhebine nispet eden bazılarının düşmüş oldukları çıkmazlara değinmektir. Ona, geçen kıyaslamadaki İslam devletleri ve durumları hakkında sordum. Şöyle dedi: "Tüm bu tarih bizi bağlamaz. Bizim yanımızda sadece nübüvvet ve raşid halifelik dönemi vardır. Bizim hedefimiz nübüvvet menheci üzerine hilafettir." Ona, 'bu İslam tarihinin ne olduğunu' sordum. Şöyle dedi: "İstisnadır, itibar etmeyiz." Bu kez ona şunu sordum: "Bize 1300 sene içerisinde bu istisnalardan istisna olunan iki ya da üç dönem gösterebilir misiniz? Böylece Müslümanlar nübüvvet menheci üzerine bir hilafet merhalesine ehil olsunlar. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), bu hayırdan sonra şer olacağını ve bu şerden sonra hayır olacağını ve onda bir kapalılık olacağını, Huzeyfe (radiyallâhu anhu) Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e, bu kapalılığın ne olduğunu sorunca, Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in, maruflarını ve münkerlerini göreceğimiz topluluklar olacağını haber vermemiş midir? Onlarda kapalılık olsa da, esasında hayır olmasını inkâr etmemiştir. Bu durum, bu krallıkların hali gibidir. Bu memleketin şeriatı tatbik etme ve cihadı uygulama durumu da bir hayırdır. Sonra, bunun üzerine gelen bid'atler, fışklar ve eksiklikler bu kapalılıktandır. Özetle, bunu, meselenin şer'i olarak önemsenerek iyi tahlil edilmemesi nedeniyle doğan kafa karışıklığına bir örnek olarak verdim. Konunun ehemmiyeti, Müslümanların ve İslam âleminin, Yahudiler, Amerika ve yeni dünya düzenleri tarafından yürütülen amansız savaş karşısında geçirmiş olduğu sürecin ortaya çıkarılmasıdır.

Hak ve cihad ehlinin özü bu bölgede toplanmış, muhasara edilmiş ve dört bir yandan hedef alınmıştır. Durumun açıklanması ve boyutlarının ortaya konması gerekiyordu.

Bu konunun notu olarak; bu mesele iki tür âlim ve akıma arz olunacak. Birinci akım; maalesef Müslüman beldelerinde genel olarak bulunan Ehli Sünnet ve'l-Cemaat'ten âlimlerdir. Silahlı cihad cemaatlerinin dışında kalan saray âlimleri, Tebliğ, İhvan, Selefiye ve diğer cemaatlerden olan İslami cemaatlerin ve muhtelif akımların âlimleri; Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemelelerine, Yahudi ve Hristiyanlarla işbirliği yapmalarına, insanlar arasına adaleti emredenleri katletmelerine rağmen Müslümanların yöneticilerini ve hükûmetlerini, itaat edilmeleri gereken meşru hükûmetler ve ülkelerini de İslam darı kabul etmekte! İşte bunlara soruyoruz: Taliban'ın da böyle kabul edilmesi mümkün müdür, yoksa size göre böyle bir şey olamaz mı? Şu haliyle Fehd, yaptıklarıyla Mübarek, yirmi kişiden oluşan ordusuyla Bahreyn şeyhi sizin görüşünüze ve Arap Yarımadasında İbn Baz ve İbn Useymin'e, "Şam'da Nusayri Hafız Esed çağın Selahaddin'idir" diyen Buti'ye, krallarını "müminlerin emiri" kabul eden Mağrib âlimlerine ve (önceleri şerif olan) El-Ezher belamlarına göre meşru yöneticilerse, durum daha tehlikeli ve daha fecidir. Taliban ve emirlerinin meşru olabilmeleri için neleri eksiktir? Onların Allah yolunda eskiyen yamalı ayakkabıları, bunların yüzlerinden daha temizdir. Yine meşru bir hükûmet ve emirlerinin meşru bir yönetici olabilmesi için neleri eksiktir? Allah bilir ya, tek eksikleri Birleşmiş Milletler'in onları tanımasıdır!

Cihadcılardan ve benzerlerinden tüm bunların mürted olduğunu, hükûmetlerinin meşru olmadığını, ülkelerinin içerisinde bulunan Müslümanlar nedeniyle İslam darı ve yine içerisinde bulunan mürtedler ve Allah ve Rasûlü'ne savaş açılması nedeniyle darul-harp anlamının terkip olunduğu Müslüman beldeleri olduğunu düşünen diğer gruba yöneliktir bu soru; cevap verilerinin kolaylaşması sadedinde gerçekten bir soru soruyorum: Bunların meşru bir hükûmet ve ülkelerinin İslam darı olması için ne eksiktir?

Şimdi üçüncü bölüme geçeceğiz. Bu konu, 1998 Eylül ayında Ahmed Şah Mesud Kabil'i tehdit etmeye başlayınca, bize ve Taliban'a karşı saldırıları savunmaya teşvik için Taliban hakkındaki şüpheler ve onlarla birlikte savaşılmasının engelleri hakkındadır. Bunlar, bu şüpheler nedeniyle Taliban'la birlikte savaşmayı doğru bulmayan kardeşlerimiz arasında dolanan en önemli meselelerdir. İnşallah bunları üç kısımda ele alacağız:

1. Şer'i niteliği olan şüpheler.
2. Maslahat ve öncelikler babından olan siyasi ve vakıi şüpheler.
3. Ne şer'i ne de mantıksal olmayan tartışma ve cedel içerikli şüpheler.

Şimdi üçüncü kısma geçelim. Yardımcımız Allah'tır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

**TALİBAN YANINDA BİZİM
DÜŞMANLARIMIZA VE ONLARIN
DÜŞMANLARINA KARŞI
ONLARLA BİRLİKTE SAVAŞMA
HAKKINDAKİ ŞÜPHELER**

Birincisi: Şer'i Nitelikli Şüpheler

1. Taliban'ın çoğunda bid'atler ve şirkler bulunmakta. Hükümet olarak onlar bunları yasaklamamakta, kabirler üzerindeki türbeleri bitirme, insanları bunları ziyaretten men etme ve insanlar arasındaki şirk görüntülerini kaldırma konularında bir programları bulunduğu gözükmemekte.

2. Taliban Hanefi'dir, mezheplerine taassupla bağlıdırlar, başka bir mezhebe izin vermiyor ve sadece onunla hükmediyorlar.

3. Taliban Birleşmiş Milletler'e girmeyi ve uluslararası sorunlarda onlara başvurmayı istiyor.

4. Bazı Arap ve İslami hükümetleri tekfir etmiyorlar, hatta onlardan bazılarıyla iyi ilişkileri bulunmakta ve bunu 'kardeşlik' olarak nitelemekteler. Özellikle de Suudi Arabistan, Pakistan ve BAE'yi. Yayınladıkları bazı yazılarda İslam Konferansı Örgütü üyesi olan 52 devleti, 'yardımlaşılması gereken kardeş İslami devletler' olarak açıklamışlardır.

5. Taliban hükümeti Haçlı kuruluşları kovmamıştır, onların faaliyetlerine izin vermekte ve onlarla muameleye girmektedir.

6. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), emirlerin geleceğini, namazı vaktinden erteleyeceklerini ve insanların şerlilerini kendilerine yakınlaştıracaklarını; bu döneme yetişenlerin başkan, polis, vergi memuru ve haznedar olmamasını buyururken, bizden birimiz bu görevlerden daha önemli konuda (onlarda bu sıfatlar bulunurken onlarla birlikte savaşçı bir asker olması konusunda) nasıl onlarla birlikte olabilir?

7. Taliban Rabbani'ye karşı bağı olmuştur. Çünkü onlardan önce meşru hâkim oydu. Afganistan iç problemlerinde âlimler heyeti durumu böyle değerlendirmiş ve o vakit Hikmetyar'ı kendisine karşı bağılık yapılan olarak kabul etmişlerdi. Onlardan birisi bana şöyle dedi: "Şeyh bin Ladin Rabbani'yi meşru yönetici olarak kabul ediyordu. Bu durumda onlar bağılılardır, çünkü Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın akidesi ve sizin Taliban hükûmetine karşı bizden talep ettiğiniz üzere, Rabbani'ye itaat etmeleri ve hatalarına sabretmeleri gerekirdi."

8. Onlardan birisi de şöyle dedi: "Biz daha önce Afganları denedik. Cihad için onların hatalarını örttük ve sonuç, gördüğünüz fesat, iç savaş, cihad emirlerinin işbirlikçi, bozuk ve müfsit olduklarının ortaya çıkması oldu. Afganların hepsi böyle. Aynı delikten iki kez sokulmayacağız."

9. Taliban 'bağılılara karşı savaştıklarını' söylüyor ve onları 'muhalifler' olarak adlandırıyorlar; düşmanlarını tekfir etmiyor ve onları mürted olarak kabul etmiyorlar. Biz biliyoruz ki, imam Malik gibi seleften olan Ehli Sünnet imamları (Allah onlara rahmet etsin) zalim yöneticilerle birlikte Haricilere karşı savaşılmasını doğru görmüyor, onları zalimler olarak kabul ediyor ve Allah'ın birbirleriyle onlardan intikam aldıklarını söylüyordu. İmam Malik'e bu soru sorulduğunda şöyle demiştir: "Evet, Ömer bin Abdulaziz gibilerine karşı çıktıklarında, emirlerle birlikte Haricilere karşı savaşırız." Taliban ise onun gibi değildir.

10. Niçin onların düşmanlarına sormuyoruz, özellikle de Ahmed Şah Mesud ve Rabbani'ye; Kabil'de yönetime geldiklerinde şeriatı uygulayacaklar mıdır yoksa uygulamayacaklar mı? Eğer 'evet' derlerse, bu durumda onlarla nasıl savaşabiliriz?

11. Onların savaştığı kimseler Müslümanlar, namaz kılıyor ve ezan okuyorlar. Bu, fitne savaşıdır. Özellikle de bazıları canını ve malını müdafaa eden mazlumlardır. Örneğin silahlarını Taliban'a vermeyi kabul etmeyen ve silah toplanması kanununa boyun eğmeyenler gibi.

Bazıları da kendilerini ırksal nedenlerle savunmaktadır. Çünkü Taliban'ın Peştun ırkı ve bunun dillendirilmesi yönü bulunmaktadır. Tacik, Farsivan, Özbek ve diğer azınlık ırklara ise zulüm ile muamele edilmekte ve adeta ikinci sınıf muamelesi yapılmaktadır. Bu durumda fitne savaşına nasıl katılabiliriz?

12. Bu şekliyle Taliban ve hükûmetleri meşru değildir, Afganistan da İslam darı değildir. Bu nedenle biz de onları savunmakla mükellef değiliz. Kardeşimiz burada şunu da ekledi: "Bununla birlikte onları Müslüman kabul ediyoruz. Aynı şekilde başları olan Molla Ömer'i Müslüman kabul ediyoruz. Ancak onların yönetimi altındaki Afganistan İslam darı değildir. Onların meşru bir devlet ve yönetim olduklarını söylememiz, cemaatlerin halli, tüm İslami cemaatlere yapılan bey'atların bozulması, oranın hilafet darı ve Müslümanların hicret yurdu kabul edilmesini gerektirir. Bu da, Taliban'ın ilkelerine göre ülkelerimizdeki cihadların terk edilmesini ve başka şeyleri gerektirmektedir."

İkincisi: Vakıı Siyasi Nitelikte Ya Da Önceliklerin Düzenlenmesi Babından Şüpheler

1. Bizim bu meselelerle uğraşamayacak kadar uğruna gelmiş olduğumuz siyasi ve cihadi meselelerimiz var. Bu, Amerika'nın, Yahudilerin ve yöneticilerimizin istemiş olduğu şeydir: Bunun gibi, Çeçenistan, Burma veya Bosna türünden detay konularda kaybolarak onlarla savaşı terk etmemizi istiyorlar. Arap Yarımadası'nda olduğu gibi, Suudi Arabistan'ın münafık âlimleri mürted yöneticilerinin işaretleriyle, kendilerini güven içerisinde bırakmaları için gençleri boşluğa sürüyorlar.

2. Buradaki Arap mücahidlerin sayıları sınırlıdır ve etkili değildir. Onları burada kaybettiğimizde, oradaki cihadda onları kaybetmiş olur.

3. Buradaki Arap mücahidlerin sayısı sınırlıdır ve etkili değildir. On binlerden oluşan Taliban'ı artıramayacaklardır. Bunun yanında bu sayılar kendi ülkelerinde etkilidir. Niçin Arapları

bırakıp Afganları Taliban'la birlikte cihada teşvik etmiyorsunuz? Bu daha uygundur.

4. Afgan cihadı günlerinde Amerika bizi Rus düşmanlarını yıkmak ve hedeflerini gerçekleştirmek için kullandı. Sonra bize ihanet ettiler ve bugün Amerika bizi Taliban'la birlikte düşmanları İran'a karşı savaşa sevk etmekte. Böylece bir taşla iki kuş vurarak Sünnilerle Şiiler arasında bitmeyecek bir savaşla hem bizden hem de İranlılardan kurtulmayı ve İran'ın rahatsız edici kalesini yıkmayı amaçlamaktadır. Sonrasında rahatsız edici bir düşman olarak bizden kurtulmayı veya bizi meşgul etmeyi ve rahatlamayı istiyor. Bu tuzağa nasıl düşeriz?

5. Bu şüphe de şöyle demektedir: Bilindiği üzere Pakistan, Taliban'ı destekledi ve hala da büyük oranda desteğini sürdürmekte. Yine malum olduğu üzere, Pakistan hükûmeti Amerika'nın uşağıdır ve onun emrinin dışına çıkamaz. Bu, Pakistan'ın Taliban'ı Amerika'nın izni ve desteğiyle desteklediği anlamına gelmektedir. Bu da Amerika'nın Taliban'ı desteklediği anlamına gelir ki, Amerika ancak bozuk ve İslam'a zararı olan bir şeyi destekler. Öyleyse Taliban Amerika'nın uşağıdır.

Üçüncüsü: Ne Şer'i Ne De Siyasi Bir Yönü Bulunmayan Karalama ve Cedel Şüpheleri

1- Biz maslahatlar ve zararlar için savaş sözünü kabul etmiyoruz. Biz, 'maslahat' kavramını da kabul etmiyoruz. Çünkü bu kelime, dine ondan olmayan şeyleri sokmak için Turabi, Çannuşi ve İhvan gibi bozuk, bid'atçı ve zındık İslamcılarının dayanağı haline gelmiştir. Biz ancak 'Allah dedi, 'Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi' sözlerini kabul ederiz, 'maslahat dedi' sözünü kabul etmeyiz.

2- Kabil'de Araplardan bizi onlarla birlikte savaşmaya çağırıyorlar, şer'i bir sebepten ötürü değil, ancak kadınlarını, çocuklarını, evlerini ve mallarını savunmaya çağırırmaktalar. Onları Kabil'de oturmaya, sonra canlarını ve ailelerini tehlikeye atmaya kim çağırdı ki, bundan sonra bizi orayı savunmaya çağırıyorlar?

Kabil'i terk etsinler ve orada onlardan birisini savunma gereksinimleri kalmasın.

3- Aralarında Afganistan'daki ileri gelen hocaların da bulunduğu bazı kardeşler bana şöyle dediler: Bize göre bütün Afganlar hayır ve şerleriyle aynıdır. Bize göre Molla Ömer, Ahmed Şah Mesud gibidir. Rabbani, Hikmetyar gibi, Seyyaf da diğerleri gibidir. Öncekiler hakkındaki şüphe ve yergileri alacak olursak, bunların hepsi Taliban'da da vardır. Eğer Hikmetyar, Dostum ve Şiilerle ittifak yapmışsa, Taliban da Abdulmelik Özbek ile ittifak yapmıştır. Sonra Dostum'un yanına çıkmış, Dostum ona makam vaadinde bulunmuş, sonra onlara ihanet edip büyük bir katliam işlemiştir. Hizipler döneminde askeri kamplarımız vardı, hatta belki Taliban'ın sunduğu ve uyguladığı kamplardan daha iyi şartlarda ve koşullarda. Şah Mesud, Arapları esir alınca, onlara ikramda bulunmuş ve onları teslim etmemiştir. Hala hizipler Araplarla yazışmakta ve iyi niyetlerini sunmaktalar. Taliban gidecek ve hizipler geri gelecek olsa, askeri kamplar olduğu gibi, belki daha iyi bir şekilde devam edecektir. Arapların, Afganların savaşlarıyla bir ilgisi yoktur. Buradaki tüm değişikliklere rağmen onlar burada kalacaktır. Afganların hepsi Afgan'dır ve hepsi aynıdır. Bizler de, kim olursa olsun Afganistan'ı yönetenlerin sığınmacıları ve misafirleriyiz. Ne fazla ne eksik.

4- Son olarak, benim bu durumla ilgili tutumumdur. Bazıları bunu sürekli kışkırtma maksadıyla ortaya atmaktadır. Bu konu özel bir incelemeyi gerektirmektedir. İnşallah ilerleyen dönemlerde bunu yapacağım. Ancak burada kısaca gerekli olan bazı noktalara değinmek istiyorum. Bu şüphe, bazılarının şu sözüdür:

-Allahu Teâlâ'ya fakir- Ebu Musab hareket adamı, siyasi teorisyen ve cihad mütefekkiridir, ancak şer'i ilim talebesi değildir ve şer'i ilmi yoktur. Hatta kendisi bile tüm kasetlerinde, 'ben müftü değilim, şer'i ilim sahibi değilim, sadece sorduklarımın fetvalarını ve kendim ve yakın görenler için bulduğum delilleri aktarıyorum.' diyor.

Bu durumda bunun gibi hassas bir konuda ondan nasıl fetva alabiliriz. Biz sadece şeyhlerden, ilim talebelerinden ve şer'i ilim sahiplerinden alırız.

Genel olarak bunlar benim duyduklarım ve yaklaşık olarak gelen şüphelerin tümüdür. İlerleyen bölümlerde geçen sıralama üzerine bunlara cevap vereceğim. Yardımcımız Allah'tır. Allah'tan bana ve size, hakkı hak olarak göstermesini, bizi hakka tabi olmakla rızıklandırmasını ve sevdirmesini, bâtılı bâtıl göstermesini, ondan sakınmamızı ve onu bize kerih göstermekle rızıklandırmasını istiyoruz.

* * *

BİRİNCİSİ: ŞER'İ ŞÜPHELER

1- Birinci Şüphe:

Taliban'ın çoğunda bidatler ve şirkler bulunmakta. Hükümet olarak onlar bunları yasaklamamakta, kabirler üzerindeki türbeleri bitirme, insanları bunları ziyaretten men etme ve insanlar arasındaki şirk görüntülerini kaldırma konularında bir programları bulunduğu gözükmemektedir.

Ben derim ki: Geçen incelemede geçtiği üzere, bu şüphenin Taliban'la birlikte savaşılmaması konusuyla bir ilgisi yoktur. Geçen şer'i delillerde açıkladığımız üzere, onlarla birlikte savaşılmaması meselesinin anlamı, haklarında söylenilen tüm durumlarla birlikte, onların bazı eksiklikleri bulunan Müslümanlar oldukları, üzerinde bulundukları duruma bakmaksızın İslam ehlinin ve mücahidlerin yardımını hak ettikleri üzerinde dönmektedir. Ancak bu şüphenin önemine binaen bazı noktalar üzerinde durmak istiyorum:

Hepimiz ülkesinde yaşadığı ya da birçoğumuzun Müslüman ülkelerinde düzenlediği hicret ve yolculuklarda gördükleri ile şunu biliriz ki; kabul edileninden reddedilene kadar farklı türle-riyle sofiliğin yayılması yönünden Afganların durumu ve meşru oluşundan dalalet ve şirke varana kadar kabir, türbe ve muhtelif ziyaret türlerinin yaygınlığı; İslam ülkelerinin enine boyuna her tarafında yaygın olan bir olgudur. Hatta şunu söyleyebilirim: Bazı Arap İslami devletler vardır ki, onların bu beladan nasipleri Afganlar'da olandan kat kat fazladır. Örneğin Türkiye beldeleri, Kuzey Afrika, Orta Asya ülkelerinden, Kafkaslara, Hindistan, Pakistan, Orta Afrika ülkelerine, hatta İslam darının merkezi ve

ilmin ve âlimlerin en çok yaygın olduğu ülkelerden birisi olan Şam beldesinden birisi olarak ben şunu biliyorum ki, muhtelif İslami ilimlerde tanınmış büyük âlimlerin geneli farklı türlerde Sofiler'dir.

Âlimlerin, salihlerin, sahabe ve tabiinden olan birçoklarının türbeleri ise yaygındır ve ziyaret edilmektedir. Bunların birçoklarında sünnete muhalif olan görüntüler bulunmaktadır. Hatta ölülerle tevessül, onların yanında dua ve onlardan ihtiyaç dileme gibi derin sapkınlıklar bulunmaktadır. Bu beladan daha hafif olan bu mezarlar başında Allah'tan isteme ise, büyük kabirler bir yana, hiçbir bölge bunlardan eksik değildir. Ben Mısır'ı ziyaret ettim ve orada yaşadım, bu konuda oranın durumu Şam belgelerinden daha kötüdür. Türkiye'yi gördüm, orada da bu bela oldukça yaygın. Televizyon programları aracılığıyla Kuzey Afrika'nın hallerini öğrendim, bazı belgesellerde velilerin kabirlerinin, sofilerin ve tarikatçıların merkezlerinin hallerini gördüm. Özellikle Tunus, Cezayir ve Fas'ta bu durumlar çok yaygındır. Bu ülkelerin halkından olan kardeşlerimizin bildiği ve tanık olduğu üzere; sihir, hile, şeytana ve cinlere tapmaya varan tehlikeli şirkler ve sapkınlıklar gördüm.

Bunlar bilinen şeylerdir. Bu beladan salim olan ise, Arap Yarımadası'dır. Hepimiz onların bundan daha lanetli bir şirkle imtihan olunduklarını ve bulaştıklarını bilmekteyiz. Kabir şirkinde kurtuldular, azınlık olan Allah'ın salim kıldıkları dışında, en büyük âlimlerinden avam insanlara kadar yönetici ve saray şirki ile imtihan oldular. Burası bunun detaylarının açıklanması yeri değildir.

Kabir ve kabirdeki ölülerle yapılan şirkin belasının sınırları bilinmektedir. Çünkü ölüler haremın işgalinin fetvasını vermezler, Yahudilerle uzlaşmaya, Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeye çağırmazlar, Allah'ın indirdiklerinin aksine kanun yapmaz ve ona savaş açmazlar. Sarayların ve orada bulunan canlı firavunlarla olan şirki ise Allah'a şikâyet ediyoruz. Ölü'nün emretmesi ve yasaklaması son bulmuştur.

Firavunun şeytanı ise diridir ve lisanı hali insanlara “Sizin en yüce rabbiniz benim” ve “Size ancak doğru gördüğümü gösteriyorum” demektedir. Hepimiz bilmekteyiz ki, Arap Yarımadası'ndan Arapların ve Müslümanların ülkelerine kadar, bu tağutların her biri kavimlerini hor görmüş, onlar da onlara itaat etmişlerdir. Güç ve kuvvet yalnızca Allah ilemdir.

2- Kötüleşen bu haller, çağlar boyunca bu diyarlardaki İslam ehlinin Müslümanlar olarak üzerlerindeki hakları düşürmüş müdür? La İlahe illallah ehli olmaları sıfatı ile yardım ve saldırganların uzaklaştırılması haklarını yitirmiş midirler? Allah'a yemin olsun ki hayır. İkinci bölümde bunun şer'i ve tarihi delillerini açıkladık. Hatta uzun zamandan beri bu hakka sahip olmuşlardır. Bunu, Allah'ın hidayet ettiği ve nimet verdiği cihad ehli ve İslam'ın hamileri yerine getirir. Salih âlimlerin onlar arasında onlarla birlikte cihad etmelerinin ötesinde, güçleri nispetince hikmet ve güzel öğüt ile davet, marufu emretme ve münkerden nehyetme geleneği hala devam etmektedir.

3- Burada, İslam farizalarının en yücelerinden olan; saldırgan kâfire karşı ve İslam ehlini müdafaada farzı ayn olan cihad farizasını atıl bırakmak isteyenlere cevap olarak, dikkat çekmek istediğim önemli husus; çoğunluğu bu tutumlarındaki cahillikleriyle mazur olan bu kardeşlerimize hatırlatmada bulunmaktadır. Allah onları affetsin. Musibet, kardeşlerin genelinde değil, şeyh ve âlim elbisesini giyinip kadı ve fetva meclisinde oturanlardadır. Sorun tehlikeli ve ürkütücüdür. Çünkü sorun, ‘Afganlarla birlikte savaşım onları savunabilir miyiz savunamaz mıyız?’ meselesi değildir. Eğer Afganistan meselesi olsaydı, bu kolay olurdu. Afganistan onlarca ülkeden sadece biridir. Lakin küçük alametlerinin zuhur ettiği ve -Allah en doğrusunu bilir- büyüklerinin zuhurunun yaklaştığı kıyamet alametlerinin eşğinde olduğumuz bu ahir zamanda, genel olarak bugünkü İslam ehlinin halinden söz ediyoruz. Eğer bu sorunu, dini ve ehlini yok etme savaşında her taraftan çevremizi kuşatan türlü düşmanlara karşı bizimle savunma cihadı arasında bir engel yapmışsak, bu durumda Yahudiler, Hristiyanlar ve mürtedlerin ve sonra ahir

zaman fakihlerinin elleriyle bizi ve İslam ehlini bekleyenlerle ilgili şikâyetimizi Allah'a arz ediyoruz.

4- Olayların işaret ettiği üzere, gelecek aşamada Orta Asya ülkelerinden Kafkaslara, Kuzey Afrika ülkelerine, Yemen'e, Şam'a ve başka bölgelere kadar savunma cihadının olacağı birçok sahalar olacaktır. İleride kendimizi tevhide gayretli olan kardeşlerimizle (Allah onları hayırla mükâfatlandırsın ve Allah onlara hidayet etsin) yakın bir problem içerisinde bulacağız. Afganların hali, örneğin Orta Asya halkının ya da Kuzey Afrika'nın genel halinden bin kez daha iyidir. Çünkü onlar arasında mültezim olanlar -Allah'ın rahmet ettikleri dışında- genel olarak mezhepçi sofidir ve Afganlarda bulunan durumlar onlarda da vardır. Onların geneli Allah'ın dinini terk etmiştir, La İlahe İllallah'tan geriye, manasından hiçbir şeyi idrak edemedikleri lafzı kalmıştır. Komünistlerin yetmiş sene hükmetmeleri ve istediklerini yapmaları neticesinde onların durumu Bosna ve Çeçenistan'ın durumuna benzemektedir. Onlar için, onlarla birlikte savaşıp saldırganı onlardan uzaklaştıralım mı yoksa uzaklaştırmayalım mı? Onları savunma sırasında davet edelim mi, yoksa etmeyelim mi?

Buradaki en büyük kamplardan birisinde ders veren ilim ve fetvaya nispet edilen birisi şöyle diyor: "Bosna'daki cihad şer'i bir cihad değildi. Çünkü sancak şer'i değildi, saflar net İslami değildi. O cihadın birçok kusurları vardı..." Kardeş öğrencilerden birisi, "Bu durumda Bosna'da öldürülen kardeşlerimizin hükmü nedir, şehid midirler, yoksa değil midirler?" sorusunu sorduğunda büyük felaket geliyor ve şöyle diyor: "Bu şer'i bir cihad değildi, ayrıca ölüm körü körüne çekilmiş bir sancak altında idi. Bu şehadet değildir. Ancak Allah'ın onları bağışlamasını diliyoruz. Çünkü onlar kâfirler eliyle öldürülmüştür. Rasûlullah (sallâ lâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: "Kılıç hataları siler!" Subhanallah, sonra subhanallah! O zaman, ilim ehli olarak adlandırılan bu kimseler, "Sen şer'i bir cihadda olmayacaksın ve sancak körü körüne çekilmiş; ancak öldürüldüğünde, silah taşıman nedeniyle günahlarının bağışlanacağını umuyoruz, çünkü kılıç hataları siler." dese, bir kimse cihada nasıl gelir? Herkesin lisanı hali şöyle

demez mi: “O zaman niçin tüm bu sıkıntılar? Niçin bu cihadda hata edeyim ve öldürüleyim, sonra da kılıcın günahları silmesi nedeniyle hakkımda bağışlanma lütfunda bulunmanızı umayım? Hayır, kardeşim, ne günah ne de onu silecek kılıç. Yamuk olan İslam ehli, düşmanları eliyle akıbetleriyle yüzleşsin. Bırakın onları, onların ırzlarını kirletsinler...”

Belki de bu çarpık fikhın tek açıklaması, Buhari’de geçen Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem)’in şu hadisidir: *“Allah bu ilmi insanlardan çekip almaz. Lakin onu, âlimleri alarak alır. Nihayetinde âlim kalmayınca, insanlar kendileri için cahil önderler edinirler. Onlar da bilmedikleri hususlarda fetva verirler ve hem saparlar hem de saptırırlar.”* Allah’a sığınıyoruz ve onlara Allahu Teâla’nın şu buyruğunu hatırlatıyoruz: *“Bilmediğin bir şeyin ardına düşme! Çünkü kulak, göz ve kalbin her biri ondan sorumludur.”* (İsra, 36) Yine şu buyruğunu: *“Şahitlikleri yazılacak ve sorulacaklar.”* (Zuhruf, 19) Yüce Allah’tan kurtuluş istiyoruz.

5- Son olarak, bu kardeşlerimiz, Yahudiler, askerleri ve nükleer silahlarıyla yeni küresel sistemle karşılaşabileceğimizi mi zannediyorlar? Haçlılar, NATO ittifakı, filoları, savaş teçhizatları ve askerleriyle? Mürtedlerle, tüm beldelerde yüz binlere varan askerleri, polisleri ve istihbaratçılarıyla? Komünistler ve milyonlarca askerleriyle? Tüm bunlara karşı, en büyüğünün sayısı onları geçmeyen üç dört cihad cemaatiyle mi yüzleşeceğiz? Otuz sene boyunca, İslam ehlinin genelinden seçkin olan dinine bağlılar, bunlar arasından İslami harekete geçen seçkinler, bunlardan da cihad gençleri arasındaki seçkinleri alma girişimlerindeki dersler yetmedi mi? Seçkinlerden seçkinler ve onlar arasından da seçkinler ve sonuç ortada. La İlahe İllallah diyen İslam ehlinin izole olmanın neticesi olan bu azınlıkta bizim için bir ders yok mudur?

Ey kardeşlerim, uyanın! Var olan ve gelecekte olacak olan savaş, İslam’ın seçkinleri ile küfür milletleri arasında olmayacak; bilakis İslam ümmetinin küfür ümmetiyle karşılaşması olacaktır. İslam ümmetinin hali de işte budur. Bu hareket fikhı ve

çarpık dar şer'i görüş, ümmeti bu savaşa motive ve sevk etmeyecektir.

Bilakis bunu, bu ümmeti kuşatan bir fıkıh yapacaktır; Ehli Sünnet vel-Cemaat'ten olan önceki âlimlerimizin fıkıhı. Ebu Hanife, Şafii, Malik ve Ahmed'in fıkıhı. Durumları bunların durumları gibi ya da genel olarak daha kötü olan o Müslümanlarla birlikte bizzat savaşan, uyaran, nehyeden, davet eden ve toplayan İbn Teymiye'nin fıkıhı. Bid'at olan bir şeyi uyarması nedeniyle dövülen, işkence gören ve fitnelere maruz kalan ve uyardığı bu kimselerle birlikte cihad edip onlarla birlikte cihaddan geri duranlara "Cihaddan soğutan, oturan cahiller" diyen İbn Hanbel'in fıkıhı. İbn Mübarek, İz bin Abdüsselam ve diğer Şeyhülislamların fıkıhı. Ve son dönemlerde Kafkaslarda İmam Şamil, Mağrib'de Hattabi ve onların arasında bu çağda yaşayan doğuda ve batıdaki cihad komutanlarının İslam diyarlarına düzenlenen ikinci Haçlı seferlerini geri çevirmeleri fıkıhı...

Son olarak, Allah'ın biraz şer'i ilimle ve Allah'ın dininde fetva yerine oturtmasıyla imtihan ettiği kardeşlerimize nasihatte bulunmak ve -eğer bir his kalmışsa- kalpleri yerinden çıkaracak bir hatırlatmada bulunmak istiyorum: İmam İbn Kayyım'ın dediği gibi, eğer dünya meselelerinde hüküm veren üç hâkimden ikisi ateşte, birisi cennette ise, insanların dinleri ve akideleri hususunda hâkimlik yerine oturup birisinin hidayetine, diğerinin dalaletine hükmeden kimsenin durumu daha çetindir. Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin. Tekrar ediyorum: "Şahidlikleri yazılacak ve sorulacaklar."

Genç kardeşlerimize de, dinlerini kimden aldıklarını, kiminle ve kimin komutası altında çalıştıklarını ve yönlendirildiklerini düşünmelerini; zira akıl, olgun, mükellef, erkek, mücahid ve muhacirler olduklarını hatırlatırım.

Allah'tan, bizim ve tüm kardeşlerimiz için, bize hakkı hak olarak göstermesini, ona tabi olmakla rızıklandırmasını ve onu bize sevdirmesini ve yine batılı batıl olarak göstermesini, ondan

sakınmakla rızıklandırmasını ve onu bize kötü göstermesini istiyoruz. Kuşkusuz O bunun velisidir ve buna kadirdir.

Afganistan'daki kabirler ve şirkler meselesiyle ilgili dikkat edilmesi gereken bazı hususlar:

1- Afganistan'da aralarında bazı Taliban şeyhlerinin ve liderlerinin de bulunduğu çoğunluk âlimlerin yanında yaygın olan ve bilinen, kabirler ve mezarlar başında yüce Allah'tan istemedir, bizzat ölülerin kendisinden isteme değil. Birincisi Ehli Sünnet âlimleri arasında ihtilafli bir meseledir. İbn Teymiye'nin dediği gibi, doğru olan görüşe göre, bu bid'attır ve kimse şirk olduğunu söylememiştir. Bununla birlikte ölülerden fayda vermesini ya da zararı gidermesini istemek şirk amellerindendir. Bu durum burada nadiren olan bir şeydir. Olsa bile cahil avam tarafından yapılmaktadır, Taliban tarafından değil.

2- Türbelerin bulunması, üzerlerine bayrak dikilmesi ve mezarlar, kabirlerle ilgili sünnete muhalif olan bid'atlerdir, şirk amellerinden değildir.

3- Avamın yaptığı birçok ameli Taliban âlimleri ve büyükleri reddetmekte, ancak daha henüz dört beş senedir yönetimdeyken bunları kaldırmaları kolay değildir. Ayrıca büyük belalardan ve savaşlardan kurtulamamışlardır ki, insanlara, şeyhlerine, kabilelerine ve aidiyetlerine karşı mücadele yürütebilsinler.

4- Zikredildiği gibi, eğer varsa bu ameller en kötü halde bid'at ve şirklerdir. Lakin kimse bunların İslam dininden çıkardığını söylememiştir. Geriye savaş hükümleriyle ilgili daha önce bahsettiğimiz; Ehli Sünnet'in savunma ve saldırıda, Müslümanların maslahatını kazanmak, zarar ve tehlikeleri onlardan uzaklaştırmak için, her iyi ve facirle birlikte imam ve tebaa olarak cihad etme görüşü kalmaktadır.

2. İkinci Şüphe:

Taliban Hanefi'dir, mezheplerine taassupla bağlıdırlar, başka bir mezhebe izin vermiyor ve sadece onunla hükmediyorlar.

Muvaffakiyet Allah'tandır. Derim ki:

1- Taliban'ın ve Afganların genelinin Hanefi olmasına gelince, bu doğrudur. Taliban'ın mutaassıp oluşuna gelince, bununla ilgili şunları söylerim: Hükûmet olarak Taliban'ın kendi mezhebiyle hükmetmesine gelince, bu doğrudur. Lakin onların insanların Rabblerine nasıl ibadet ettiklerini denetleyen bir teftiş kurulu yoktur. Onların bununla hükmetmesine gelince, bildiğim kadarıyla yöneticinin insanları ibadetlerinde belirli bir mezhebe zorlama hakkı yoktur. Ancak insanların sözlerini ve mercilerini birleştirmek için kadılıkta ve mahkemede belirli bir mezhebi seçebilir. İslam ülkelerinin çoğunun durumu böyleydi; kadılığa getirilen her hâkim, dininden ve mezhebinden razı olunan kimselerdi.

Şunu da belirtmek isterim ki, İslam beldelerinin tarihini, coğrafyasını ve yaşayan Müslümanların durumunu bilen bir kimse, birinci ve ikinci asrın son bulmasıyla Sind, Hind ve Türkistan'dan Afganistan'a ve Orta Asya'ya kadar; yine Çin sınırları, Türkiye, Irak, Şam beldeleri, İslam beldelerinin doğusu, Burma ve Bangladeş'e kadar İslam beldelerinin doğusunun yarısı takriben Hanefi idi.

Şafii mezhebi ise, Kafkas bölgelerinde, Çeçenistan beldelerinde, doğuda Endonezya ve Malezya'da, Güneydoğu Asya bölgelerinde, yoğun olarak ise Irak ve Şam'ın bir kısmında ve Mısır'dadır. Şöyle ki, Mısır'ın çoğunluğu Şafii'dir. Maliki mezhebi Kuzey Afrika'da Libya'dan Moritanya'ya, oradan Afrika'nın ortasına kadar yayılmış bulunmaktadır. İmam Ahmed'in mezhebi ise, Arap Yarımadası sınırlarında yayılmıştır. Genel olarak böyledir, ancak orada, diğer bölgelerdeki fertlerin başka mezheplere bağlı olması gibi, diğer mezheplere bağlı olanlar da bulunmaktadır.

Bilinen, her belde halkının genelinin, diğer mezhepleri bilmemesi nedeniyle kendi mezheplerinin mutaassıbı olduklarıdır. Hatta her beldenin âlimlerinin çoğunluğu da mezheplerinin mutaassıbıdır. Yirmi sene önce Şam'da iken Emevi Camisi'nde kible duvarında dört mihrap olduğunu hatırlıyorum. Bunun nedenini sorduğumda, 'yıllar önce dört ayrı cemaatle namaz kılındığını' söylediler. Her mezhep için ayrı bir namaz! Eğer İslam beldelerindeki mezhep taassubundan söz edecek olursak, ne avam ne de âlimlerden -Allah'ın rahmet ettikleri dışında- kimse- nin bundan kurtulabileceğini zannetmiyorum.

Mahkemelere gelince, yaklaşık beş asır boyunca yönetimde olan Abbasi devleti genel olarak hâkim olan Hanefi mezhebi ile hükmediyordu. Yine beş asır boyunca hükmeden Osmanlı devleti de böyle hükmediyordu. Bugün Şam beldelerinde geriye kalan şer'i mahkemeler onlarca yıldan beri Hanefi mezhebi ile hükmetmekte. Mısır'da ise, ibadetlerde Şafii, muamelatta ise Hanefi mezhebini uygulamaktalar. Kuzey Afrika'da yüzlerce seneden beri bu günlere kadar yöneticiler ve mahkemeler Maliki mezhebine göre hüküm vermekte. Arap Yarımadası beldeleri onlarca seneden beri İmam Ahmed'in mezhebine göre hüküm vermekte. Hiç kimse âlimleri ve fakihleri, soru soranlara kendi mezhepleri ve fıkıhlarına göre cevap vermekten men etmemiştir. Ancak yöneticinin durumu, sorumlulukları ve seçimleri başka bir konudur. Tarih boyunca bu böyleydi. Bu durum ve bundaki doğru ve hatalar, ne tarihte ne de şu anda genel olarak Afganların, özelde ise Taliban'ın yalnız kaldığı bir hal değildir.

Ancak insanların diğer mezhepleri bilmemeleri, özellikle zahiri şiarlarda ve özellikle de namazda, alışageldikleri şekilden farklı bir şekilde yapanları reddetmelerine neden olmakta. Çünkü bu durum şaşkınlık doğurmakta ve insanlara karışık gelmektedir. Sanki ibadetlerin en özeli olan namaz ve cemaatte onların aksine bir amelde bulunuyormuş izlenimi uyandırmaktadır.

2. Cahil kimseler, insanlara muhalefet etmekte ısrar eder ve sünnete tutunduklarını zannederek daha önemli olan şeyleri

terk ederler. İmama tabi olmak sünnettendir. Müslümanlar arasında ülfet sağlamak vaciptir. Müslümanların arasını bozacak söylentilerin yayılmaması farzdır; bu, dini tıraş eder. Bir sünneti alıp birçok sünnetleri, vacipleri ve farzları terk ediyorlar ve bunda iyi bir şey yaptıklarını zann ediyorlar. Şeyh Abdullah Azzam bu hususta yeterli açıklamalarda bulunmuştur. Ancak sanki unutulmuş gitmiş gibidir. Allah rahmet etsin, Abdullah Azzam'ın yazdıklarına müracaat edin.

Kuzey Afrika'nın geneli namazda ellerini salarlar, bağlamazlar. Maliki imamlarından İbn Abdulber şunları söyler: "Namazda ellerini bağlayan bir topluluğun beldesine ya da mescidine girdiğim zaman, ellerimi bağlarım. Ellerini bırakan bir topluluğun yanına girdiğimdeyse, ben de bırakırım. İhtilafın hepsi şerdir." Ancak birçok kardeşimiz "İhtilafın hepsi şerdir" kuralını bilmekte, lakin adeta onunla "İhtilaf, anlaşmazlık ve Müslümanlar arasının ayırmanın hepsi hayırdır" şeklinde amel etmektedirler. Maalesef vakamız bu.

3- Kardeşlerin dikkatlerini çekmek istediğim son mesele ise, onlardan birçoğunun bizzat Hanefi mezhebi ve Ebu Hanife (Allah rahmet etsin) hakkındaki sorunlarıdır. Bu sorun bize (daha doğrusu onlara), kendilerini 'Selefiye' olarak adlandıran ve yalan ve iftira ile kendilerini bu şerefli isme ve selefi salihinden olan ashabına nispet edenlerin cihad topluluklarına sızmasıyla gelmiştir. Bunların başında ise, Arap Yarımadası âlimleri ve şu anda isim vermek istemediğim bazıları gelmektedir. Bu, inşaallah detaylı bir şekilde ele alacağım konulardandır.

Konuyla ilgili olarak, Afgan cihadı döneminde bu sorun yayılmaya başladığında Peşaver'de tanık olduğum bir olayı aktarmam yeterli olacaktır. 1988 ya da 89 senesinde yani bundan on sene evvel kamplarımızdan birisinde Mısırlı bir genç vardı. Adını da söyleyeyim, Ebu Seleme idi. Kampta kasıtlı olarak namaz ve ezan konularında Afganlarla inatlaşıyordu. Hatta akşam ezanında Araplarla Afganlar arasında bir ihtilaf bulunmamasına rağmen, ortaya ihtilaf çıkarmak için kasıtlı olarak Afganların

akşam ezanını okumalarından iki dakika sonra ezan okuyordu. Bunu tüm vakitlerde tek cemaat halinde namaz kılmamak için yapıyordu.

Bir keresinde konu çok tartışıldı ve kardeşler bir mecliste toplanıp mesele hakkında açıklama yapması için *El-Umde* kitabının yazarı Abdulkadir bin Abdulaziz çağrıldı. Şeyh de selef metodunu izliyordu. Allah'a karşı kimseyi tezkiye etmiyoruz. Mecliste bulunanlardan birisi de bendim. Oturumdan hatırladıklarım şunlar:

Ebu Seleme (*Allah onu hayırla ansın ve hidayet etsin*) kalktı ve sırayla şunları söyledi:

- Afgan mücahidler, en iyi halde eğer Afganistan'ı özgürleştirirlerse, İslami bir hükûmet kurmayacaklar, Hanefi mezhebi üzerine bir hükûmet kuracaklar. Hanefi hükûmet.

- Hanefi mezhebi bid'at mezheptir. Selef âlimleri (dikkat et) Ebu Hanife'nin bid'atçı birisi olduğunda icmâ etmiştir ve birkaç kez onu tevbe ettirmişlerdir.

- Bunların Arap mücahidler tarafından desteklenmesi, bid'atçı bir devletin ve hükûmetin kurulması içindir. Bu, Allah yolunda cihad değildir. Onların desteklenmeleri ve onlarla birlikte cihad edilmesi vacip değildir.

Sonra, kızgın ve gergin bir şekilde yerine oturdu. Meclise tanık olan birisi olarak ben *El-Umde* sahibi Dr. Abdulkadir'in Hanefi fikhı hakkında bazı mülahazaları olduğunu bilmekteydim. Ancak onun cevabı, şaşkın bir tebessümle şöyle oldu:

- Ebu Hanife'ye (*Allah rahmet etsin*) gelince ey kardeşim, âlimler onun kadrinin yüceliğinde, selef imamlarından birisi ve bu ümmette tabi olunan mezhep sahiplerinden birisi olduğu hususunda icmâ etmiştir. Mesele asla senin söylediğin gibi değildir.

- Tüm mezheplerin durumunda olduğu gibi, tercih edilmeyen görüşler bulunmakla birlikte Hanefi mezhebinin Ehli Sünnet

vel-Cemaat'ın tabi olduğu temel mezheplerden birisi olduğu hususunda ümmet icmâ etmiştir.

- Sana daha fazlasını söyleyeyim, Hanefi mezhebi 1400 senelik İslam tarihinde bin seneden daha fazla bir süre egemen olmuştur. Çünkü 500 sene ömrü olan Abbasi devleti ve yine yaklaşık 500 sene ömrü olan Osmanlı devleti sadece bu mezheple hükmetmiştir. Hiç kimse ümmetin tarihinin 3/2'sinden daha fazla bir süre dalalet içerisinde olduğunu söylememiştir.

- İslam ehline gelecek olursak, bugün İslam beldelerinin %80'inden daha fazlası Hanefi mezhebi ile amel etmektedir. Bugün bir milyarın üzerinde olan ümmetin 4/3'ünden fazlası Hanefi mezhebine mensuptur.

Bu örnek bize, bu sorun hakkında ilim ve âlimlerin görüşü ile, cehalet ve cahillerin görüşünü vermektedir. Şimdi şunu söylemek isterim: Ben dört mezhep hakkında ve bizde yaygın olan Ebu Hanife mezhebi hakkında Dr. Abdulkadir'in söylediklerine inanıyorum. Bu, Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın itimat ettiği görüştür. Hata ya da doğru olarak, geçmişte ve şu anda bundan dışarı çıkan çok nadirdir.

Yardımcımız Allah'tır, ben derim ki: Biz bugün bu saldırganlara karşı hazırlık yaparken, bu konu, şeytanın bizim aramıza giriş kapılarından birisidir. Çünkü ben kesin olarak inanıyorum ki, bu kardeşler, Çin sınırlarından, Doğu Türkistan'a, Şam'ın sonuna ve Mısır sınırlarına kadar tüm cihadlarında Hanefilik sorunuyla karşılaşacaklardır. İnanıyorum ki, Kuzey Afrika'da bir cihad başlayacak olsa, o zaman da İmam Malik, Kuzey Afrika'nın sofileri ve Eşarileriyle sorun olacaktır. Bunun açıklaması Nebi (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in bize haber vermiş olduğu; şeytanın namaz kılanların ona ibadet etmelerinden ümidini kestiği, ancak aralarını bozmada hala tamahkâr olmasıdır. La havle vela kuvvete illa billah (Allah'tan başka güç ve kuvvet sahibi yoktur).

İkinci bölümde zikredilenlerin, aralarında Afganların ve başkalarının da bulunduğu Müslümanlarla birlikte cihad etmeye engel olduğu şüphesine cevap niteliğinde olduğunu hatırlatmak isterim.

3- Üçüncü Şüphe:

Taliban Birleşmiş Milletler'e girmeyi ve uluslararası sorunlarda onlara başvurmayı istiyor.

Allah'tan yardım isteyerek diyoruz ki: İki sene önce Taliban'ın durumunu öğrenmek için Afganistan'a geldiğimde, Londra'daki kardeşlerden yanıma aldığım soruların ilklerinde bu konu geliyordu. Bu konuyu sormak için Taliban ileri gelenlerinden iki kişi ile görüştüm. Birincisi, ses kaydına alınan Taliban'ın medya sorumlusu (Ğulam Muttaki) ile ofisinde gerçekleştirdiğim röportajdı. Ona öncelikle bu durumdan bahsettim ve onları seven ve destekleyen cihad cemaatlerini nasıl tedirgin ettiklerini, çünkü bunun, şer'i bir mesele olduğunu, amacı İslam'a ve Müslümanlara karşı savaşmak olan uluslararası küfür kurumuna girmek olduğunu, bu kuruma ancak İslam'a muhalif sözleşmelere ve ilkelere imza atmakla girilebildiğini, buna yeltenenlerin attıkları bu imzanın küfür amellerine razı olma olduğunu söyledim. O da bana, "Sana iki hususu açıklamak istiyorum" dedi:

"Birincisi: Bizim bu işteki isteğimizin nedeni, ellerinde ülkenin yüzde on beşi kalmasına rağmen Birleşmiş Milletler'de Afganistan koltuğunda hala hizipler hükûmeti ve Rabbani'nin oturuyor olmasıdır. Afgan halkı, hakkındaki propagandalardan etkileniyor ve uluslararası arenada tanınan o hükûmet gibi tanınmak istiyorlar. Bizim Birleşmiş Milletler'de koltuk almayı istememizin nedeni, oraya oturmaktan çok, Rabbani'nin oradan indirilmesidir.

İkincisi: Bizde Dışişleri Bakanlığı arşivinde bulunan Birleşmiş Milletler dosyasını henüz kimse açmadı. Taliban'da bahsettiğiniz Birleşmiş Milletler'e katılma şartlarıyla ilgili detaylar

bulunmamakta. Bu dosya açıldığında da, inşaallah uğruna çıkmış olduğumuz şeriatı muhalif bir uygulamaya yeltenmeyiz.”

Oraya girmeleri durumunda şer'i kaymalara ve düşebilecekleri siyasi tuzaklara karşı uyarıda bulundum ve oradan ayrıldım.

Bir süre sonra Mevlevi İhsanullah İhsan'ı (*Allah rahmet etsin*) ziyaret ettim. Mevlevi İhsanullah Taliban'ın âlimlerinden ve ilk teorisyenlerindendi. Yine hareketin hatibi ve Taliban içerisindeki üçüncü kişiydi. Taliban arasında Amerika ve Suudi Arabistan'a karşı en şiddetli tavır takınan, Arapları desteklemeye ve onları anlamaya en yakın olan kişiydi. Arapçayı iyi derecede konuşuyordu. Onu ziyaret ettiğimde, aynı soruyu ona da sordum ve durumu açıkladım. O da şunları söyledi:

1- “Biz Müslümanız, şeriatı tatbik ediyoruz ve İslam kimliği ile hareket ediyoruz. İçerisinde bulunanlara bakmadan, İslami ya da devletlerarası bir toplantıya katılmamız bize bir zarar vermez.” Devamla şunları söyledi: “Birkaç gün önce Pakistan'da düzenlenen İslam Toplantısı'na katıldık. Toplantıya elli iki devletten temsilciler katıldı. Toplantı sırasında vakti giren ikinci namazını kılmak için sadece üç kişi kalktı: Bizim temsilcimiz, Ömer Beşir ve Nevaz Şerif. Onlara nasihatte bulunduk. Akşam namazına ise sadece dokuz kişi kalktı. Bizler İslam'la ve sünnet elbisesiyle oralara katılıyoruz. Bu, bu meclisler ne olursa olsun davet ve İslam'ı açıklama yerleridir. Biz tutumumuzu en açık şekilde ortaya koyuyoruz.”

Yeniden ona, oraya girebilmek için bazı vesika ve sözleşmeler olduğunu, içermiş olduğu tuzaklar ve devletlerarası kaymalar bir yana, bunlara söz veren ve imza atanın İslam dinine karşı küfre gireceğini açıkladım. Bana şöyle dedi: “BM sözleşmesi maddelerinden birisinde, üye olan her hangi bir devletin BM kanunlarıyla çelişen bir kararı uygulayamayacağı geçtiğini öğrendik. Bizim kanunumuz olan şeriat onların tüm kanunlarıyla çelişmekte, onlardan hiçbir tanesini uygulamayacağız.”

Benimle tebessüm ederek konuşuyor, durumu basit gördüğünü gösteriyor, anlaşıldığı kadarıyla benim bu konuda yanıp tutuşmamı yadırgıyordu. Yeniden ona bu uluslararası toplantıların fesadından ve bozgunlarından söz etmeye başladım. Güldü ve bana şöyle dedi: “Biz bu tanınmayı ihtiyacımız olduğu için istiyoruz, onun eylemsel yönü bizi ilgilendirmiyor. O bozuk bir kuruluştur, biz de onun gibi bozuk bir Afgan bulur ve oraya göndeririz. O da Afganistan koltuğunu alır ve bozuk birisi olarak orada bozuklarla birlikte oturur!”

O vakit Taliban'ın bu meseleye bakışını iki etkenin oluşturduğuna kanaat getirdim: Birincisi, cehalet; kurumun yapısı ve uzantılarıyla ilgili siyasi cehalet. Taliban'ı ve Afganları tanıyanlar, dünyada olan biten, uluslararası ilişkiler ve diğer konular hakkındaki cehaletin ne boyutta olduğunu anlar. Onlar bu konulardan son derece uzaktırlar. İkinci mesele ise: İçerideki kamuoyu ve Afganistan içerisinde BM'nin hizmetlerine, gıda programlarına, mayınların temizlenmesi vb. uygulamalarına ihtiyaçlarıdır. Ben yeniden konu hakkındaki siyasi bilgimizle ve şer'i delillerle bunun haram olduğunu, bundan hiçbir şekilde istifade edemeyeceklerini, hatta doğruluklarını kaybedeceklerini söyledim ve oradan ayrıldım. Bu şüphenin sonunda şunu söylemek isterim, bunun Taliban hakkında büyük bir eksiklik olduğuna kanaatimle birlikte bu konuyu şu noktalar altında değerlendiriyorum:

- Taliban yönetimi altındaki Afganistan'a, Taliban'ın İslami ve uluslararası sahadaki onurlu tutumları nedeniyle bu kurumlar tarafından izin verilmeyecektir. Birinci bölümde onların niteliklerinden bahsederken buna değinmiştik. Onlar kimseye boyun eğmediler ve uluslararası sisteme de boyun eğmeyeceklerdir. Yahudi ve Haçlıların hâkim olduğu bu kuruluşlar, Taliban gibi yapıların üyeliğine izin vermeyecek, başlarında Taliban olan Afganları dünya düzeni bu sıfatlarla tanımayacaktır. Allah en doğrusunu bilir.

- Daha önce bahsettiğim gibi, bana göre Taliban bu işteki çabalarında iki açık özürle mazurdur: Cehalet ve ihtiyaç. Bizim ve onlarla beraber olan Müslümanların onlarla doğrudan bağlantı kurarak, sürekli açıklamalar, bilinçlendirme ve nasihatlerle cehaletlerini gidermeleri ve gerçek anlamda yardımlarla ihtiyaçlarını karşılamaları gerekir.

- Onların bu amelleri, siyasi baskılardan ve uzantılarından ve yine uluslararası sistemin onlara dayattığı kuşatmadan kurtulmak için siyasi manevra babındandır. Özellikle de sahada ellelerinde sadece Afganistan'ın %14'ü bulunan düşmanlarının meşruiyetini hedeflemektir. Onlar, hâkimiyet konusunda ve şer'i siyasetten olan diğer teorik meseleleri bizim anladığımız gibi anlamamaktadır. Zira onlar fiili olarak uluslararası meşruiyete ve benzeri konjonktüre aldırış etmeyen ve başkaldıran bir sisteme sahip olduklarını hissetmekteler.

Bazı kardeşler bu konuyu hacminden fazla büyütüp zorlamaya giderek, BM'ye girmeleri durumunda Taliban'ın kâfir olacağını savunmakta. Bazıları da onların küfrü istediğini söylemekte. Bu zorlama hakkında birkaç mülahazam olacak.

Birincisi: Taliban açıklamada bulunmuş, manevra yapmış; ancak şu ana kadar bu kuruma girmemiştir ki, bu kardeşlerimizin tasavvurları onlar üzerine uygulanabilsin. Onlar şimdiye kadar fiili olarak buna yeltenmemiştir.

İkincisi: Bizim anladığımız üzere BM'ye girmek küfür amelilerindendir ve Ehli Sünnet'in anlayışına göre küfrün muayyen olarak haklarında geçerli olabilmesi için şartların oluşması ve manilerin ortadan kalkması gerekir. Bana göre bu çabalarında onların küfür çerçevesi içerisine girmesinin önündeki en büyük engel iki açık özürdür. Bunlar, cehalet ve ihtiyaçtan doğan ikrahıdır. Bunların yanında, onlarda bulunan hayırlar ve şer'i hükümlerin uygulanışı gibi büyük karineleri ele aldığımızda, haklarındaki keskin hükümlerin düşürülmesinde bir mani kabul edebileceğimiz tevilleri bulunmaktadır. Suudi Arabistan BM üyesi,

hatta kurucu üyelerindendi. O vakit orada Kral Abdulaziz ve oğlu Faysal döneminde, Şeyh Muhammed bin İbrahim Ali Şeyh vb. büyük âlimler bulunmaktaydı. Onlardan hiçbirisi bu münker ameli küfür sebebi olarak yorumlamamıştır.

Son olarak şunu söylemek isterim: Arap kardeşlerin, özellikle de liderlerinin Taliban yanında bulunmaları, yanlarına gidip gelmeleri ve alakalarını geliştirmeleri, -Allah en doğrusunu bilir- bu tehlikeli durumu ve uluslararası sistemin ya da işbirlikçi İslami devletlerin onları düşürebilecekleri tuzaklara karşı onları bilinçlendirmeleri bunun bir garantisi olacaktır. Bu, onları hataya terk edip ona düşmelerini beklemekten ve ardından tekfir suçu ithamında bulunmak için kadı ve hâkim konumunda olmaktan ve ilişkiyi koparmaktan daha uygundur. Allah en doğrusunu bilir.

Yazılması ve ses kasetlerine kaydedilip yayınlanmasından sonra da araştırmalarımı sürdürdüm ve buraya ekleyebileceğim başka bilgilere ulaştım:

- Müminlerin emiri kendisini ziyaret eden bazı kardeşlere, Taliban'ın BM'den taleplerine, Taliban hükümetinin İslam şeriatı ile çelişen hiçbir karar ya da maddesine bağlı olmayacağı şartını eklemiştir.

- Taliban'ın sözlerinden açıkça ortaya çıkan; onların topu BM'nin sahasına atmayı istemeleridir. Eğer girmelerini kabul etmezlerse, bu onların aleyhine bir delil olacaktır. Razi olacakları şartlarla oraya girme talebinde bulundular. Bu, küfre gireceği bir ameli irade edenin tutumu değildir; zira aslında bunu istememekteler ve manevra maksadıyla yapmaktalar.

4- Dördüncü Şüphe:

Bazı Arap ve İslami hükümetleri tekfir etmiyorlar, hatta onlardan bazılarıyla iyi ilişkileri bulunmakta ve bunu 'kardeşlik' olarak nitelemekteler. Özellikle de Suudi Arabistan, Pakistan ve BAE'yi. Yayınladıkları bazı yazılarda İslam Konferansı Örgütü üyesi olan

52 devleti, 'yardımlaşılması gereken kardeş İslami devletler' olarak açıklamışlardır:

Bana göre bu ve önceki şüphe Taliban hakkındaki en önemli eleştiri noktalarıdır. Hatta önem gösterilmeyi hak eden temel iki şüphe olduğunu ve Allah'ın izniyle bunlardan kurtulmaları için Taliban'la ilgili çabaların yoğunlaşması gerektiği noktalar olduğunu söyleyebiliriz; bunda da daha öncekinde söylediğimi söylüyorum: Cehalet ve ihtiyaç. Cehalet, bu hükûmetlerin vakıası hakkındaki siyasi bilgisizliktir. Şer'i cehalet ise, Taliban'ın ve onlar gibi olan Hanefilerin, diğer Ehli Sünnet akımları gibi ameller nedeniyle tekfir etmemeleridir. Tabii ki bu büyük bir hatadır ve ümmet arasında yayılan ırcanın eserlerindendir. Onlar, Suudi Arabistan gibi, şeriati ilan edip hadleri uygulayan ve aynı zamanda tüm insanları kandıran sahtekâr hükûmetleri tasavvur edemiyorlar. Gerçekten de uzun bir süre onların realitesinin çarpıtılması sonucunda, şerliler bir yana, seçkin âlimler bile onlara aldanmıştır. Bu durumda bu kavrayış yöntemleriyle ve seviyeleriyle ne Taliban ne de ümmetin birçok âlimi Suudiye'nin küfrüne itikat edemez. Bizim, sadece birkaç senedir dünyaya açılan ve dönen olayları duyan bu miskinlerden daha fazla bu durumu örten ümmetin birçok âlimini kınamamız gerekir.

Cehalet onlar arasında işini yapıyor ve bu da onun eserlerinden birisi. İhtiyaca gelince, şimdiye kadar Taliban ve hükûmetini Pakistan, Suudi Arabistan ve BAE'nin dışında hiçbir devlet tanımamıştır. Pakistan, gıda, ilaç, yakıt ve Afganistan'ın dışarıya ihtiyaç duyduğu her şeyin kapısıdır. Bir keresinde birkaç saatliğine sınırları kapattıklarında, Afganistan'da ekmeğin fiyatı üç kat arttı. BAE ise, Afgan iş alanı havayolu ve dışarıdan gelen para kaynağı yeridir. Suudi Arabistan ise, onlara göre Haremeyn, Hac ve Umre beldesidir. Onlara olan ihtiyaçları ve Suudiler ve mürted hükûmetlerinin Afgan sahasında oynamak için ördüklerini ağlarına olan ihtiyaçları bir tarafa, Afgan halkının onlarla bağın kesilmesinin nedenini anlamaları mümkün değildir. Şunu belirtmek isterim ki, bu iki şüphenin sunumunda kardeşlere açıklamada bulunuyorum, hataları gerekçelendirme anlamında

onları savunma pozisyonunda değilim. İnşaallah onlar hakkında haktan başka bir şey söylemekten Allah'a sığınırız. Lakin onların bu çukura düşmelerinin nedenini ve oradan çıkarmak için onlara nasıl yardımcı olabileceğimizi açıklamak için Taliban'ın realitesini açıklamaktayım.

Geçen hafta Suudi Arabistan ABD'nin emri ile Taliban temsilcisini kovdu ve Afganistan'daki elçisini çekti. Bu hayırlı bir gelişmedir ve sebebi Taliban'ın Şeyh bin Ladin ve Arap mücahidlere karşı onurlu tutumudur. Sınırdaki Pakistan'la birkaç kez ufak çaplı çatışmalar yaşandı ve geçen dört sene zarfında Taliban'la aralarında bazı anlaşmazlıklar çıktı. Şunu demek istiyorum, iş bitmiştir. Çünkü Taliban'ın -inşaallah- düzgün bir şekilde devam etmeleri, onların tanımlarının ve uluslararası toplantıların önünü kesecek ve onlarla uluslararası sisteme bağlı başta ABD'nin Afganistan'daki maşası olan Suudi Arabistan ve Pakistan olmak üzere işbirlikçi İslami ve Arap devletleri hükümetleri arasındaki ilişkiler kesilecektir.

Allah en doğrusunu bilir, doğru olan, Taliban'ın en özel müttefikleri ve kardeşleri olan Arap mücahidler ve Müslümanlar tarafından tekfir ve terk suçu altına konulması yerine, bu iki tehlikeli tuzağa düşmelerini engellemek için onlarla ilişkilerin ve dayanışmaların daha da artırılmasıdır. Taliban'ın ve Afganistan'da bulunan Müslüman mücahidlerin projeleriyle, uluslararası Haçlı-Yahudilerin ve bunların emirlerini yerine getiren işbirlikçi mürted hükümetlerin projelerinin çakışmasıyla, inşaallah bu gelecek olan bir durumdur.

5- Beşinci Şüphe:

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), emirlerin geleceğini, namazı vaktinden erteleyeceklerini ve insanların şerhilerini kendilerine yakınlaştıracaklarını; bu döneme yetişenlerin başkan, polis, vergi memuru ve haznedar olmamasını buyururken, bizden birimiz bu görevlerden daha önemli konuda (onlarda bu sıfatlar bulunurken onlarla birlikte savaşçı bir asker olması konusunda) nasıl onlarla birlikte olabilir?

Öncelikle Allah için şahitlik ediyorum, onları bu sıfatın altına koymamız mümkün değildir. Taliban, mezheplerindeki namaz vakitleri hükmünce namazları vaktinden ertelememekte, bilakis onların katındaki mezhep ve örfte belirlenen vakte göre kılmaktadırlar. Bu, -tarihte bazı İslam emirlerinde olduğu gibi- kasıtlı olarak namazı inandığı vakitten erteleyenler gibi değildir. Hatta Afganlarla, Pakistanlılarla ve bölgede bulunan acemlerle muşerete giren herkes, onların namaza olan bağlılıklarını ve namazın onlar katındaki kutsiyetini; özellikle de birçok Arap ülkesinde tanık olmadığım bir şekilde cemaatle namaza olan düşkünlüklerini bilir. Şunu da bilmekteyiz ki, buradaki avam ikinci namazını doğru olmayacak şekilde geciktirmektedir. Yine namazın kötü bir şekilde eda edilmesi birçoğunda yaygın bir durumdur.

İnsanların şerlilerinin yakınlaştırılması ise, doğru değildir. Bilakis olan bunun aksidir. Onlar insanların şerlilerini uzaklaştırmak için geldiler. Taliban'ın büyüklerinden, bakanlarından ve mesullerinden bazılarını şahsen tanıyorum ve gerçekten de onlar hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyoruz; tevazu, dine bağlılık, güzel ahlak ve yaşantıdan başka...

Buna cevap verirken, ikinci bölümde naklettiğim İbn Teymiye'nin açıkladığı üzere, Ehli Sünnet'in vasat metodunu aktaracağım. İbn Teymiye, Ehli Sünnet'in günahlar nedeniyle tekfir eden, Müslümanların emirleriyle birlikte olmayan, marufu emretmeyen ve kafirlerle cihada katılmayan Harici Harurilerin mezhebi ile, her hallerinde emirlerle birlikte olan ve hem maruf hem de münkerde onlara itaat eden Mürchie mezhebi arasında orta yol olduğunu söyler.

Zulüm ve haksızlık yapan emirlerle ilgili Ehli Sünnet'in görüşü, onların zulümlerine yardımcı olmama, onların hükûmetlerinde ne öğretmen, ne polis, ne vergi memuru, ne de haznedar olarak görev almamadır; ancak daha önce geçtiği üzere, savunma ve talep/saldırı cihadında kâfirlere, mürtedlere ve bağilere karşı onlarla birlikte savaşma, onlarla birlikte namaz kılıp hac etmedir.

6- Altıncı Şüphe:

Taliban hükümeti Haçlı kuruluşları kovmamıştır; onların faaliyetlerine izin vermekte ve onlarla muameleye girmektedir.

Bu konudan da daha önce bahsedilmişti. Hakikat Taliban bu kuruluşlara yönelik birçok sınırlamalar getirmiştir. Afgan cihadının tarihini bilenler, bu ahtapot kanserini, ülkedeki nüfuzunu ve yayılmışlığını bilir. Afganistan'da yaklaşık 123 Haçlı kuruluşu bulunuyordu. Örneğin Birleşmiş Milletler ve Kızılhaç gibi, bunlardan bazıları dev kuruluşlardır. Yönettikleri mallar ve imkânları, her şeye muhtaç olan harabe bir ülkede çok yüksek düzeydedir. Taliban'ın yönetime gelmesinden itibaren bu kuruluşlarla aralarında birçok krizler yaşandı. Taliban bu kuruluşlardan onlarcasını kovdu. Misyonerlik yayınları yürüttükleri için bazı ofislerini kapattı. Daha önce bahsettiğim gibi, misyonerlik faaliyetlerinde bulunan iki Afgan müdürü idam etti. Kuruluşlara, ofislerini başkent dışına nakletmeleri emredildi ve bu büyük krizlerin çıkmasına neden oldu. Genel olarak Taliban ile Haçlı kuruluşlar arasındaki ilişki gelgittir, her zaman iyi değildir.

Bir keresinde Kızılhaç yetkililerinden birisiyle görüştüm. O Fransız'dı ve benim İspanyol olduğumu zannediordu. Onunla Fransızca konuştum. Bana Taliban'a olan kinini, nefretini ve onların gelmesiyle projelerinin nasıl bozulduğunu anlattı. Bizim katımızda sabit olan, bunun Taliban için olumlu bir husus olmasıdır, olumsuz değil. Geriye kalan kuruluşlar ve faaliyetleri ise, bu felaketzede ülkede kök salmış olan maddi sıkıntıların baskısı nedeniyle. Muhlis kimselerin Taliban'la bağlantıya geçerek onları bu durumdan kurtarmak için onlara yardım etmeleri gerekir.

7- Yedinci Şüphe:

Taliban Rabbani'ye karşı bağı olmıştır. Çünkü onlardan önce meşru hâkim oldu. Afganistan iç problemlerinde âlimler heyeti durumunu böyle değerlendirmiş ve o vakit Hikmetyar'ı kendisine karşı bağılık yapılan olarak kabul etmişlerdi. Onlardan birisi bana şöyle

dedi: "Şeyh bin Ladin, Rabbani'yi meşru yönetici olarak kabul ediyordu. Bu durumda onlar bağilerdir, çünkü Ehli Sünnet vel-Cemaat'in akidesi ve sizin Taliban hükûmetine karşı bizden talep ettiğiniz üzere, Rabbani'ye itaat etmeleri ve hatalarına sabretmeleri gerekirdi."

Yardımcımız Allah'tır. Ben derim ki:

Birincisi: Meşruluğun ve meşru olmamanın kaynağı, Allah'ın şeriatının uygulanmasıdır. Rabbani ve hükûmeti ise yönetimde olduklarında Allah'ın şeriatını tatbik etmediler. Bilakis komünistlere dokunmadılar, eski kanunları uygulamayı sürdürdüler, hadleri işlevsiz bıraktılar ve daha önce bir kısmından bahsettiğimiz büyük fesatlar gerçekleşti. Taliban gelince, hemen Rabbani'yi görevden indirmede. Bilakis ona bazı talepler yönelttiler, bunların başında ise şeriatı tatbik etmesi ve zuhur eden fesat ortadan kaldırmasıydı. Ancak Rabbani ve Savunma Bakanı Ahmed Şah Mesud onlara ihanet ettiler. Bundan dolayı aralarında savaş başladı ve Allah alçalmış bir şekilde onları çıkardı.

İkincisi: Rabbani'yi meşru, Hikmetyar'ı ise bağı kabul eden âlimler kurulu ise, Suudi Arabistan tarafından atanmış bir hükûmet kurulu idi. Bu, bir şeriat devletinin kurulmaması için Suudi Arabistan'ın Afgan cihadına yönelik kurduğu entrikalarındandı. Orada bulunan güzel âlimlere gelince; bu durum, yöneticilerimizin bazı güzel Müslüman âlimlere ilk kez gülüşü değildir. Bununla birlikte onlar bu kurulun içerisinde çok azdır. Kuruldakilerin çoğu Suudi hükûmet âlimlerindendi. Şeyh Bin Ladin'in, daha önce Rabbani'yi meşru bir yönetici kabul etmesi hakkında bir bilğim yok. Karşılaştığımızda bunu Şeyhin kendisine sorarız. Ancak eğer böyle bir şey varsa, bunun Şeyh Abdullah Azzam'ın döneminden beri Afgan cihadının önderliğindeki Arap mücahidlerin komutanlarının siyasetlerinin sürdürülmesi babından olduğunu zannediyorum. Bu, iki maslahattan yakın olanının ve bir zararın giderilmesidir. Yine Rabbani, otoriteyi ele geçirdiğinde şeriatla yönetmeyi vaat ediyor ve hâkim olmadığı gerekçesini öne sürüyordu. Ancak Taliban gelince ve Rabbani ile

savaşınca, Şeyh Bin Ladin'in Taliban safında olduğunu ve şeriat askerleriyle birlikte, canı, malı ve yardımcılarıyla şeriata muhalif ve uluslararası sistemin müttefiki olan hiziplere karşı cihad ettiğini gördük. Allah onu hayırla mükâfatlandırsın. Suudi Arabistan âlimleri ve hükûmeti ise, durum açığa çıkmasına rağmen mürted emirleri ve Yahudi ve Hristiyanlardan olan efendilerinin tutumlarını sergilemektedirler. Tıpkı bir papağan gibi onların söylediklerini tekrarlamaktalar. Şimdiye kadar onlar mali ve siyasi olarak Rabbani ve sapık hiziplerin saflarındadırlar.

Üçüncüsü: Rabbani'nin meşru bir yönetici olduğunu farz edecek olsak bile, ki öyle değildi ve dört sene boyunca şeriati tatbik etmedi. Farz et ki öyleydi, sonra ondan daha hayırlı birisi ona karşı ayaklandı, ona galebe geldi, beldeleri ele geçirdi ve İslam şeriati ile hükmetti. Ehli Sünnet'in cumhurunun tutumundan bildiğimiz, İslam şariatını uygulaması durumunda kılıç ile galebe gelene itaat etmektir. Hatta ayaklandığı kişi şeriati uygulasa, ancak ona galebe gelip şeriati tatbik etse, durum gene böyledir. Bu, şer'i siyaset kitaplarında açıklanan bir konudur. Allah en doğrusunu bilir.

8- Sekizinci Şüphe:

"Biz daha önce Afganları denedik. Cihad için onların hatalarını örttük ve sonuç, gördüğünüz fesat, iç savaş, cihad emirlerinin işbirlikçi, bozuk ve müfsit olduklarının ortaya çıkması oldu. Afganların hepsi böyle. Aynı delikten iki kez sokulmayacağız."

Ben derim ki, Allah en doğrusu bilir. Bu şüphe, Afgan cihadı meselesiyle ilgili geçmişin ve vakıanın çarpıtılmasını içermektedir. Ayrıca mantıkta ve şer'i istidlalde bozukluk bulunmaktadır.

'Cihadın hatalarını örttük ve neticenin ne olduğunu gördük.' Bununla iç savaşa ve ondan sonra gelen fesada işaret ediyorlar. Ben derim ki, bu zalimce sonuca varma, global medyanın özelde İslami Afgan cihadını ve genel olarak cihad farizasını karalama planlarının başarıya ulaştığının delilidir. İslam ümmetinden istedikleri budur. Ümmeti, cihadın yeryüzünde fesada neden

olacağına ikna etmeyi istemekteler. Hakikatte bu sözlerin biz-zat Afgan Arapları mücahidleri arasında dolaşması gerçek bir felaket olarak kabul edilmelidir. Evet, Afganların, mücahid hi-ziplerin ve liderlerinin hatalarını görmezden geldik ve sonucu gördük. Ancak basiret gözüyle ve din bakışıyla baktığımızda, bu kardeşlerimizin kapatmaya çalıştıkları şeyin ne olduğunu gö-rürdük. İnşallah başka bir yerde detaylı bir şekilde ele alınacak olsa da, burada gördüklerimizi kısaca ele alacağız. Biz ve Şeyh Abdullah Azzam Afganların kusurlarını örttük, görmezden gel-dik ve onlarla birlikte cihad ettik. Peki ne gördük?

1- Birkaç asırdan beri İslam'ın ve Müslümanların gördüğü en büyük zaferin, bu fakir ve savunmasız kimselerin elleriyle dün-yadaki en büyük askeri devlete karşı elde edildiğini ve bu dev-letin zevaline neden olduklarını gördük. Hamd Allah'a mahsus-tur. İnşallah meyvelerini yakında göreceğimiz Orta Asya'daki cihad hareketleri önünde kapılar açıldı.

2- 1940'larda Orta Asya'da İslami direniş ve cihadın çöküşü-y-le, yaklaşık 26 milyon Müslümanı katleden, yüz milyondan fazla Müslümanın yaşadığı 5 milyon km. karelik bir bölgeden İslam'ı silmeye çalışan Rusların eliyle Buhara, Semerkant ve Çeçenist-an'la aynı sonun Afganistan'dan bertaraf edildiğini gördük. Bu tehlike Afganistan'dan uzaklaştırıldı ve bunun bedeli, iki mil-yon şehid, bir o kadar yaralı ve 5 milyon kişinin göç etmesi oldu.

3- Cihad farızasının yeniden canlandığını, gençlerin Allah yolunda şehadete koşmalarının etkilerini ve bir milyardan olu-şan Müslüman ümmetin 15 senedir bu manalarla harekete geç-mesinin eserlerini şimdi görüyoruz.

4- Bu cihadın altında kadrolarının doğduğu ya da hazırlandığı bir takım cihad cemaatlerin geliştiğini ve büyüdüğünü gördük. Bunun etkilerini Filipinler'den Tanca'ya, Kafkaslar'dan Orta Af-rika'ya kadar tüm Arap ve İslam âleminde gördük.

5- Haçlı ve Yahudi âlemini saran korkuyu gördük. Amerika-lı yazarlardan birisi bunu, Afganistan ve oradaki siyasetleriyle

ilgili şu kısa cümlesinde ifade etmiştir: “Aman tanrım, biz ne yaptık, uyuyan devı uyandırdık!” Yani İslam'ı ve Müslümanları. Gerçekten de Afgan cihadı bugün ayağa kalkmaya başlayan devın uyanışını temsil etmektedir.

Gerçekleşenler bunlar ve düşman bunu idrak ettiğı için silmeye çalışmakta. Bu harika neticeler, varlığı inkâr etmememiz ve tekrarlamamız gereken hata ve sekmelere rağmen Şeyh Abdullah Azzam'ın, Arap mücahidlerin ve bu cihadda teşvikte ortak olan komutanların hikmetli şer'i siyaset yürütme çabalarının sonucudur. Bu, daha önce geçtiğı üzere, saldırganın geri çevrilmesinde Ehli Sünnet'in akidesinin aynısıdır: Savunmanın iyi ve facirlerle birlikte yapılması. Hatta Rusların çıkması ve komünizmin düşmesinden sonra iç savaşın en çetin koşullarında bile İslam ve namaz kalmış, ırzlar korunmuştur. Dünyayla fesda uğrayan bir grup savaşsı sürdürdü, sonra Müslümanlar kendi durumlarını düzelttiler ve Taliban çıktı. Bu mu daha hayırlıdır, yoksa Rusların eliyle Buhara ve Semerkant'ın sonu mu? Sırp-ların eliyle Bosna'nın sonu mu? Hindistan'da Müslümanların Budistlerden çektikleri mi? Filipinler'de Hristiyanların elleriyle olanlar mı? Oldukları halleriyle bizim Afgan cihadı komutanlarıyla birlikte durmamız, şeriatın hükmünün, aklın ve mantığın söylediklerinin aynısıdır. Sonra onlar arasında fesat çıktığında, ortaya çıkan salih akımla birlikte durmamız da, şeriatın, mantığın ve selim aklın söylediklerinin aynısıdır. İslami hareketler olayların akışıyla birlikte Allah'ın bize hidayet ettiğı Ehli Sünnet'in akidesiyle şekillenen şer'i siyaset gereğince bir bilinç üzere olmalıdır. Hamd Allah'a mahsustur.

İkincisi: “Afganların hepsi böyle” sözleri, Allahu Teâla'nın “Kimse başka bir kimsenin günahını çekmez” buyruğunun aksidir. Yine Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem)'in “İyi olana iyilikle, kötü olana da kötülükle şahitlikte bulunun” buyruğuna terstir. Yine “İftiranın en büyük olanı, bir kavmin gıybetini yapmaktır” rivayetine de terstir. Şer'an bu doğru değildir. Günlük olarak, Taliban eliyle şeriatın tatbik edilmesinin bereketlerine, emniyetin, adaletin

uygulanmasına tanık olmakla birlikte, hiziplerin hatalarının Taliban'a yüklenmesi, ne şeriat ne de mantıkla uyumludur.

Eğer bu mantığa uyacak olsaydık, düşme korkusuyla yürümememiz, hasta olma korkusuyla yemememiz, başarısız olma korkusuyla evlenmememiz ve hiçbir şey yapmamamız gerekirdi. Çünkü daha önce bir topluluk yürümüş ve düşmüş, bir topluluk yemiş ve hasta olmuş ve bir topluluk evlenmiş ve başarısız olmuştur... Her iş kendi oranında değerlendirilir, bu hastalıklı yüzeysel bakışla genellemeye gidilmez. Bu bakış açısı, Allah'ın gereğiyle bizi mükellef kıldığı şer'i hükmün dayanaklarının ve selim aklın gerekliliğinin aksidir.

Üçüncüsü: "Bir delikten iki kez ısırılmayız" sözleri yanlıştır. Bizimle birlikte gerçekleşen cihadın bereketleri, delikten ısırılma değil, bilakis içinde ecir, ganimet, tecrübe ve bereketlerin bulunduğu Allahu Teâlâ tarafından bir lütuf idi. Doğru olan, Allah'ın lütuflarına çıkmamız, fırsatları iki kez, üç kez, bin kez değerlendirmemizdir. Yardımcımız Allah'tır.

9- Dokuzuncu şüphe:

Taliban 'bağilere karşı savaştıklarını' söylüyor ve onları 'muhafifler' olarak adlandırıyorlar; düşmanlarını tekfir etmiyor ve onları mürted olarak kabul etmiyorlar. Biz biliyoruz ki, imam Malik gibi seleften olan Ehli Sünnet imamları (Allah onlara rahmet etsin) zalim yöneticilerle birlikte Haricilere karşı savaşılmasını doğru görmüyor, onları zalimler olarak kabul ediyor ve Allah'ın birbirleriyle onlardan intikam aldıklarını söylüyordu. İmam Malik'e bu soru sorulduğunda şöyle demiştir: "Evet, Ömer bin Abdulaziz gibilerine karşı çıktıklarında, emirlerle birlikte Haricilere karşı savaşırız." Taliban ise onun gibi değildir.

Allah'tan yardım isteyerek diyoruz ki:

1- Taliban için düşmanlarının hükümlerinin hakikatinin açık olup olmaması, onlar hakkındaki hükmün hakikatini değiştirmez. Eğer onu biliyorlarsa, bunu açıklayıp açıklamamaları

da önemli değildir. Vakıanın hakikati, Araplar olarak bizim siyasi ve vakii nitelemelerden anladığımız kadarıyla; onlar hakkındaki hükmün kaynağı, uluslararası planlara ve taraflarına bağlı olmaları, özellikle ABD ve batıdaki uzantılarına ve Müslümanların mürted yöneticilerine bağlı olmaları nedeniyle riddet tatifeleri olmalarıdır. Bu, o karışım içerisinde bağilerin, fasıkların, cahillerin ve başkalarının bulunmasına ters değildir. Bizler bilmekteyiz ki, Hanefilerin çoğu sadece inkârla tekfir etmekte. Bununla birlikte ben Şeyh Hakkani vb. Taliban komutanlarından, onların mürted, fasık ve cahillerin karışımı olduklarını söylediklerini duydum. Bizler tutumumuzu, Taliban'ın onu bilmesine ya da küfür ve tekfir konularında anlaşmazlıklar çıkarması için ilan etmemelerine bakmadan, vakıadaki şer'i hükmün hakikatine göre belirleriz.

2- Taliban'ın 'zalim imamlar oldukları' sözünde haksızlık vardır. Daha önce onların durumunu detaylı bir şekilde açıklamıştık. Burada, Müslümanların hallerinin genelinde olduğu gibi, içerisinde bulunan durumlarla birlikte, bir toplum olarak Afganların durumu ile, büyükleri seçkin, küçükler ise büyük hayırlar üzere olan ilim talebelerinden oluşan Taliban'ı birbirine karıştırmamak gerektiğini hatırlatmamız gerekir.

3- Ehli Sünnet'in, zalim yöneticilerle birlikte bağilere ve Haricilere karşı savaşmadığı genel bir kural değildir. Ehli Sünnet, Emevi, Abbasi ve diğer dönemlerde birçok zalim yöneticiyle birlikte bağilere ve Haricilere karşı savaşmıştır. Allah en doğrusunu bilir, bu söz, insanların dinlerine ve dünyalıklarına saldırımları nedeniyle insanların doğru-yanlış muhtelif tevillerle ayaklandıkları zalim yöneticiler hakkındadır.

4- Önemli bir husus daha bulunmaktadır. O dönemlerin bağileri ve Haricileri, iç sorunlar nedeniyle zalim yöneticilere karşı ayaklanmışlar ve âlimler, zalim yöneticilerle birlikte onlara karşı savaşılıp savaşılmaması konusunda ihtilafa düşmüşlerdir. Konu, asli kâfirlerle bağlantılı olup İslam yurtlarının sınırlarını gözetleyen Hariciler ve bağiler hakkında değildir. Yine küresel

sistem hesabına çalışan bağiler ve Hariciler hakkında da değildir. O dönemlerin âlimleri, İslam darına karşı kâfirlerden yardım alanlar hakkında riddet hükmü veriyorlardı. Bunların hali ne bağidir, ne de Harici, bilakis kâfirler hesabına çalışan işbirlikçilerdir. Bunlar, Allahu Teâla'nın "*Sizden kim onları veli edinirse, o da onlardandır*" buyruğuna dâhildirler. Çünkü açıkladığımız ittifakın durumunda olduğu gibi, onların ayaklanmalarında şer'i bir tevilleri yoktur. Olan, mürted, fasık, cahil ve ücretli yerel işbirlikçilere odaklanan küresel bir entrika operasyonudur. Allah en doğrusunu bilir.

10- Onuncu Şüphe:

Niçin onların düşmanlarına sormuyoruz; yönetime geldiklerinde şeriatı uygulayacaklar mı, yoksa uygulamayacaklar mı?

Cevabının açık olmasına rağmen bu soruyu burada getirmemin nedeni, bir oturumda kardeşlerden birisi tarafından bu sorunun sorulmuş olmasıdır. Burada da, orada ona söylediklerimi aktaracağım. Yardımcımız Allah'tır.

Birincisi: Değerli kardeşim, onlar daha önce fiili olarak yönetimdelendi ve benimsedikleri tutumları ortaya çıktı. Bu bilinen bir konudur. Bundan daha önemli olanı ise, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmemeleri, yeryüzünde fesat çıkarmaları, sonra komünistleri yakınlarına almaları ve uluslararası küfür sistemiyle işbirliğine girmeleridir. O vakit özgür ve seçim hakkına sahip olmalarına rağmen emanete ihanet ettiler ve Allah da onlara ummadıkları yerden geldi. Onları, bahçelerden, pınarlardan, ekinlerden, güzel makamlardan ve eğlendikleri nimetlerin içinden çıkardı.

İkincisi: Bu uğursuz hizipler, küresel küfür güçlerinin desteğini istediklerinden, şu anda mahsur ve kovulmuş durumdadırlar. Şimdiden niyetlerinin, akidelerinin ve dinlerinin fesat oluşunu kendileri açıklıyorlar. Allah'ın onlara otorite vermesinden önce (Allah onlara otorite vermesin) geniş bir hükûmet kurulması sözünde bulunuyorlar. Kurulacak geniş hükûmetin şer'i

ve İslami olmayacağını ise belirtmeye bile gerek yok. Bu, ABD ve BM tarafından kontrol edilecek olan karma bir hükümdür. Terörle mücadele edeceklerinin sözünü vermekteler. Bu, Müslümanlara karşı kâfirlere yardım edecekleri anlamına gelmektedir. Bu durumda, niçin içinde olanları kendi isteği ile aleni bir şekilde açıklayan bir kimseye bu soruyu soralım.

Üçüncüsü: Şu anda yönetimde bulunan Taliban, meşru bir idaredir. Şeriatla hükmediyor, hadleri uyguluyor, Allah yolunda cihad ediyor; buna karşın kâfirlerle yardımlaşan bir muhalefet ona karşı isyan etmiş ve ayaklanmıştır. Bu durumda meşru bir yönetime karşı ayaklanan bir grubun şeriatla hükmedip etmeyeceği sorusunun sorulmasının anlamı nedir? Bu söz, şer'an ve aklen yanlıştır. Eğer şeriatla hükmediliyorsa, aynısını getirmek için niçin ayaklanılmıştır. Eğer şeriatla hükmetmeyecekse, bu hiç olmaz.

Dördüncüsü: Yönetimdeyken ve değilken Allah hakkında yalan söyleyen ve emanete ihanet edenler, Allah'tan başkasını, da izzet arayışına girdiler ve zelil oldular. Kuşkusuz ona soracak olsan, sana katı yeminler ederek, Ebu Bekir Sıddık'ın yaşantısı üzere olacağını söyler. Hatta bu sözleri bizim mürted yöneticilerimizin hepsi söylemekte ve yalandan utanmamaktadırlar. Öyleyse ne şer'i olarak ne de mantıksal olarak onlara böyle bir soru sorulmasının bir anlamı yoktur. Allah en doğrusunu bilir.

11- On birinci şüphe:

Onların savaştığı kimseler Müslümanlar, namaz kılıyor ve ezan okuyorlar ve birçok İslam şiarını yerine getiriyorlar, bu fitne savaşıdır.

Allah'tan yardım isteyerek derim ki: Bu şüphe, reddedilmesinin kolaylığına ve fakihlerin bunun reddi hakkında konular açmasına rağmen, sadece Afganistan konusunda değil, adalet ve cihad ehli karşısında İslam şiarlarının izhar edildiği her savaş hakkında yaygındır. Ülkemizin yöneticilerine karşı cihad ederken bize, 'onların ordularında namaz kılanların bulunduğu

ve genel olarak onların Müslüman olarak adlandırıldığı' söylenmişti. Bunun aynısı, İslam iddiasında bulunan Tatarlar geldiğinde Mısır ve Şam halkına da söylenmiştir. Kâfir düşmanların bizim dinimizin evlatlarını kendi saflarında kullandıkları her seferde bu söylenecektir.

Az bir şey düşünen bir kimse, bu şüphenin batıl oluşundaki delillerin güneş kadar açık olduğunu görür. Kur'an-ı Kerim bize İslam ehlinde olan bağı kardeşlerine karşı savaşmayı emretmiş ve şöyle buyurmuştur: *"Eğer müminlerden iki grup birbirleriyle çarpışırlarsa onların aralarını düzeltin. Eğer onların biri diğerine karşı sınırı aşıyorsa sınırı aşan o grupta Allah'ın emrine dönünceye kadar çarpışın."* (Hucurat, 9) Burada haddi aşan, İslam şiarlarını yerine getiren Müslümandır. Siyerde Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), Müslüman olan Taif ehline faizden geri durmalarını bildirdi ve haklarında Kur'an nazil oldu: *"Eğer yapmazsanız, Allah ve Rasûlüne karşı savaş ilan edin."* Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) onları tehdit etti ve onlara karşı mancınık dikti. Yine Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) Haricilere karşı savaşılmasını emretti ve buna teşvik etti. Bununla birlikte onları "Sizden biriniz kendi namazını onların namazı yanında hor görür." sözleriyle niteledi. Sahabeler ise, zekât üzere mürted olanlara karşı savaştilar. Onların İslam'ın diğer şiarlarını yerine getirmelerine rağmen onları mürted kabul ettiler. Tüm mezheplerin fıkıh kitaplarında bağilere, Haricilere ve yeryüzünde fesat çıkaranlara karşı savaş konuları bulunmaktadır. Bunların hepsi de İslam'ın bazı şiarlarını yerine getiren Müslümanlardır.

İbn Teymiye, Fetvalar'ının 28. cildinde, Tatarlarla ilgili fetvasında bu şüpheyi etraflıca bir cevap vermiştir. Bu şüphe yayılsa ve insanlar tutumlarını buna göre belirleyecek olsalar, Saddam'ın, Mübarek'in, Hafız Esed'in, Fehd'in ve diğerlerinin asker, istihbarat ve polislerini ne yaparız? Bunlar firavunların askerleri ve onların tahtlarının koruyucularıdır; insanlar arasında adaleti emredenleri öldürenlerdir. Bugün Yahudi ordusunda gönüllü bulunan Müslümanları ne yapacağız? Ya da Haçlı döneminde bazılarının yaptığı gibi, ilk Haçlı seferinde onlarla

birlikte çalışanları ne yapacağız? Ya da ikinci Haçlı seferi döneminde Fransız ve İngiliz ordularına gönüllü olarak katılıp kendi ırkına karşı savaşanları... Kuşkusuz geçen bu delillerle onlara karşı savaşılacaktır. İsteyenler için fıkıh kitaplarında deliller bulunmaktadır. Konu gereğinden fazla uzadığı için burada aktarmayacak, getirilenlerle yetineceğiz.

Hak ile ya da batıl yollu İslam iddiasında bulunan bir Müslüman topluluğa karşı savaşmak için şer'i bir gerekçe bulunduğunda, İslam'ın şiarlarını yerine getirirler de onlara karşı savaşılır. Allah en doğrusunu bilir. Bazılarının mazlum olduğu, malını savunduğu, örneğin silahını vermek istemediği sözleri hakkında ise; bunların aynı olmadığını söyleriz. Onlar, daha önce de nitelendiğimiz üzere, uluslararası ve yerel bir ittifak içerisinde, komutanları ve askerleri bunu bilmekteler. Onların mazlum oldukları varsayımına göre ise, Müslüman yöneticinin zulmüne tahammül göstermeyip kâfirlerin velayetine ve İslam ehline karşı onlara yardıma girmişlerdir.

Taliban'ın silah toplaması hususunda gerçek şer'i bir gerekçeleri vardır. Çünkü silahın yayılması ekini ve nesli yok etmiştir, yolların emniyetinin sağlanması ancak bu uygulamayla mümkün olmuştur. Bu, Allah'ın indirdikleriyle hükmeden meşru yönetici tarafından caiz olan bir ictihaddır. İddia edilen zulmü ise, kâfirlerle birlikte ona karşı savaşılmasına gerekçe olamaz. Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), malını alsa ve sırtına vursa da Müslüman yöneticinin zulmüne sabretmeyi emretmektedir. Şeriat uygulandığı ve zulmün istisna olup genel durum haline gelmediği ve bizim ülkelerimizdeki gibi küfrün uygulandığı ve genel durum haline gelmediği sürece, bu Ehli Sünnet'in akidesidir.

Bazılarının, ırksal saiklerle hareket ettikleri, çünkü Peştun olan Taliban'ın diğer ırklara zulmettiği açıklamaları, BBC ve Amerikanın Sesi'nin propagandasıdır. Bazı azınlıklar nefsi nedenlerle bunu aktarmış, onlar da bunu yaymaya başlamıştır. Tuhaf olan ise, bunun bize ulaşması ve bazı kardeşlerimizin bunu dillendirmeleridir. Yaşanan durum da bunu yalanlamaktadır.

Taliban'ın birçok emirleri ve liderleri Fars, Özbek, Tacik ve diğer soylardandır. Aralarında Bedehşan ve diğer azınlıklardan olanlar da bulunmaktadır. Bu sorunu bazı Taliban komutanlarıyla görüştüm, onlar da Afganistan'da müminlerinin emirinin bu türlüğe istekli olduğunu tekit etti. Bizzat kendim Peştun bölgelerinde Özbek ve Farisi bakan ve valilerin bulunduğunu biliyorum. Bununla birlikte (Allah'ın izniyle böyle bir şey yok) böyle bir şey olsa bile bu, yerel ve uluslararası kâfirlerle birlikte İslam ehli ve şeriata karşı savaşılmasının gerekçesi olamaz. Allah en doğrusunu bilir.

12- On İkinci Şüphe:

Aslında bu bir şüphe değildir. Daha doğrusu bu, Afganistan ve Taliban hakkında bir hükümdür. Hatta zalimce bir hükümdür. Bunu nasıl niteleyeceğimi ve bunda neye dayanacağımı bilmiyorum. Bu, Afganistan'ın İslam darı olmadığı, Taliban'ın da şer'i hükümet olmadığıdır.

Bunu söyleyen, Taliban'ı ve Molla Ömer'i Müslüman kabul ettiğini ve bunda kuşku olmadığını tekit etmesine rağmen, sonunun başıyla çeliştiği bu cümleyi nasıl algılamıştır. Molla Ömer bir yöneticidir. Ya Allah'ın şeriatı ile hükmeder; böylece Müslümandır, hükümeti meşrudur ve Afganistan İslam darıdır. Ya da tüm aşamalarda bunun aksidir. Açıklama ise daha tuhaf: "Biz orayı İslam darı olarak ve şer'i bir hükümet olarak tanımlıyoruz. Çünkü bu, cemaatimizi feshetme ve onlara imamet ve hilafet bey'atı verme anlamına gelmektedir!" Belirttiğimiz gibi bu, şüphe değil hükümdür. Bu, vakıanın yönlerinin ve şekillerinin daha da netleşmesi ve bazı ilim ehlinin sorularının ele alınması için yeni bir başlık açtığımız üçüncü konuyla ilgilidir.

Allah'ın kolaylaştırdığı kadarıyla şer'i olan bu şüpheleri inceledikten sonra, siyasi ya da vakii nitelikli şüphelere geçeceğiz. Bu konuya geçmeden önce şunu söylemek isterim: Bu şüpheler görüş, savaş ve planlamadaki önceliklerle ilgilidir. Bu konuyu bizimle birlikte inceleyecek olanların, en azından Taliban'la birlikte savaşmanın caiz olması hususunda şer'i şüphelerden

kurtulmuş olması gerekir. Çünkü eğer bazıları katında bu bitmemişse ve onlarla birlikte savaşmak caiz değilse, ileride gelecek olan detay türünden konuları ele almanın bir gereği yoktur. Öyleyse bu, Taliban'la birlikte savaşmanın caiz olduğunun kabulü üzeredir. Ancak önceliklerle ilgili bazı şüpheler bulunmaktadır; Taliban'la birlikte savaşmak mı, yoksa bundan başka öncelikler var mıdır?

Bu şüpheler tek bir konu üzerinde dönmektedir; bu, "bizim Afganistan'a uğruna geldiğimiz cihad meselelerimiz vardır. Biz azınlığız ve buradaki savaşa bir etkimiz yok; buraya gelmiş olduğumuz amacımıza odaklanmamız daha doğrudur." Araştırmanın ve anlamanın kolaylaşması için bu konuyu dört başlık altında ele alacağım. Yardımcımız Allah'tır. Numaralandırmayı kaldığımız yerden devam ettireceğiz.

* * *

İKİNCİSİ: SİYASİ VE VAKİİ NİTELİKTE OLAN ŞÜPHELER

13- On üçüncü Şüphe:

Bizim bu meselelerle uğraşamayacak kadar uğruna gelmiş olduğumuz siyasi ve cihadi meselelerimiz var. Bu, Amerika'nın, Yahudilerin ve yöneticilerimizin istemiş olduğu şeydir: Bunun gibi, Çeçenistan, Burma veya Bosna gibi detay konularda kaybolarak onlarla savaşı terk etmemizi istiyorlar. Arap Yarımadası'nda olduğu gibi, Suudi Arabistan'ın münaфіk âlimleri mürted yöneticilerinin işaretileriyle kendilerini güven içerisinde bırakmaları için gençleri mümkün olan en uzak yerlere sürüyorlar.

Allah'tan yardım isteyerek derim ki: Bu gerçekten çok anlamlı bir itirazdır ve bugün araştırılması son derece önemli bir hale gelmiş olan meseleleri ortaya atmaktadır. Kuşkusuz bu itirazlar, kendi ülkelerinde İslam'a gelen musibetler üzerine samimi dertlenmelerin neticesinde gelmiştir ki, onları oradan çıkaran ve buraya getiren şey de aynı şeydir. Bu mesele hakkındaki açıklama görüş, savaş ve planlamayla ilgili olduğuna göre, inşaallah kovanı bu alanlara atacağım. Özellikle çok sevdiğim kardeşlerden birisi bana şöyle dedi: "Ebu Musab, senin için Şam buradan daha önceliklidir. Suriye-Şam ehlinde cihad yolunda kaç kişi kaldı? Belki parmak sayılarını geçmeyecek bireyler. Şam'ı kime bırakıp dünyanın bir ucunda cihada çağırıyorsun? Suudi Arabistan Bin Ladin için daha uygunken, orayı kime bırakıyor? Cezayir'de neler oldu; tüm çabanızı ortaya koydunuz ve olanlar oldu. Yolu düzeltip yeniden harekete geçmemiz gerekmez mi?"

Niye beldelerimizi terk edip bu kurak yerlere ve onların meselelerine geliyoruz?”

Hakikaten kardeşimiz, -Allah onu hayırla mükâfatlandırsın- yaramıza bastı. Bu kardeşimize ve bu konuyu düşünen herkese, özellikle de cihad cemaatleri mesullerine bu anlamlı itiraz münasebetiyle aşağıdaki hususları belirtmek isterim:

Bu itiraza cevap sadedinde benim için akidemin ve cihad fikirlerimin temelini teşkil eden bir takım sabiteleri tekit etmek istiyorum. Daha önce de olduğu gibi hala bu sabiteler üzereyim. Fazilet ve lütuf sahibi Allah’a hamd olsun.

Birincisi: Kardeşlerin benden bildikleri ve birçok kitabımda ve oturumumda tekit ettiğim kanaatimi burada tekrarlamak istiyorum.

İstisnasız tüm İslam beldeleri Yahudi ve Hristiyanlar tarafından işgal altına alınmıştır. Bu işgal, ya Filistin, Arap Yarımadası ve diğer yerlerin durumunda olduğu gibi doğrudandır, ya da bugün küresel sisteme hâkim olan işgalci kâfirlerin tüm görevlerini yerine getiren mürted yöneticiler, mezhepler, partiler ya da hâkim aileler tarafından dolaylı olarak yürütmektedirler. İşgal ister doğrudan ister dolaylı olsun, Müslümanların dinlerinden uzaklaşmalarına, rablerinin şeriatını bırakmalarına ve Allah’ın indirdikleri dışında Yahudi, Haçlı, inkârcı ve putperestlerin kanunlarıyla yönetilmelerine neden olmuştur. Bundan dolayı insanların dinlerinde, dünyalarında ve yaşantılarında birtakım zulümler ve fesatlar meydana gelmiştir. Beldeler gasp edilmiş ve halklarına zillet, korku ve açlık elbisesi giydirilmiştir. Uzun dönemler boyunca hak ve adalet ehli Müslümanâlimler ve davetçiler açıklamalarda bulundu, nasihat etti ve cihad etti. Sömürgeciler ve mürted yardımcıları, öldürme, sürgün, hapis ve işkencelerle karşılıklı bulundular. Bu durum, her Müslümanın bildiği, sadece isimle bile olsa La İlahe İllallah altına giren herkesin bunun acılarını tattığı bilinen ve görülen bir hale gelmiştir.

Doksanların başından itibaren İslam âlemine yönelik üçüncü Haçlı seferinin başlamasından beri İslam âlemi, İslam dini ve Muhammedi milletin ehli (*sahibine salat ve selam olsun*), Yahudi, Hristiyan ve inkârcı ve putperest ehlinden müttefiklerin kontrol ettiği Yeni Dünya Düzeni tarafından, İslam dininin yok edilmesini, nurunun söndürülmesini ve tüm mekânlardaki Müslümanların köleleştirilmesini hedefleyen kapsamlı bir savaşla karşı karşıyadır. Bu durum, Çin'in işgal ettiği Doğu Türkistan'dan Balkanlar, Bosna ve Kosova katliamlarına, Çeçenistan, Hindistan, Filipinler, doğusundan batısına kadar Orta Afrika'da gerçekleştirilen katliamlarda görülmektedir.

Yahudi ve Hristiyanlardan olan kâfir efendilerinin vekilleri olan mürtedlerin altında kalan Müslümanlar ise, Allah'a iman edip dinlerine tutunmak istedikleri için her türlü katliam, hapis ve sürgünlere maruz kalmaktadırlar. Bu mürted yöneticilerleriyle binlerce kişi idam edilmiş, yüz binlerce Müslüman katledilmiştir. Hapishaneler, aydın, davetçi, akademisyen ve Müslüman halkın tüm tabakalarından İslam gençliğinin en hayırlıları ve seçkinleriyle doludur. Doğuda Çin sınırında Doğu Türkistan'dan, batıda Fas ve Moritanya sahillerine, kuzeyde Orta Asya ve Akdeniz sahillerine, Filipin ve Endonezya adalarına, Güneydoğu Asya ve Orta Afrika'ya kadar baktığımızda, mutlaka bu Müslüman beldelerinden her birinde İslami hareketlerin, mürted yöneticiler, Yahudi ve Hristiyan efendileri ve bugün başında ABD, NATO ve Rus müttefiklerinin bulunduğu Yeni Dünya Düzeni eliyle zulüm ve yok edilmeye maruz kaldıklarını görürsün. Bugün neredeyse tüm Müslüman beldelerde, faaliyet gösteren cihad hareketleri ya da Allah yolunda cihad etmek ve hiçbir hileye güçleri yetmeyen ve bir yol bulamayan erkekler, kadınlar ve çocuklardan olan mustazafları savunmak için silahlanmaya çalışan cihad cemaatlerinin nüveleri bulunmaktadır. Kâfirlerden, Haçlılardan, Yahudilerden ve mürted müttefiklerinden olan İslam düşmanlarının kırmaya çabaladıkları tek güç olma sıfatıyla, bu ümmetin öncüleri ve cemaatlerinin gençleri, ölüm, hapis, sürgün ve yıkımdan paylarını tam olarak almışlardır.

Buna Arap dünyamızdan sadece birkaç örnek vermemiz yeterlidir. Arap olmayan İslam beldelerinde olanlar da bundan farklı değildir.

1975-1985 seneleri arasında Şam beldelerinde, mücahidler ve destekçi Müslümanlarla yüzleşmelerinde, kâfir Nusayrilerin eliyle elli binden fazla Müslüman katledilmiş, evleri üzerlerine yıkılmış, otuz binden fazla kişi hapse atılmış, bunlardan yirmi beş binden fazlası idam edilmiş ve en seçkin gençlerden yirmi binden fazlası ülkeden firar etmiştir. Lübnan'da bulunan Ehli Sünnet, Nusayrilerin elinden, Suriye'de karşılaşılacak acıların aynısını görmüşlerdir. Aynı seneler içerisinde Nusayriler Şiiilerle ve Yahudilerle ittifak edip Lübnan'da bulunan Lübnanlı ve Filistinlilerden iki yüz binden fazlasını katletmiş, yüz binlercesini sürgün etmiştir. Filistin'de Yahudilerin elleriyle olanlar ise malum. Ürdün hapishaneleri İslam gençleriyle doludur. Bu senelerde Mısır'da binden fazla kişi idam edildi. Bugün Mısır hapishanelerinde en hayırlı gençlerden olan altmış bin kişi bulunmaktadır. Saray âlimleri tarafından 'tevhid belgesi' olarak iddia edilen Suudi Arabistan'da idam silsileleri başlamış bulunmaktadır. İslahçı âlimler ise, ya hapiste, ya sürgünde ya da gizlenmektedir. Onların korkunç hapishanelerinde mücahidlerden ve davetçilerden 15 bin kişi bulunmaktadır. Onlara her şeyi yapmışlar ve iş kadınlarına kadar varmıştır. Libya, Cezayir ve Mağrib gibi Kuzey Afrika ülkelerinde ise, durum bellidir ve kuraldan istisna bir şey yoktur. Libya'da binlerce şehid ve tutuklu bulunmakta. Cezayir'de yüz binlerce, Fas'ta yüzlerce tutuklu ve binlerce sürgün bulunmakta. Tunus'ta binlerce şehid, tutuklu ve arananlar bulunmakta. Orada İslam kökten bitirilmeye çalışılmakta, insanlar başörtüsü ve namaz kılma gibi nedenlerden hapse atılmakta.

Müslümanların durumlarını sürekli olarak takip etme neticesinde bu kanaatimi tekit ediyorum. Bugün İslam âlemi ve Müslümanlar hakkında dönenlerle ilgili kanaatim bunlardır. Bunları çok kısa bir şekilde özetlemeye çalıştım. Nitelemeyi detaylandırmayı isteseydik, bugün tüm mekânlardaki İslam dini

ehlinin karşılaştıkları, çocukları yaşlandıracak ve bedenleri ürpertecek birçok olayla sayfaları doldurabilirdik.

İkincisi: Şuna kesin olarak inanıyorum ki, bu duruma binaen selef ve halef olarak ümmet âlimlerinin hakkında icmâ ettikleri İslam'ın hükümlerinden birisi de, tüm bu beldelelerde cihadın Müslümanlar üzerine farzı ayn olduğudur. Onların silahlanmaları ve başlarında ABD ve NATO olmak üzere Yahudi ve Hristiyanlardan olan düşmanlarına karşı savaşmaları gerekir. Aynı şekilde bizim ülkelerimizde bulunan, kâfirlerin temsilcileri konumundaki mürted yöneticilere karşı savaşmak da vaciptir. Cihadın başlamasından ve davetinin yayılmasından sonra, bu fariza bilinen bir durum olmuştur. Onu yerine getirenler getirmiş, aciz kalanlar ise aciz kalmıştır.

Üçüncüsü: Kesin olarak inanıyorum ki, Müslüman beldelelerinden her birisinin ehlinin kendi beldelerinde bu cihadı yerine getirmeleri ve bu saldırganı, hatta saldırganlar ittifakını canlarından, ırzlarından, mallarından ve rablerinin dininden uzaklaştırmaya çalışmaları gerekir.

Bu, cihad için başka uzak ülkelere yönelmeyi düşünmeden önce onlara farzdır. Başkalarını savunmadan önce, kendi canlarını ve ehillerini savunmaları aynileşen bir farzdır. Bu, hem şer'an hem de mantıksal olarak bilinen bir şeydir. Hatta neredeyse şuna inanmaktayım; kendi ehlini işgale ve yıkıma terk edip, kendi beldesinde bu farizayı yerine getirme gücü olduğu halde başka bölgeleri savunanın hali, akraba bağını kesen kimsenin sadakasına benzemektedir; bu kimse babasını, annesini, kardeşlerini ve yakınlarını fakir ve muhtaç bir halde bırakıp uzaklara sadaka vermeye gider. 'Kendi beldesinde onu yapmaya gücü yeter' sözcüğünden kastım, genel manada güç yetirebilmedir. Cihadın akabinde olacak olan ölüm, esaret, işkence, teşhir vb. zorluklara güç yetiremememe gibi zayıf özürler ise, buna güç yetirmeyi bozmaz. Arap Yarımadası'nda ve diğer yerlerde olduğu gibi, bu gerekliliklerden kaçmak, vakıadan kaçmanın gerekçesi olmaz. Kendi beldesindeki farz, başka mekânlardaki Müslümanlara

yardım etmesinden daha fazla belirgindir. Yakınlar iyilikte bulunmada daha önceliklidir.

Bu şer'i hakikatin ötesinde, yeni Yahudi-Amerikan dünya düzeni ve mürted müttefikleri ile olan siyasi ve askeri çatışma manı-tığına göre, askeri çatışma sahasının tüm İslam beldelerini kap-sayacak şekilde genişlemesinin bizim için daha yararlı olacağına inanıyorum. Buralar milyonlarca kilometrekarelik alanlardır ve bu düşmanların çıkarlarını bozacaktır. Cihadın tüm mekânlara yayılması, sınırlı dar mekânlarda kuşatılmasından daha iyidir ve düşmanı daha fazla yıpratır. Hatta şuna inanıyorum ki, Suudi Arabistan'da olduğu gibi, mürted hükûmetlerden ve arkalarında bulunan Yahudi ve Haçlı efendilerinden düşmanlar, fiilen uzak ve detay meselelerden ötürü mücahid gençleri o beldelerden uzaklaştırmaya çalıştılar ve hala da çalışıyorlar. Bunun son bir örneği, geçen sene (1998) İbn Useymin'in mücahid Suudili genç-leri Burma'ya göndermesidir. İbn Useymin, bu iddia altında Af-ganistan'ı terk edip Burma'ya yönelmeleri doğrultusunda ikna etmeleri için bazı öğrencilerini gerekli paralarla Afganistan'a gönderdi. Bu cihad için büyük bir bütçe almıştı. Bu, bize kapalı olmayan düşmanın tuzaklarından. Hamd Allah'a mahsustur.

Dördüncüsü: Ben, kendi beldesindeki bir mücahidin, va-tanı dışındaki yüzlerce mücahidden daha yararlı ve daha etki-li olduğuna inanıyorum. Bu, siyasi, askeri ve vakıi olarak sabit olan mantıksal bir durumdur. Çünkü o kimse, arazisini, ehlini ve düşmanını en iyi bilendir. Hatta ben şuna inanıyorum, sadece cihad değil, kendi beldesinde hazırlık ve silah eğitimi, uzak böl-gelere yönelmesinden daha yararlı ve daha faydalıdır. Özellikle de küresel güvenlik uygulamalarının arttığı bu dönemde. Bu, başka sahalarda eğitim alıp ülkesine geri dönen kadrolar aracılı-ğıyla mümkündür. İnşallah bunun detayları başka bir yerde ele alınacaktır.

Beşincisi: İnanıyorum ki, ya cihad hareketlerinin çökmesi ve takibe alınması ya da durumunun açığa çıkması ve gücü olmadı-ğı için bu farzı yerine getirememesi nedeniyle fiili olarak cihadın

ve hazırlığın mümkün olmadığı kimselerle ilgili olarak; bugün her yerde bulunan ve İslam ülkelerine yayılan uluslararası çıkar ittifaklarından olan düşmanlarımıza karşı her Müslüman üzerine farzı ayn olan cihad ve hazırlık, kendi ülkesinde imkânsız olduğu için ondan düşmez. Bu görevi, birçok bölgede başlarına gelenlerden ötürü yardım isteyen kardeşlerinin beldelerinde eda etmesi gerekir. Orada en yakın, en faydalı, en öncelikli ve düşmana en fazla zarar veren yerden başlayarak bu farzı eda etmesi gerekir.

Altıncısı: Cihad farızası tüm mekânlarda ve tüm şehirlerde var olmakla birlikte, düşmanın vakiasını, varlığını, çıkarlarını, temerküz yerlerini, ekonomik ve askeri hedeflerinin önemini anlamanın yanında Müslüman ülkelerin vakiasını, önemini, oradaki çıkarların, kaynakların ve mukaddesatın ehemmiyetini kavrayarak ve yine İslami hareketlerin vakiasını, sığınaklarını ve barınaklarını, Müslüman halkların durumunu, güç düzeyini ve coğrafyasını, şehirlerini, insanların halini, silahlanma olanağını anlayarak ve diğer birçok girift etken aracılığıyla bizim için bir sahaya göre diğer sahada cihadın önceliğini, bu cihadın yararlılığı ve bir sahanın başka bir sahaya ve bir beldenin diğer bir beldeye göre öncelikleri belirginleşir. Bunun detayı başka bir konunun mevzusudur. Bu bölüme yoğunlaşmamın nedeni, sonrasında gelecek olan, hem Afganistan'da hem de Orta Asya'da cihad meselesidir. Burada bazı kardeşlerdeki karışıklık ortadan kalkacaktır. Bu kardeşler, Afganistan'da Taliban'la birlikte cihadı çağırmakla birlikte, Orta Asya'da da cihada ve yığınak yapmaya çağırmamız ve geçtiği üzere, cihad hareketlerinin ve diğer cihad akımı gençlerinin imkân olduğunda kendi beldelerinde ve kendi davalarında cihad etmesi gerektiği arasında bir çelişki olduğunu zannettiler. Bunu önümüzdeki bölümlerde açıklayacağım.

Yedincisi: Cihad hareketleri gençleri ve komutanları katında, cihad hareketlerinin vakiası ve genel olarak Arap ülkelerindeki cihad akımlarının gelmiş olduğu nokta malumdur. Yine genel olarak cihadçıların ve özelde Afgan Arapları mücahidlerinin

dünyanın farklı ülkelerinde, hatta Avrupa'da siyasi iltica sığınaklarında ya da gittikleri Sudan, Yemen vb. ülkelerde varmış oldukları durumları da bilinmektedir. Ben bu durumların, Afganistan'ın coğrafi, yerleşim ve siyasi koşulları nedeniyle ve yine şu ana kadar Taliban'ın (*Allah onlara sebat versin*) bizim için samimi müttefikler konumunda olması sebebiyle, sağlam, güvenli ve stratejik bir sığınak olarak Afganistan'a sığınmamızı zorunlu kıldığına inanıyorum. Bir analiz olarak değil, fiilen yaşamış olduğumuz bu vakıayı kabul ettiğimizde, son derece zor olan bu koşullarda bir fırsat olarak önümüze çıkan Afganistan'da köklerimizimizi derinleştirmeye ihtiyacımız olduğunu sonucuna çıkarız.

Cihad cemaati önderleri, cihad akımı rumuzları ve unsurlarının çoğu Afganistan'a sığındı ya da sığınmak zorunda bırakıldı. Orada köklerin derinleştirilmesi için birçok uygulamalar bulunmaktadır ve Arap cihadçıların ve özellikle Afgan-Arap mücahidlerinin bunları yapmaları gerektiğine inanıyorum. Bunların başında ise, Taliban'la olan askeri ittifaklarını ve onlarla birlikte olma duruşlarını güçlendirmeleri gelmelidir. Afganların ve Taliban'ın onlarca ya da en iyi halde yüzlerce Arap'ın desteğine ihtiyaçları olmasa bile, bu Araplar aramızdaki ittifakın daha fazla güçlenmesi hususunda Taliban'ı ikna etmek için varlıklarını ispatlamalıdır. Ben burada, buradaki köklerimizimizi derinleştirmek için başka öneriler saymayacağım, bunun yeri burası değil, başka bir konudur inşaallah.

Şer'an onların yanında savaşmanın caizliğini ya da vacipliğini ispat ettikten sonra, bunun siyasi ve askeri olarak gerekli ve yararlı olduğunu ispat etmek daha kolay ve daha açıktır. Özellikle de Taliban'ın varlığı tehdit altında olduğunda. Kısaca, Arap cihadçıların ve özellikle Afgan Araplarının Afganistan'daki bu kaleye ihtiyaçlarını olduğu kolayca ispatlanabilir. Allah en doğrusunu bilir. Bu kale, Taliban'ın varlığına ve bizim onlarla olan ittifakımıza bağlıdır. -Allah göstermesin- Taliban'ın zevali, bizim son derece ihtiyaç duyduğumuz bir ortamın da zevalinin habercisidir. Şu anda aralarında bizim bu kaleyi yitirmemizin de bulunduğu bir takım nedenlerden ötürü, Clinton'un açıkladığı

üzere, ABD'nin terör sığınaklarını yok etme siyaseti kapsamında uluslararası sistemin de yapmaya çalıştığı şey budur. Buradan hareketle, sahip olduğumuz tüm güçle savaşmamız ve bu karar-gahımızı korumamız gerekir. Bu, ülkelerimizdeki varlık savaşımıza hizmet içindir ve bunun şartları uluslararası sistemden korunaklı sağlam sığınaklarımızın olmasını gerektirmekte. Şimdiye kadar yeryüzünde Afganistan dışında bu şartların bulunduğu bir kale bilmiyorum. Sadece Afganistan. Zamanla böyle olmaya aday olan başka sahaların da bulunduğu kanaat getirmeme rağmen şu anda durum böyledir. İnşallah başka yerde bu sahalar bahsedeceğim.

Sekizincisi: Bizim savaşımızın, temel olarak dört ayak üzere kurulu bir ittifaka karşı olduğunu ispatlamak çok kolaydır. Bu ittifak, birincisi: başlarında İsrail olmak üzere Yahudiler, ikincisi: başta ABD olmak üzere Haçlı Batı, İngiltere, NATO ülkeleri ve Rusya, üçüncüsü: Müslüman ülkelerinden, yöneticilerinden ve laik partilerden olan mürtedler ve dördüncüsü: İslam'a mensup olduğunu iddia edip, eylemsel olarak fetvalarıyla, duruşlarıyla, görüşleriyle ya da amelleriyle bu ittifakın yanında olan münafıklardan oluşmaktadır.

Bizim mürtedlerle ve münafıklarla olan savaşımız, eğer -başta Amerika ve Batı olmak üzere- Yahudi ve Haçlıların bu mürtedlerle birlikte durması, özellikle onların mukaddesatlarının ve büyük servet kaynaklarının bulunduğu İslam darında bulunmaları olmasaydı, Allah'ın izni ile bu savaş biterdi. Öyleyse temel olarak bizim savaşımız, Amerika önderliğindeki Yahudi ve Haçlılara karşıdır. Onların bizi ülkelerimizden uzaklaştırmalarından veya orada oldukça zayıf düşürmelerinden sonra, yine mukaddes yerleri, Arap Yarımadası'nda Haremeyn'i, Şam'da Kudüs'ü, yine ana servetlerimizi, özellikle Arap Yarımadası ve Şam'da bulunan petrolü, bunların yanında Mısır, Kuzey Afrika, Türkiye ve diğer stratejik yerleri ele geçirmelerinden sonra, Allah bizi şu anda onlar için en önemli ikinci çıkar yeri olan bölgeye getirdi; Orta Asya'ya. Bunun nedeni de aynı şekilde petrol ve büyük kaynaklardır.

Orta Asya rezervlerinin dünyadaki ikinci büyük kaynak oluşu, özellikle Hazar Denizi etrafı ve Afganistan ve Pakistan'dan zorunlu geçişleri göz önüne alınmalıdır.

Amerikalılar ve Orta Asya'da bulunan uluslararası ve yerel Yahudi sermayedarlar Afganistan'ı, özellikle Afganistan sınırında bulunan Ceyhun nehri arkasındaki bölge olmak üzere, her yanından kuşatıyorlar. ABD, Afganistan'ın güneydoğusunda bulunan Pakistan'ı iktisadi ve siyasi olarak ele geçirmiş bulunmakta. Kuzeyinde bulunan Orta Asya bölgesini ise hiç sorma. Azerbaycan, Türkmenistan ve Özbekistan'ın ekonomisini hala ele geçirmeye çalışmaktalar. Kırgızistan ve Kazakistan gibi diğer cumhuriyetlerin ekonomik değerlerini ele geçirdiler. İsraili Yahudiler bu bölgelerde bulunan çeyrek milyon bölge yerlisi olan Yahudilere dayanarak, onlarla olan ilişkilerini güçlendirdiler ve bu bölgelerdeki varlıklarını gözle görülür bir şekilde artırdılar. Onlar Deccal'ın kendi aralarından çıkmasını bekliyorlar ve onlara göre o, İsrail Oğulları'nın son kralı olacaktır. Afganistan'ın batısı ise, Rafizi devleti İran ile Yahudi-Haçlı ittifakının başı olan Amerika arasındaki koordinasyon, Şii-Haçlı ittifakına işaret etmekte. Biz Afganistan'da, Burma, Filipinler ve benzeri bölgeler gibi cihadın vacip olduğu fer'i İslam cephelerinden birisinde değiliz, biz burada kendi ülkelerimizdeki karşılaşma hatlarında olduğu gibi, Yahudi ve Amerikalılarla karşılaşmada ilk hattayız. Sadece önemli bir farkla, bu da bizim burada (Afganistan'da) ve Orta Asya'da, sebepler bazında zafer elde etme olanaklarını müjdeleyecek şekilde koşullarımız nedeniyle daha güçlü olmamızdır. Buna karşın bu sebepler bizim kendi beldelerimizdeki cephelerde yenildiğimizi göstermiştir. Bizler bilinen stratejik, coğrafi, siyasi ve vakii nedenler neticesinde kendi beldelerimizde çok daha zayıfız.

Orta Asya'da İslami cumhuriyetlerde cihadın da aynı şekilde oradaki mücahidlerin doğrudan Afganistan'da bulunan Taliban'la ittifaklarına dayandığını ve orada bulunan Taliban'ı yeni küresel Yahudi-Haçlı sistem ittifakından olan düşmanlarına karşı desteklemenin önemini söylemeye bile gerek yoktur. Yakın

dönemde İslam'la Haçlı-Yahudi ittifakı arasındaki ilk yüzleşme sahasının Orta Asya olacağına inanıyorum. Buna başka sahalar eklense de aralarında önemli bir fark bulunmaktadır; burada bizim tarafımızdan sağlam bir karargâha dayanan bir meydan karşılaşması olacaktır, düşman ise burada zayıf ve destek yolları çok uzaktır. Buradaki mürted ve müfsitlerden olan müttefikleri ize zayıf ve soyutlanmış bir haldedir. Haçlıların mızrak başı olan Ruslar ise, ekonomik, askeri, siyasi ve beşeri olarak son nefeslerini yaşamaktalar. Allah'a hamd olsun. Aynı şekilde bu da Afganistan'ın ehemmiyetini, orada bulunan Taliban'ın desteklenmesini, onlarla olan ittifakımızı güçlendirmemizi, ayrıca ikinci bölümde zikrettiğimiz şer'i delillerin de tamamıyla desteklediği, stratejik, siyasi ve askeri nedenlerden ötürü savaşta onlara katılmamız gerektiğini tekit etmektedir.

Ancak yeniden tekit etmek isterim ki, bu karargâh aynı şekilde kendi ülkelerimizdeki cihada hizmet içindir. Çünkü burası, komutanların, kadroların ve müfekkirlerin yoğunlaştığı bir sahadır. Yine burası kendi ülkelerinde görevlerini devam ettirmeleri için savaşçıların ve mücahidlerin hazırlık sahasıdır. Bunların yanında burası, nehrin arkasında konuşlanan ve batıda Rafizi müttefikleri aracılığı ile temerküz eden Amerikan ve Yahudilerle birinci hatta yüzleşme sahasıdır.

Bu stratejik düşüncenin bir açıklaması olarak eylemsel yönden şunları söylemek isterim:

Birincisi: Buraya yerleşmek ve faaliyetlere başlamak cihadi örgütlerin öncelikleri arasında olmalıdır.

İkincisi: Kendi yapısına göre her belde, intikali mümkün olan fertlerini ve olanaklarını buralara taşınması gerekir.

Üçüncüsü: Afganistan'da ve Orta Asya'da temerküz desteklenmeli ve arada dayanışmalı düzenli bir askeri güç sağlanmalıdır.

Dördüncüsü: Bizim için bir karargâh konumunda olan Afganistan'ı ve orada bulunan müttefikimizi (Taliban'ı), İslam düşmanı Yahudi, Hristiyan ve Rafizilerden müteşekkil müttefik düşmanları karşısında savunmak için savaşa katılınmalıdır.

Beşincisi: Öğelerinin Orta Asya'da toplandığı cihada katılmanın zorunluluğu hususunda uyarıda bulunulmalı ve hazırlık yapılmalıdır. Çünkü oranın desteklenmesi İslam ve Müslümanlar içindir ve başlarında Amerika, NATO ve Rusya'nın bulunduğu Yahudi-Haçlı ittifakına karşı savaş hattımıza ilk yönelimdir.

Bu detaylandırmayla, buradaki cihadla kendi beldelerimizde uğruna çıktığımız cihad arasında bir çelişki olduğu zannının giderildiğini düşünüyorum. Bunlar, vakıanın dayattığı ve şer'i delilin desteklediği siyasi ve askeri taktiklerdir. Hamd Allah'a mahsustur. Kardeşlerin örnek verdiği Şam cihadı, Cezayir cihadı vb. konusunu unutmadım. Kısaca derim ki, oralarda tamamıyla çökmüş olan cihad davaları bulunmaktadır ve tamamıyla yeniden yapılanmaya ihtiyacı vardır. Şam, Mısır, Cezayir vb. cihadlar böyledir, büyük oranda çöküntüye uğramıştır. Yine örneğin Libya gibi, tamamıyla bitirilmemiş cemaatlerin üstlendiği davalar bulunmaktadır.

Orası uluslararası yeniliklere göre yapısını ve tasavvurunu yeniden düzenlemeye ihtiyaç duymaktadır. Yine ayaklanma sınırında olan davalar vardır. Örneğin Arap Yarımadası, Yemen ve Fas gibi. Tüm bu davalar, farklı aşamalarına rağmen dayanacakları bir merkeze ihtiyaç duymaktadırlar. Yine rahat edebileceği, kadrosunu güvence altına alabileceği ve yeniden yapılabileceği bir sahaya ihtiyaç duymaktadırlar. Bu da bizi, hak ve cihad sancaklarının tüm mekânlara yayılma noktası olmakla müjdeleyen Afganistan'ın önemine götürmektedir. Allah en doğrusunu bilir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır ve onu dilediğine verir. Bunlar, Afgan şehidlerinin, Arap şehidlerinin ve İslam şehidlerinin kanlarının bereketidir. Basiret sahiplerinin müjdeleridir. Bu uğurda inşaallah şehid olan Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Temim emsallerinin umutlarıdır. Allah onlara rahmet etsin, günahlarını bağışlasın,

bizi onlarla birlikte nebilerle, sıddıklarla, şehidlerle ve salihlerle bir araya getirsin. Onlar ne güzel arkadaşlardır.

14- On Dördüncü Şüphe:

Buradaki Arap mücahidlerin sayıları sınırlıdır ve etkili değildir. Onları burada kaybettiğimizde, oradaki cihad da onları kaybetmiş olur. Bunu bana cihad gayretinde olan bir kardeş söyledi. Allah onları hayırla mükâfatlandırınsın. Allah'tan yardım isteyerek derim ki:

Geçen detaylandırmadan sonra bu şüphenin izale olması gerekir. Ancak bu zannı da buraya eklemeyi uygun gördüm. Bu, şer'i, siyasi ve hem de askeri olarak reddolunmuş bir şüphe dir.

Şer'i olarak: Burada Afganistan sahasında bulunan bir kardeş, eğer şehid olmazsa, ölür. Çünkü eceli belirlenmiştir. Bu bizim akidemizdir. Bu hususta kimsede bir şüphe olmaması gerekir. Bu nedenle onun bir gediği kapatmak, saldırganı def etmek, siyasi ve askeri bir maslahatı gerçekleştirmek için çıkması şer'an ya caizdir ya da vaciptir. Dedğimiz gibi, bu ömrü kısaltmaz.

Siyasi olarak: Burada bulunan bir kardeşi, ittifakımızı sağlamlaştırmak, kardeşlerimizi desteklemek ve karargâhımızı korumak için istihdam etmemiz daha iyidir. Özellikle de kriz dönemlerinde. Burada olduğu gibi, Kabil tehdit edildiğinde insanları seferberliğe çağırdığımızda savaşa çıkması, eğitim devresinde kalmasından daha evladır. Taliban düşecek olsa, ne devre ne de kamplar kalır. Zaten düşman da buna çabalamaktadır. Eğer kardeş devrede ise böyledir. Bunun yanında kardeşlerin çoğu, özellikle de cihad cemaatlerine bağlı olmayanların, genel olarak cihada savaş için gelmiş olanların ve bir program içerisinde bulunmayanların bir gediği kapatmalarının, ecir kazanmalarının ve cihad karargâhını kuvvetlendirmelerinin ne zararı vardır?

Askeri olarak: Birçok ferdini eğitmiş olan cihad cemaatlerinin ve bir yerle bağı olmayan özgür mücahidin savaşlara

girmesi, genel ve uzmanlık eğitimlerinin ötesindeki seviyesini artırmasından daha iyidir. Ülkesine savaflara katılmış deneyimli bir mücahid olarak dönmesi, sabit hedeflere atış yaparak eğitim görüp dönmekten daha iyidir. Bu bilinen bir şeydir, daha önce buradan deneyimli mücahidler olarak ülkelerine dönenler hakkında yararı sabit olmuştur.

15- On Beşinci Şüphe:

Buradaki Arap mücahidlerin sayısı sınırlıdır ve etkili değildir. On binlerden oluşan Taliban'ı artıramayacaklardır. Bunun yanında bu sayılar kendi ülkelerinde etkilidir. Niçin Arapları bırakıp Afganları Taliban'la birlikte cihada teşvik etmiyorsunuz? Bu daha uygundur.

Allah'tan yardım isteyerek derim ki: Arapların savaşa katılmalarında iki yönlü bir etki görüyoruz: Birincisi, askeri etkidir. Çünkü onlar iyi niteliklere sahiptirler ve belirli gedikleri kapatmada özel hizmetler vermektedirler. Geçen hafta ve bir sene önce Kabil'e düzenlenen saldırılarda bu ortaya çıkmıştır. Bunun yanında onların Afganların yanında bulunmaları, sebat sağlanmasında ve maneviyatların yükselmesinde büyük bir etkidir. Bunun gözle görülen askeri yararları bulunmaktadır, bir etkinin olmadığı sözü doğru değildir.

İkinci etki ise, (bana göre bu daha önemlidir) bu savaşa katılma aracılığıyla kardeşlerimizle ve Müslüman müttefiklerimizle bağlarımızı ve köklerimizi daha da derinleştirmemizdir. Arapların ve farklı uyruklardan Müslümanların bu savaşa iştirak etmesinden sonra, bunun etkileri daha da kesinleşmiştir. Taliban katında onların rollerinin ve önemlerinin değeri daha da artmış, bu da bağlarımızın kökleşmesine ve kendi ülkelerimizde devam eden savaş için daha iyi imkânlar vermelerine neden olmuştur. Bundan daha önce bahsetmiştik. Kardeşlerin 'Afganları teşvik edelim' sözlerine gelince, Afganların onları seferberliğe çağıran müminleri emiri bulunmaktadır. Onlar kendilerini savaşa teşvik edecek birisine ihtiyaç duymamaktadırlar. Her hâlükârda keşke onlarla kendi dillerinde konuşma imkânımız olsaydı

da onları teşvik etseydik. Ancak eşyaların mantığı, her kavmin kendi evladının ve yakınının onları çağırmasıdır. Bu, ispata ihtiyaç duymayan bir konudur. Afganların kendi beldeleri için daha evla olmalarına gelince, bu doğrudur ve Taliban'ın mescidlerde insanları teşvik ederken yapmış olduğu da budur. Bu, onların bizden daha uygun ve daha muktedir oldukları bir gediktir. Allah en doğrusunu bilir.

16- On Altıncı Şüphe:

Bu son derece önemli bir itirazdır. İnşaaallah ilerleyen bölümlerde bunu detaylı bir şekilde açıklamaya çalışacağım. Bu, (malesef mücahidler arasında az bulunan) etrafında neler döndüğünü fark eden bir kardeşin sözüdür. Kardeş şöyle diyor: "Afgan cihadı günlerinde Amerika bizi Rus düşmanlarını yıkmak ve hedeflerini gerçekleştirmek için kullandı. Sonra bize ihanet ettiler ve bugün Amerika bizi Taliban'la birlikte düşmanları İran'a karşı savaşa sevk etmekte. Böylece bir taşla iki kuş vurarak Sünnilerle Şiiiler arasında bitmeyecek bir savaşla hem bizden hem de İranlılardan kurtulmayı ve İran'ın rahatsız edici kalesini yıkmayı amaçlamaktadır. Sonrasında rahatsız edici bir düşman olarak bizden kurtulmayı veya bizi meşgul etmeyi ve rahatlamayı istiyor. Bu tuzağa nasıl düşeriz?"

Bu, çok güzel, hatta harika bir uyarıdır. Allah'tan yardım isteyerek derim ki:

Birincisi: Uluslararası ve bölgesel siyaset düzeyinde, hatta her ülkenin kendi içerisinde bulunan hasımların çıkarlarının çakışması neticesinde, bugün iki taraf arasında çıkan bir çatışmadan her iki tarafa da düşman olan başka tarafların yararlanmaması imkânsızdır. Aynı şekilde bu çatışmayı kendi düşmanları ile olan savaşında kendi çıkarına kullanmaktan geri durması da imkânsızdır. Bu konu örneklerle ve açıklamalara ihtiyaç duymaktadır ki bunun yeri burası değildir.

İkincisi: ABD'nin, Afgan, Arap ve diğerlerinin Ruslarla olan savaşından faydalanmak için bizi kullandığı doğrudur. Ancak bu savaşın şer'i ve vakıi olarak başa geldiğini ve Müslümanların bu savaşta büyük hedeflere ulaştıklarını ve büyük maslahatlar elde ettiklerini inkâr etmek de mümkün değildir. En önemlileri İslami tarafta liderlik düzeyinin düşük olması, yöneticilik ve planlama zihinlerinin bulunmaması olan ve başka nedenlerden ötürü, bu faydaların istenilen düzeyde olmadığı açık olsa bile bu böyledir. Bu, konuya bir girişti ve çok önemli olan İran konusuna geçmek istiyoruz.

Birincisi: Amerika, Batı ve Yahudilerin bir Sünni-Şii savaşı tutuşturarak içeride Müslümanların gücünü bitirmeyi ve onları uzun bir savaşla meşgul etmeyi istemeleri, bin seneden daha fazla bir süredir çözülememiş bir sorunu çözmeyecektir. Bu, akide, psikolojik ve tarihi köklere dayanmaktadır ve bir bu kadar daha sürebilir. Bu, Müslümanların sorunlarını çözmez, ancak bizim bölgemizdeki Haçlı ve Yahudilerin sorunlarını çözer. Bu, kapalı bir konu değildir. Taliban'ın çıkışından beri Amerika ve başta Suudi Arabistan ve Pakistan olmak üzere bölgedeki işbirlikçilerinin siyasetlerini takip eden bir kimse, kolayca onların olayları bu yöne sevk etmek için gizli yönelimlerini gözlemleyebilir. Bu, Taliban'ın gücünü İran'da emmek ve bir taşla birden fazla kuş vurmaktır.

İkincisi: Arap camiasında Taliban'ı itham edenler, Taliban'ın kuruluşunun bir Amerikan projesi olduğunu, kuruluşunu Birleşmiş Milletler'in üstlendiğini, (onların tahlillerine göre) Taliban'ın Afganistan'ı ele geçirmesinden sonra, Afgan gücüyle ABD projesini gerçekleştirmek için onları İran'la savaşa sürükleyeceğini, öncelikle körfezde bulunan çetin düşmanları olan İran'ı sıktırmayı ve ardından Afganistan'ı yıkmayı, ellerinde bulunan silah ve mühimmatı tüketmeyi ve ülkeyi laik hükümet projesine uygun bir hale getirmeyi hedeflediklerini söylüyorlar.

Buna binaen, onların bu tahlillerinde onlara muvafakat etmemekle birlikte, ben Taliban'ın bu tuzağa düşmesinden ve ardında Suudi Arabistan, İran ve Amerika'nın bulunduğu gizli ellerin, Şii-Sünni savaşıyla meşgul ettikleri Pakistan'ın baskıları ya da yönlendirmeleri ile buna yönelmelerinden korkuyordum. Ben Taliban'ın küresel siyaset işleri, hileleri ve entrikalarında deneyimlerinin azlığı nedeniyle Taliban'ın bu yanlış tarafa sürüklenmesinden ve onları doğru yön olan kuzeye Sovyet cumhuriyetlerine, Moskova'ya, güneye ve doğuya Pakistan, Hindistan ve Arap bölgelerine yönelmekten alıkoymasından korkuyordum.

Üçüncüsü: Taliban'ın Kabil'e girmesinden beri devam eden gözlemler sonucu, kesin ve önemli bir hakikat vardır ki bu, Taliban'ın siyasetinin ve müminlerin emiri Molla Muhammed Ömer'in yönlendirmesinin Sünni-Şii çatışma fitilinin çekilmesi doğrultusunda olduğudur. Afganistan âlimlerinin çoğunluğunun ve Hindistan'dan Rusya'ya kadar Orta Asya Hanefilerinin İran ve diğer bölgelerdeki Şii'leri tekfir etmelerine ve Sünni Hanefi Afganların Şii'lerden nefret edip onları son derece kerih görmelerine rağmen, Taliban emirleri Bamyân'da, kuzeyde ya da Kabil'de bulunan Şii'lere karşı çok yumuşak ve güven verici idi. İran'ın, açıktan Afganistan'a girmesine, Afgan Şii'leri kışkırtmasına, başta "Afgan Şii'leri Birliği Hizbı" olmak üzere Afganistan'da fanatik mezhepçi hizipler kurmasına, Şii müttefiklerine ve başkalarına askeri yardımlar yapmasına ve "Devrim Muhafızları"nı doğrudan savaşa sokmasına rağmen, bugüne kadar siyasetleri bu minvalde devam etmiştir.

Taliban siyaseti hem şaşırtıcı hem de övülecek bir şekilde bu fitili çekme siyasetini korumuş, Taliban medya araçları ve liderlerinin açıklamaları, Afganistan Şii'lerine karşı ya da bizzat İran'a karşı soğukkanlılık ve hakkaniyetle belirginleşmiştir. Bu durum beni ve birçok gözlemciyi, kesin olarak Taliban liderlerinin, Sünni Afganlarla Şii İranlıların bir savaşa sürüklenmesi tuzağına ve ayrıca Pakistan ve Hindistan'dan, Irak ve Körfez'in bu kanlı musibete maruz bırakılması tuzağına ve küresel planına karşı uyanık oldukları kanısına vardırırdı.

Dördüncüsü: Diğer tarafın tutumu ise çok şaşırtıcıydı. Taliban'ın İran'a karşı sempatik ve soğuk siyaseti karşısındaki tutum, bizzat İran tarafından durumun ateşlenmesi, fitne, savaş ve düşmanlık kapısının aralanması olmuştur. Afganistan içerisinde zayıf ve azınlık olmalarına rağmen Şiileri Taliban'a karşı kışkırtmayı sürdürmüş, Dostum'u ve ardından Ahmed Şah Mesud'u desteklemiş, büyük Ayetullahları, İran devrimi sembol şahsiyetleri ve Tahran hükûmeti aracılığıyla seviyesizce bir propaganda savaşı yürütmüştür. Son olarak da kayıp rehinelere krizini üretmiştir. Sonra Taliban'ı düşürmek için manevralara geçerek açıktan ABD, Suudi Arabistan, Rusya ve Orta Asya ülkeleriyle ittifaklara girmiştir. Hatta bu ittifakta askeri olarak başı çeken devlet İran olmuştur. Geçen ay Şah Mesud'un Tahran'ı ziyaret etmesinden sonra bugün İran, sınır boyuna 270 bin askerini yaymakta, sabah akşam savaş tamtamları çalmakta. Evvelki gün ilk saldırısını düzenledi ve onlarca İran uçağı Afgan hava sahasına girdi.

Bu savaşın başlangıcı Yahudi ve Amerika'nın çıkarı üzerine kurulsa da, korktuğumuzun ve beklediğimizin aksine, İran'dan ve ABD'nin işareti ile çıkmıştır. Hatta şaşırtıcı bir gelişme olarak, geçen hafta burada gelişmeleri gözlemleyen bazı kaynaklardan, İran'ın Taliban'a ve Afganistan'a saldırmasını durduranların ABD olduğunu, Taliban'ın da bu iyiliğe karşılık olarak Bin Ladin'i ve Arap mücahidleri teslim etmesini ya da Afganistan'dan kovmasını, aksi halde ABD'nin, İran'ın Afganistan'a saldırmasına karışmayacağını, yani ona göre bunda bir engel olmadığını söyleyeceğini tebliğ ettiğini öğrendim. Bugün (11/10/1998) Yahudi ABD Savunma Bakanı Kohen, 'ABD'nin İran'la birlikte bölgesel dayanışmaya girmeyi umduğunu' açıkladı. Bu anlaşılır bir şeydir ve geçen günler de bunu ispatlamaktadır. Bugün karışımızda çarpıcı bir hakikat durmaktadır. Bu, kible ehlinde olan bir milyar iki yüz milyondan fazla Müslümanın 90'ını teşkil eden Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın oluşturduğu İslam ehli karşısında İran'ın ABD'nin pençesi durumuna gelmiş olmasıdır. Bu vakıta tüm beklentileri ters yüz etmiş, Şia ile dünya düzeni arasındaki

çatışmanın hakikatini ortaya çıkarmıştır. Bu, göstermelik ve kuruntu bir çatışmadır, gerçek çatışma ise Sünni Müslümanlarla Haçlılar, Yahudiler ve mürted işbirlikçileri arasındadır.

Beşincisi: Genel olarak Sünni Müslümanlar, özelde ise cihad hareketleri katında bu küresel Haçlı-Yahudilerin bugün Şii Rafizilerle ittifakının iki tür açıklaması vardır.

Birinci grup: Şiilerin İslam ehli ile olan bu çatışmasını tarihi ve akidesel yönle açıklamaya meylediyor. İran ve Irak'ta bulunan Caferiler gibi en mutedillerinden, İsmailiye ve Nusayriiler gibi en fanatik olanlarına ve küfre girenlerine kadar muhtelif taifeleriyle Şiiler daima İslam düşmanları ile ittifak içerisinde olmuşlardır. Özellikle de İslam dünyasını basan büyük savaşlarda ve kritik dönemlerde böyle olmuştur. Şiiler Hicri 656 senesinde Bağdat'a saldıran Hülagû ordusunun öncü birliğiydi. Bu, İslam ehlinin başına gelen ve tüm doğu tarihindeki en büyük felaket olmuştur. Aynı şekilde Şiiler Mısır, Şam ve sahillerinde de Haçlı savaşçıların müttefiki olmuşlardır. Onlar hep böyleydi. Şam ehli olarak bizler, İran'ın, Suriye'deki İslami cihad devrimi karşısında İslam düşmanı laik Nusayri Hafız Esed'le ittifakını ve onu desteklemesini, İran Şiilerinin Suriyeli mücahidleri 'Haricilerden olan kâfirler' olarak kabul etmelerini unutamayız. Bu tutum, İslam ehline karşı olan tarihi kinden ve peygamberimizin sahabelerine küfreden, eşlerine söven ve hatta iki vezirine lanet edenler tarafından akidesel bir anlayıştan kaynaklanmaktadır. Onlar Ehli Sünnet'i kâfir kabul etmekte ve buradan hareketle onlara karşı savaşmaktalar.

Bu açıklamaya binaen bu grup, ABD'nin, Şii devriminin yapılmasına ve İran'da otorite olmalarına onay vermesini, sonrasında çıkarlarının örtüştüğünü, işin hakikatinin ABD ve Yahudilerle Şiiler arasında Körfez'de ve Lübnan'da çıkar çatışması olduğunu; bunun kaynağının ise ya İslam ehli arasında Şii propaganda olanağı oluşturmak ya da nüfuz ve bölgesel çıkarlar üzerine sınırlı bir çatışma olduğunu ve Hristiyan, Yahudi ve Şiilerin Ehli Sünnet'e düşmanlığı seyrinde Şiilerin rolünün sınırlandırılmasının amaçlandığını.

İkinci grup: İran'ın bugünkü istisnai tutumunu ve Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın ilk devlet yapılanması (Afganistan İslam Emirliği) girişimine karşı Haçlı ve Yahudilerin başı ABD ve İsrail ile olan ittifakını siyasi olarak açıklamaktalar ve şöyle söylemektedirler: Bu tutumun nedeni, Yahudilere ve ABD'ye düşman olan İran'daki Humeyni ve İslam devrimi akımının Yeni Dünya Düzeni'nde İran için bir konum arayan 'laik İslamcı akım'ın lehine kırılmasıdır. Bu yönelim samimi bir şekilde Yahudilere ve Amerika'ya düşmanlık beslemeleri gerektiğine inanan ve devrim döneminde Humeyni ile Hatemi öncesine kadar devam eden ve Lübnan Şiisi Hizbullah'ın ve yan kuruluşlarının Yahudiler, Batı ve İsrail'le olan çatışmalarını delil getirmektedir. Şu andaki tutumun, İran'ın hâlihazırda var olan hükûmeti tarafından dünya düzeninde bir yer edinebilmek için istisnai bir durum olduğunu kabul etmekteler.

Allah'tan yardım isteyerek ben derim ki: Bizler ister bu yorumu ister birinci yorumu veya her ikisini birden alalım (ki benim meylettiğim görüş de budur), durum açıktır ve bunu herkes kabul etmektedir. Bu, Taliban'ın -en hafif tabirle- İran'a iyi komşuluk ve ateşkes elini uzatması ve bölgesel olarak Yeni Dünya Düzeni ile yüzleşmeye odaklanmış olmasıdır. Yine Araplardan ve Orta Asya Müslümanlarından tüm İslami cihad hareketlerine yardım elini uzatmasıdır. Buna karşın İran şu anda ABD, Suudi Arabistan ve diğer İslam düşmanlarıyla birlikte Afganistan ve Ehli Sünnet projesi karşısında ittifaklar kurmaktadır. Buradan hareketle, doğrunun ortaya çıkması için bazı şer'i ve siyasi gerçeklerin ispat edilmesi gerekmektedir. Allah en doğrusunu bilir.

Birincisi: Ehli Sünnet âlimlerinin en hafif nitelemelerini alarak, içerisinde bulundukları sapıklıklar ve bid'atlerle birlikte Şiileri kible ehlinden olan Müslümanlar kabul etsek bile, onların şu anki şer'i vasıfları en azından 'Afganistan'daki Müslümanlara saldıranlar ve dünya düzeninin dostları' olmalarıdır. Geniş bir atlamayla birlikte bu halde durum Allahu Teâlâ'nın şu buyruğundaki gibi olur: *"Eğer müminlerden iki grup birbirleriyle çarpıştırlarsa onların aralarını düzeltin. Eğer onların biri diğerine karşı*

sınırı aşıyorsa sınırı aşan o grupla Allah'ın emrine dönünceye kadar çarpışın." (Hucurat, 9) İran ve Şiilerin saldırıları karşısında Afganların ve Taliban'ın savunulması gerekir. Çünkü bu, bizim hoşumuza gitmeyen ancak vuku bulan ve hakkında Allah'ın hükmünün açık olduğu, Kur'an'da nas olarak belirtildiği, sünnette tekit edildiği, vakıanın desteklediği, tüm dinlerde meşru sayılan ve tüm akıl kimseler katında kabul edilen bir şeydir. Bu, nefsi müdafaa ve zulmeden bir Müslüman bile olsa mazlum Müslümanın desteklenmesidir. En keskin şekliyle tarihi ve akidesel açıklamayı alacak olursak, aynı şekilde gene İslam ehline karşı Yahudi ve Hristiyanların müttefiki olan Rafizi İranlı Şiilere karşı savaşmak vacip olur. Çünkü onlar, onları dost edinmiş ve onlardan olmuşlardır. *"Sizden kim onları veli/dost edinirse kuşkusuz o da onlardandır."*

Fetvalar'ının 28. cildinde Moğollardan ve Şiilerin onlarla ittifakından bahsederken uzun bir konu açan İbn Teymiye'den, Milel ve Nihal (fırkalar) konularını ele alan Huccetul-İslam Ebu Hamid Gazali (*Allah rahmet etsin*)'den Şehristani'ye, Şiilerle çağdaş olan, onların akide ve siyasetlerini tecrübe eden bu zamanın âlimlerine kadar bu ümmetin âlimlerinin sözlerinin geneli de bunu tekit etmektedir. Her iki halde de, Afganlara saldırmaları durumunda, Şiilere ve Rafizi İranlılara ya da onların yerel işbirlikçilerine karşı savaşmak vaciptir. Bu birincisi.

İkincisi: Bizler her halükarda bugün bu şartlarda bu savaşın ne Sünnilerin ne de Şiilerin çıkarına olmadığına, Yahudi ve Hristiyanların çıkarına olduğuna ve ABD'nin bölgedeki projesine hizmet ettiğine, dolayısıyla bundan kaçınılması ve tuzağına düşülmemesi gerektiğine inanıyoruz. Bu da Taliban'ın övgüyü hak eden hikmetli yönelimleriyle örtüşmektedir. Müminlerin emirinin son açıklamaları, geçen hafta Kabil'de toplanan Afgan âlimlerin beyanları ve Taliban medyasının yönelimi bu yöndedir. Bununla birlikte onlar, İranlıların ve onları hareket ettiren ABD'nin karşısında bin hesap yapmaları gereken bir fetva ile bu hakkı ispat ettiler. Bu, İran'ın Afganistan'a saldırması durumunda onları def etmek için orada (İran içerisinde) cihadın her

Müslüman üzerine farzı ayn olduğu, bunun da o kavimden olan yüz binlerce kişinin asker olması anlamına gelmesidir.

Üçüncüsü: Afganistan'da bulunan Arap mücahidlerin doğru yönelimi, daha önce zikrettiğimiz iki önemli savaş eksenli olmasıdır:

1- Afganistan'da ve Orta Asya'da bulunan bu sağlam kale aracılığı ile, ülkelerimizin mürted yöneticileri ve Yahudi-Haçlı ittifakına karşı cihad için hazırlık yapmaları.

2- Rafizi İran'ın saldırıları bazen Taliban'la birlikte savunma yapmayı gerektirse de, Afganistan ve etrafında bulunan karargahımızın köklerini güçlendirmek için Orta Asya Müslümanlarıyla birlikte cihada yardım ve katılım için hazırlık yapmak.

Dördüncüsü: Taliban'ın Rafizi İran ve ABD ittifakı tarafından saldırıya maruz kalması ve Afganistan'da bulunan kardeşlerimizin buna yardım etmeleri durumunda, bu yardım bahsi geçen Yahudi, Haçlı, mürtedler ve münafıklardan olan dörtlü ittifaka yönelik olması gereken asıl yönelimin hesabına olmasıdır.

Beşincisi ve sonuncusu: Kardeşin zikretmiş olduğu dersten istifade etmemiz gerekir. Bu, ABD'nin ve Batı'nın bizi kendi çıkarları uğruna kullanması ve bizim çıkarlarımızın önünün kesilmesine çalışması hususudur. Eğer Arap Afganları, Bosna, Çeçenistan ve diğer yerlerden dersler alabilirsek, bu birçok araçla olabilir.

17- On Yedinci Şüphe:

Bilindiği üzere Pakistan, Taliban'ı destekledi ve hala da büyük çapta desteklemekte. Yine malum olduğu üzere, Pakistan hükümeti Amerika'nın uşağıdır ve onun emrinin dışına çıkamaz. Bu, Pakistan'ın, Taliban'ı Amerika'nın izni ve desteğiyle desteklediği anlamına gelmektedir. Bu da Amerika'nın Taliban'ı desteklediği anlamına gelir ki Amerika ancak bozuk ve İslam'a zararı olan bir

seyi destekler. Bu durumda Amerika'nın desteklediği ve oluşturduğu bir yapıyla birlikte nasıl savaşıyoruz?

Allah'tan yardım isteyerek derim ki: Bu şüpheye ret hem önemli hem de hassastır. Bunun nedeni, şüphenin kimsenin inkâr edemeyeceği doğru bir vakiya dayanmasıdır. Buna binaen bazı hatalı çıkarımlarda bulunulmuştur ki, bunların kaynağı siyasi kavrayışın zayıflığıdır. Cihadçıların temellerinde, hatta genel olarak İslami hareketlerde ve Müslümanlar arasında yaygın olan bu bela. Kolay anlaşılması için cevabı birkaç noktada özetleyeceğim ve şüphenin özüne girmeden önce gerekli olan bazı giriş açıklamalarında bulunacağım.

Çünkü bu konunun anlaşılması için genel siyasi kavrayışın ve Afganistan'ın Pakistan ile olan ilişkilerinin ve bölgedeki uluslararası oyunların kavranması gerekir.

Birincisi: Pakistan'ın Taliban'ı desteklediği ve hala desteklemeyi sürdürdüğü, yardım ettiği ya da en azından ona düşmanlık yapmayıp karşısında durmadığı doğrudur ve bunun hakkındaki deliller gözle görülen ve bilinen delillerdir. 'Şüphenin dayanağının doğru bir niteleme üzere olduğu, ancak yanlış bir çıkarımda bulunulduğu' ifadesinden kastım budur. Allah en doğrusunu bilir.

İkincisi: 'Pakistan hükûmeti ABD'nin uşağıdır ve onun iradesinden bir karış bile ayrılamaz' sözünün yarısı doğru, yarısı yanlıştır. Doğru olan, Pakistan hükûmeti, hatta İslam âlemindeki hükûmetlerin çoğunluğu veya tümü, hatta yaklaşık olarak üçüncü dünya ülkelerinin geneli ABD'nin ya da diğer küresel sistem kutuplarından birisinin işbirlikçisidir. Lakin yanlış olan, onun iradesinden bir karış bile ayrılamamasıdır. Bu bir yanlıştır ve işbirlikçilik ve uşaklık meselesinin yüzeysel ve sınırlı bir şekilde anlaşılmasından kaynaklanmaktadır. Efendisinin ya da çalıştığı tarafın emirlerinden bir karış bile çıkmayan hiçbir işbirlikçi yoktur. Örneğin Ali El-Busaid, Ali Nehyan, Ali Mektum, Ali Hisyan ve Ali Mekbus türü Körfez emirlerinden bazılarının

tutumlarında gözüktüğü gibi, durum dünyada sadece ender durumlarda gerçekleşir. Çünkü onlar aslında ne devlet, ne hükümet ne de emirdirler. Örneğin haberlerde ABD güçleri ile Bahreyn devleti silahlı güçlerinin ortak tathikatlarından bahsedilse de, onlar sadece sömürgecilerin petrol kuyularının bekçiliğini yapmaları için eğitilen bir grup bedeviden ibarettir. Yağma gelirlerinden çok küçük bir kısmı karşılığında, hırsızlığın tamamlanması için onlara denetim görevi verilmiştir. Onların varlıkları, bekçilikleri ve hükümetleri, hatta yiyecekleri, içecekleri, fuhuşları ve içkileri Yahudi ve Hristiyanlardan olan efendilerinin garantörlüğünde devam etmektedir. Ancak son derece istisnai olan bu durum, dünya ülkelerinde nadiren gerçekleşmektedir. Uşaklık ve işbirlikçilik dünyasındaki genel kural ise şöyledir: uşak efendisine çıkarların kesiştiği alanlarda itaat eder ve emirlerini uygular. Uşak devletin önemine, gücüne, çıkarlarına ve düzeyine göre (örneğin ulusalcı, ailevi ve şahsi olması gibi) bağımsızlığı ve şahsiyetindeki hissesi büyür ve küçülür. Örneğin Abdunnasır bir uşaktır, İran Şah'ı da öyle, Saddam da öyle, Ziya-ulhak ve bugün yerine geçen Navvaz Şerif ve Suudi ailesi de birer uşaktırlar. Yine Bahreyn şeyhleri ve Kuveyt devleti emiri de böyledir. Bu uşaklardan her birisinin bağımsızlığı, çıkar araçları, iç ve bölgesel nüfuzları aynı ağırlıkta, genişlikte ve uzunlukta mıdır? Asla. Siyaset dünyasında ve uluslararası ilişkiler konusunda az bir kavrayışı olan ya da dünya haberlerini ve olan bitenleri takip eden birisi bunu bilir. Konunun anlaşılması için detaylara girme ve örneklendirme gerekse de, burada konuyu kısa tutmak zorundayız.

Bunların hepsi de uşaktır, genel olarak sömürgeciye istediğini takdim ederler. Bu da, ülkenin servetlerini sürekli olarak sömürmek, ürünlerini satacağı bir pazara dönüştürmek, çoğu zaman efendi devlete kültürel ve ideolojik bağlılık oluşturmak ve bölgedeki çıkarların dengesini korumaktır. Efendi devlet ise genellikle uşağa bir takım garantiler ve çıkarlar sunar. Bu, onun korunması garantisinden, aile veya birey yönetiminin devam etmesine, yağma gelirlerinden bir kısmını şahsi çıkarları, en iyi

durumda ailesinin çıkarları veya bazı durumlarda partisi ve siyasi yapısı için kendi halkından ve kendi ülkesinden çalmasına yardımcı olma garantisi verir. Bu, İslam dünyamızda var olan bir örnektir.

Efendi devlet, rezilliklerini gizlemede ve halkından ve etrafındaki birçok koyunun karşısında görüntüsünü parlatmakta uşağına yardımcı olur.

Uşağın ihtiyaçlarını ulaştırır, hatta konumuna ve yüceliğine göre fuhuş, uyuşturucu, içki ve diğer fesat ihtiyaçlarını karşılar. Allah hepsini rezil etsin.

Ancak ekonomik, siyasi, askeri ve stratejik olarak ağırlığı olan uşak devletlerde görüntü epeyce karmaşıklaşmaktadır. Şöyle ki, bu uşakların efendilik ve yöneticilikteki hırs ve rağbetlerine göre tamahları ve istekleri vardır. Örneğin Suudi Arabistan'da olduğu gibi, hâkim olan aileler, partiler ve yapılar arasında taht çekişmelerinin olması halinde, ya da birden fazla parti ve uşak yapının bulunması ve her birinin hizmetlerinin daha yararlı olması ve ayakkabılarını rakiplerinden daha güzel parlatma hususlarında efendisini ikna etme girişiminde olduğunda durum daha da çetrefilleşmektedir. O ülkedeki siyasi ve anayasal sistemin yapısına göre; demokrasi, askeri diktatörlük, monarşi ya da doğrudan yabancı bir sömürgeci tarafından korunma ve diğer etkenlerinde birbirine girmesiyle, durumlar daha da karmaşık bir hal alabilir. Yine uşak devletlerin aynı bölge üzerinde çatışmaları da konuyu biraz daha karmaşıklaştırmaktadır.

Efendi devlet, uşağın kalması ve gitmesi kozlarının birçoğuna sahip olması nedeniyle, ya aldatarak, hile ile, siyasi ve askeri darbelerle onu devirmeye ve değiştirmeye gücünün yetmesiyle ya da bundan aciz olduğunda (Ziyoul-Hak'a yaptıkları gibi) doğrudan fiziki tasfiye ile kontrolünü sağlar. Uşak ise bu örümcek ağından çıkabilmek ve onu tutan ve yönlendiren ahtapotun kollarından kurtulmak için birçok denge ipini tutmaya çalışır. Ancak Körfez'de bulunan Ali Mekbus da olduğu gibi, bu kollara

âşık olmuş ve gerçekten bir baba gibi ona alışmışsa, durum başkadır. Bu uşak hükûmetler zayıf hareketlerle de olsa efendileriyle aynı oyunu oynamaktadır. Taburlarında saf durup hizmet etmek için sıralarını bekleyen uşaklar olduğu gibi, en büyük oranda hizmetçi ve tebaa toplamak için kendi aralarında yarışan ve kaynakların yağmasındaki hisselerini çoğaltmak, ürünlerine pazarlar bulmak, kültürel, ideolojik ve akidesel etkiler için efendisinin ekseninde dönen uşak devletler vardır. Bazen uşak efendisine diklenir ve başka bir efendiye geçmekle onu tehdit eder. Bu, uluslararası siyasetin durumuna göre farklılaşmaktadır; bölge iki kutuplu mudur yoksa daha mı fazla kutuplu mudur; yoksa şu anda olduğu gibi bölgeye tek kutuplu sistem döneminin laneti mi çökmüştür? Burada konunun dışına çıkmak istemiyorum. Konuyu biraz uzatmamın nedeni, bu şüphede Pakistan'ın uşaklığı meselesini anlamada araştırma yapanlara yardımcı olacak esaslar belirlemektir. Çünkü en alt düzeyde de olsa siyasi kavrayış olmadan meselenin doğru bir şekilde anlaşılması çok zorlaşacaktır. Tıpkı ezici çoğunluğun durumunda olduğu gibi.

Pakistan'a geldiğimizde, onun ABD'ye uşak bir hükûmet olduğunu görürüz. Orada siyasi, iktisadi, askeri ve emniyet kutupları vardır. Bunların hepsi de genel olarak uşaktır ve az veya çok oranlarda ABD'yi razı etmeye çalışmaktadır. Ancak kesinlikle -bunun açık bir şey olduğunu zannediyorum- Ziyaulhak'ın durumu örneğin Benazır Butto gibi değildir. Her birinin bağlantısı ve uşaklığa hazırlığı farklıdır. Pakistan'ın durumunu bilen, uşak yöneticinin ödün veremeyeceği ve oynayamayacağı milli sabit çıkarlar bulunduğunu bilir. Çünkü bu alanlarla oynayan devlet yöneticileri Pakistan halkı tarafından tehdit edilir ve indirilir.

Pakistan'ın siyasetteki temel ilkelerinden birincisi, Pakistan milliyetçiliği ve vatan duygusudur. Bu durum Pakistan'da halk ve siyasiler düzeyinde çok keskin ve yüksek düzeydedir. İkinci olarak ise, sadece halk düzeyinde İslami kimliktir. Aslında Pakistan'ın ayaklanması ve Hindistan'dan ayrılması bu kimlik temeli üzerine olmuştur. Üçüncü olarak da, Batı'ya, özellikle

İngiltere ve ardından sömürgecilik mirasını devralan ABD'ye bağlılık gelir.

Bu, kültürel olarak İngilizlere ve ardından ABD'ye esir olan bu halk katında yutulur bir şeydir ve Pakistanlı siyasetçilerin çoğunun zihin yapılarının temellerindendir. Pakistan'ın nüfuz alanlarında ABD'nin hissesi olduğunu, bu pastadan İngiltere için çok basit bir pay düştüğünü ve bunun da özellikle kültürel ve medeniyet etkileşim alanlarında olduğunu herkes kabul etmekte.

Hindistan'la çatışma meselesi herhangi Pakistanlı siyasetçinin sabitelerindendir ve hiç kimse bununla oynayamaz, aksi halde kendi geleceğini, partisinin geleceğini ve siyasi yapısını riske atmış olur. Buna dair en açık delillerden birisi de, Pakistan hükûmetinin ABD yönetimine karşı gelerek nükleer araştırma alanlarında yol almaya kalkmasıdır. Zira Ziyaulhak'ın "Önce Pakistan" kuralını uygulamaya çalışmışlar ve Batılı siyasetçiler, Hindistan'dan sonra, Pakistan'da bu uygulamayı (nükleer silah geliştirme uygulamasını) yapmayacak bir hükûmetin bulunmayacağı yorumunda bulunmuşlardır.

Pakistan'da siyasi yapılar, sonra ordu ve sonra askeri istihbaratlar bulunmaktadır. Pakistan'ı yöneten ve güç noktalarını değiştiren ya da paylaşan bu üçlüdür. Tüm bozma girişimlerine rağmen birçok ordu subayı ve askeri istihbarat üyesi Hindistan'daki Budistler karşısında İslam kimliğine bağlılık şuuru ile duygusal olarak dini amillerden etkilenmektedir. Genel olarak bunların katında, seküler anlamda olsa da din kavramının duygusal etkisi vardır ve Pakistan vatan ve milleti duygusu ile mezc olmasıyla önemli bir etken ve efendi ABD'yi razı etmek uğruna ilga edilemeyecek bir bağ haline gelmiştir. Efendi bunu bildiği için, temel çıkarları korunduğu, yağma şelalesi aktığı, kalan ulusal kaynaklarının yağmalanması için pazarlar açık olduğu ve bölgedeki çıkarlarının kırmızı çizgileri aşılmadığı sürece, bağlı uşağı kışkırtmamaya ve kendisiyle çatışma zorunda bırakmamaya çalışmaktadır.

Efendinin çıkarları ve isteklerinin iş müdürü uşağın çıkarlarıyla çakışmasını Ziyaulhak siyasi bir konuşmasında şu sözleriyle dile getirdi: "Önce Pakistan, sonra Amerika." Afganistan meselesiyle birlikte bunun, bizzat efendi Amerika eliyle öldürülmesinin ve değiştirilmesinin nedeni olarak gözükmekte. Çünkü Sam amcanın kırmızı çizgileri kabul edilemeyecek bir şekilde aşılmıştı.

Şimdi Pakistan, ABD, Taliban ve Afganistan Meselesine Geldik

Afgan meselesiyle birlikte Pakistan konusu uzar ve müstakil bir kitaba ihtiyaç duyar. Bununla birlikte Taliban konusunu anlamamız için bu gereklidir. Ancak birçok kardeşin kavrayışına itimat ederek kısaca bu konuya değinmem ve en azından en önemli hususları belirtmem gerekir.

- Afganistan, nükleer bomba sahibi olan iki hasım ülke olan Hindistan ve İran karşısında Pakistan'ın milli güvenliği hususunda önemli bir boyut teşkil etmektedir. Pakistan bu kozunu oynadı ve Afgan cihadı dönemi boyunca oradaki çıkarlarının ABD çıkarlarıyla çakışmamasına dikkat etti. Bu denge birtakım krizlere maruz kaldı ve bu krizlerden birisi Başkan Ziyaulhak'ın Pakistan çıkarını ABD'nin önüne geçirmesine neden oldu.

- Daha önce bahsedildiği üzere, Taliban, Pakistan'ın siyasetinden ayrılan, kendi hesabına oynamaya ve Pakistan düşmanı üçlü ittifaka (Hindistan-İran-Rusya ittifakına) bağlı Rabbani ile uzlaşmaya karar veren Hikmetyar'ı kaybettiği bir sırada aniden ortaya çıkmıştır. Pakistan'ın karşısına altın bir fırsat çıktı. Bu kayıpları dengeleyecek yeni bir oyuncunun benimsenmesiydi. Ve Taliban'ı güçlü bir şekilde desteklemeye başladı.

- Başlangıçta ABD için Pakistan üzerinden yutabileceği sekizinci bir oyuncunun çıkması büyük bir sorun olarak gözüküyordu.

- Pakistan ve ABD için ortaya çıkan şaşırtıcı durum, şimdiye kadar çözülememiş olan iki noktada belirginleşmiştir ve zannınca bu iki nokta tüm bu bölgesel dengenin patlamasına neden olacaktır. Bu bölümün sonunda buna değineceğiz. Bu şaşırtıcı iki nokta ise şunlardır:

1- Bu sekizinci piyon (Taliban) iç koşullar neticesinde yuvarlandı, tüm piyonları yedi ve neredeyse Afganistan sahasındaki tek oyuncu haline geldi. Ya da ezici bir şekilde en güçlü oyuncu haline geldiğini söyleyebiliriz.

2- Aralarında Şeyh Usame bin Ladin'in de bulunduğu Afgan Arap mücahidlerin Afganistan'a geri dönüşleri. Bunun önemi Arap Yarımadası sahasında oynama kararı almasından gelmektedir. Yani ABD için kutsal bağlantı olan petrolün bulunduğu yer. ABD ve uşaklarına karşı terör eylemleri yapmayı sürdüren ya da bunun hazırlığı içerisinde olan bu Araplarla Taliban arasında sağlam bir ittifakın oluşması, işi daha da karmaşıktır.

Bu iki sorundan ötürü Taliban ve Afganistan meselesinde ABD siyaseti Pakistan milli çıkarlarıyla çakışmaya başlamıştır.

- ABD, Taliban'ı Pakistan ve Suudi Arabistan yoluyla kuşatmaya ve hizipler oyunu aracılığıyla ve yine para, çıkarlar, etnik ve kabilesel dengeler, Suudi Arabistan ve Pakistan vesayeti aracılığıyla sabırla zaman içerisinde bozmaya çalıştı. Ancak acil tehdit ve onların ifadesiyle, "Arap teröristler" tehlikesi zaman geçirmeye ve sabretmeye izin vermemektedir. Bu durumda, terör faaliyetleri yeniden başlamadan ve Orta Asya'da Washington'un aşırı kabul ettiği cihadi İslami hareketler lehine dengeler değişmediği takdirde bu tehdidi ortadan kaldırma adına ABD'nin Taliban'ı birmeden bu tehdidi ortadan kaldırma adına ABD'nin ikinci önemli tirmesi gerekti. Büyük sorun ise, bunun ABD'nin ikinci önemli oyun sahası ve aynı nedenle olmasıdır. Bu, ABD'nin Rusya'dan miras aldığı Orta Asya bölgesi ve petrolüdür. Ve aynı zamanda bu, ABD'nin Afganistan savaşından sonra savaşız elde ettiği en büyük ganimet zaferidir.

Ancak ABD'nin bu isteğini uygulayacak olan Pakistan'ın sorunu birçok açıdan çok çetrefillidir.

1- Bir yönden Taliban'ın alternatifi, başlarında Rabbani, Şah Mesud, Dostum ve Seyyaf'ın bulunduğu Hindistan müttefiki hasımlardır. Pakistan'ın, kendisiyle birlikte olan müttefiki Taliban'ı, Hindistan'ın müttefiki olan bir hasımla değiştirmesi mümkün değildir.

2- Diğer yandan Pakistan içerisinde yayılmış olan dini ve ilmi akımlar ve bunlarla Taliban Hareketi arasında yapısal olarak bir karışımın olması, Pakistan'ın efendi ABD çıkarına Taliban'la aleni olarak çatışması durumunda Pakistan hükûmeti için ciddi tehlikeler doğuracaktır.

3- Üçüncü bir açıdan, Pakistan silahlı cihad hareketleriyle açıktan karşı karşıya gelmenin bedelinin ne olduğu bilmektedir. Bunu Mısır'da bulunan Cemaatu'l-Cihad yapısından gelen gürültülü bir mesajla tecrübe etmiştir. Pakistan hükûmetinin Kahire'ye üç üyesini teslim etmesi nedeniyle İslamabad'da bulunan Mısır konsoloslüğünü yerle bir etmişlerdir. Bugün Pakistan halkı Taliban'ı çok ciddi manada desteklemektedir, Arap cihad hareketleriyle etkileşim içerisinde. Özellikle Bin Ladin'in Pakistan halkı arasında elde ettiği popülaritesinden sonra ABD'ye olan nefret oldukça artmış bulunmaktadır. İslamabad hükûmeti Taliban ve Afgan Araplarından olan müttefikleriyle karşılaşma adına ABD yönlendirmelerinin arkasından gitmesinin tehlikesini çok iyi bilmektedir.

Lakin Pakistan hükûmetinin siyasi, askeri ve istihbari oluşumunun kompleks yapısına bakarak, efendi ABD samimi bir şekilde kendisine hizmet edecek ve Pakistan milli güvenlik çıkarlarını erteleyebilecek taraflar bulabildiği gibi, tamamıyla Taliban, terörist Araplar ve diğer İslami hareketlere sempatisi olan taraflarla da karşılaşabilmektedir. Zannımca ikinci dünya savaşından sonra uluslararası oyun sahasında belirlediğinden beri sabit olduğu üzere, ABD'nin sergilediği ahmakça siyaseti,

Pakistan'da, Afganistan'da ve yakında Orta Asya'da gerçek bir krizle karşılaşacaktır.

Konunun kavranması için gerekli olan bu detaylardan sonra meseleyi şu maddelerde özetleyebiliriz:

1- Pakistan, Taliban'ı bölgedeki milli çıkarlarından ve bölgesel çatışmadan ötürü desteklemiştir.

2- Taliban büyüdü, Pakistanlı siyasetçilerin tasavvurlarından çıktı ve artık onu budamaları mümkün değil. Hatta bugün Afganların onlara karşı bağımsız ve eşit şartlarda ilişkide bulunmalarının sıkıntısını çekmekte. Bu durum Taliban'la Pakistan arasında birçok krize neden oldu ve bu krizler bazı zamanlar sınır bölgelerinde silahlı çatışmalara ve belirli dönemlerde sınırların kapatılmasına neden oldu. Ancak her iki taraf da bir birlerine olan ihtiyaçlarını ve önemlerini hızlı bir şekilde kavradılar.

3- Bugün ABD, Taliban'a baskı yapması için Pakistan'ı sıkıştırılmaktadır. Ancak ulusal güvenlik meselesiyle çatışması, Pakistan'ın Müslüman caddelerinde Taliban'ın büyük destekçilerinin bulunması ve Pakistan ordusu ve istihbaratı içerisinde İslami hassasiyetleri olan birçok güzel kimselerin bulunması ve bunların diğerleri gibi ABD'nin samimi hizmetçileri olmaması nedeniyle imkânları sınırlıdır. ABD'nin Taliban'a düşman oluşunun ispatı ise, konuyu kısa tutmak için açık işaretlerle yetineceğimiz bir açıklama olacaktır:

1- ABD, Bin Ladin ve Arap Afganları sorunu nedeniyle, Suudi Arabistan aracılığı ile Taliban'a, istemiş olduğu uluslararası tanınma, Birleşmiş Milletler'de koltuk, İslam Konferansı üyeliği, büyük meblağlarda paralar teklif etmiş ve olumlu hiçbir cevap alamamıştır, hatta aksine ilkesel nedenlerden ötürü ısrar ve meydan okuma ile karşılaşmıştır.

2- Bu nedenle ABD, Afganistan'ı Kruz füzeleriyle vurmuş ve nükleer ve biyolojik silahlarla hedef almakla tehdit etmiştir.

3- ABD aleni bir şekilde bölgesel stratejik bir ittifakta İran'a katılmış ve Afgan sınırlarını tehdidinde onu siyasi, uluslararası camiada ve medyada desteklemiştir.

4- Bugün ABD ve İsrail, muhalif hizipleri aleni bir şekilde desteklemekte, Türkiye üzerinden Dostum'a doğrudan silah göndermekte, yıkılan Sovyetler Birliği'nin hizipleri desteklemesinin faturalarını ödemekte. Daha önce Taliban'la ABD arasındaki ilişkiden dolayı yüzeysel bir kuşku alanı varsa bile bugün bu kuşku, gözü ve basireti olanlar karşısında düşmüş bulunmaktadır.

Pakistan alanında ise, Taliban'ın etkilerinden korkulmaya başlanmıştır. Taliban olgusunun ve ürünlerinin bölgesel tehdidinin sadece kuzeyde nehir tarafı ve Orta Asya devletleriyle sınırlı kalmayacağına inanıyorum. Şöyle ki, Taliban'ın ilerlemesi ya da Müslümanları harekete geçirecek bir etki oluşturması mümkündür. Bu, fiili olarak Müslümanların duygularından ve Pakistan'da bulunan dini hareketler üzerinden meydana gelen ve Taliban'ın varlığı, zaferleri ve cihad nidaları ile oluşacak olan bir etkidir. Pakistan-Afganistan arasında engel olacak bir nehrin bulunmaması nedeniyle rüzgârlar üzerinden o tarafa geçerek Doğu Afganistan'da büyük hayırların vesilesi olacaktır. İnşaaallah Allah'ın yardımı yakındır.

Şimdi ne şer'i, ne siyasi, ne de reel bir görünümü bulunmayan diğer şüphelere geçeceğiz. Allah en doğrusunu bilir, ben bunları 'kışkırtma ve cedel şüpheleri' olarak adlandırdım. İnşaaallah bunlardan üç tanesini seçeceğim ve böylece Allahu Teala'nın kolaylaştırması ile üçüncü bölüm tamamlanmış olacak.

18- On Sekizinci Şüphe:

Bizzat kendim şifahi olarak duymadım, bazı kardeşlerin bana aktardığı bir şüphe. Bunun önemli olmasının nedeni, sahibinin din, şariat, vakia ve bunların üzerine bina edildiği şer'i siyaset hakkında ki feci cehaletidir. Bazıları şöyle diyor:

“Biz maslahatlar ve zararlar için savaş sözünü kabul etmiyoruz. Biz, ‘maslahat’ kavramını da kabul etmiyoruz. Çünkü bu kelime, dine ondan olmayan şeyleri sokmak için Turabi, Çannuşi ve İhvan gibi bozuk, bid’atçı ve zındık İslamcılarının dayanağı haline gelmiştir. Biz ancak ‘Allah dedi, ‘Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi’ sözlerini kabul ederiz, ‘maslahat dedi’ sözünü kabul etmeyiz.”

Geldiği şekliyle bu ibare, söyleyenin genel olarak dini ve özel olarak şer’i siyaseti hiç bilmediğine delalet etmektedir. Kardeşlerimize, maslahat ve mefsedet/zarar kelimelerinin, ‘Allah dedi, Rasûlü dedi’ sözlerinden olmadığını söyleyenlere de bize de Allah hidayet etsin ve dinimizde bizi fıkıh sahibi yapsın. Bugün İslami çalışma önderleri arasında maslahat ve mefsedeti yeni bir şey ortaya çıkarmak, bid’at, dalalet ve Allah’ın dininden saptırmak için bir giriş olarak kullananlar hakkında bu doğrudur ve ben de bu tenkitte bulunanlardanım. Ancak muteber olan şer’i maslahat ve mefsedetlerin bulunduğunu reddeden kimse hakikatten uzak kalmıştır. Tüm İslam imamlarının, dört mezhep imamlarının, sonra İbn Teymiye, İbn Kayyım, İbn Hazm gibi meşhur imamların, özellikle şer’i siyaset meselesinde bu konuyla ilgili uzun açıklamaları bulunmaktadır. Hatta fakihlerin muteber şer’i maslahatlar ve şer’i siyasette MaslahatuMursele’nin kurallarıyla ilgili birçok incelemeleri bulunmaktadır. Bu uzun bir konudur ve burası bunun delillerinin aktarılması yeri değildir. İkinci bölümde bunun örneklerinden bazıları zikredilmiştir.

İbn Teymiye’nin, “savaşların birçoğunun iki zarardan büyük olanını giderme ve iki maslahattan büyük olanını elde etmek için olduğu” ve yine “HulefaiRaşidin’den sonra yürütülen savaşların çoğu ancak bu şekil üzere idi” şeklinde açıklamaları bulunmaktadır. İbn Kayyım ise kitaplarından birisinde çok anlamlı bir cümle kullanmaktadır: “Maslahat gerçekleştiğinde ve kesin olduğunda, şeriat oradadır.” İbn Teymiye’nin akılla naklin çelişmediği yani akıl ve maslahatın gerekliliklerinin nas ile sabit olan şer’i delille çelişmeyeceği hususunda on ciltten oluşan hacimli bir eseri bulunmaktadır.

Birçok şer'i siyaset âlimi, şer'i siyaset kurallarının çoğunun maslahat ve mefsedet üzere kurulduğunu zikretmiştir. Bundan ötürü, şer'i siyaset konusunda okuma yapanlar, kitap ve sünnet-te sabit olan nasların istinbat (hüküm çıkarma) için geniş hatlar çizdiğini, bu istinbatın çoğunun maslahat ve mefsedet ve yine Müslümanlar için maslahat elde etme ve onlardan mefsedeti giderme üzerine kurulu olduğunu bilir. İmam Şatıbi'nin, aralarında İtisam ve Muvafakat'ın da bulunduğu birçok eserinde bu konuda çok değerli açıklamaları bulunmaktadır. Şeriatın maksatları, onun tasnif ettiği ve ona nispet edilen bir ilim haline gelen beş zaruri şeyin korunması üzerine kuruludur. Bunlar, dinin korunması, ırzın korunması, canın korunması, malın korunması ve aklın korunmasıdır. Şeriat bunların korunması için gelmiştir.

Şimdi bazı sapkınların, cahillerin ve İslami çalışmada bazı önder ve cahillerin bunu kullanıp tahrifata gittikleri gerekçesiyle, bu yüce aslı dinden ilga mı edelim? Akıllı bir kimse böyle bir şey söylemez. Aksi halde bazıları Kur'an'dan genel veya müteşabih nasları kendi maksatları doğrultusunda değerlendirmektedir. Allahu Teâlâ'nın şu buyruğunda olduğu gibi: *"Kalplerinde eğrilik bulunanlar sırf fitne aramak ve onu tevil etmeye kalkışmak için onun müteşabih olanına uyarlar."* (Âl-i İmran, 7) Şimdi birileri onu istisnai bir amaçta kullandı diye Kur'an'ı ilga mı edelim? Bazılarının sünnetle delil getirip hevasına göre tevil etti diye sünneti ilga mı edelim? Bunu ancak bir cahil ya da sapkın söyleyebilir. Kardeşlerimiz arasında bu sözü öne çıkaranların çoğu cahildir ve bazı İslami hareket önderlerine nispet edilen birçok sapkınlıklardan ötürü müşkül duruma düşmüşlerdir. Bu nedenle Rasûlullah (sallallahu alejhi ve sellen) âlimin kaymasını, münafığın kitapla tartışmasını ve saptırıcı imamları dinin yıkım nedeni olarak saymıştır. Peygamberimiz (sallallahu alejhi ve sellen), üç şeyin dini yıktığını belirtmiş ve bunları zikretmiştir. Ancak şuna dikkat edilmelidir ki, bu maslahat ve mefsedetlerden zikredilen her şey, Allah buyurdu ve Rasûlullah buyurduya dayanmaktadır. Konuyla ilgili örnekler sınırlandırılmayacak kadar çoktur ve bizi konumuzdan uzaklaştırmaması için bu kadarıyla yetineceğiz.

19-On Dokuzuncu Şüphe:

Bu henzeri bulunmayan bir örnektir. Bunu kışkırtma amaçlı ya da saçma olan şüpheler arasında zikretmeyi uygun gördüm. Allah'tan, bunu söyleyeni bağışlamasını ve hepimizi sevdiği ve razı olduğu şeylere hidayet etmesini ve şeytandan uzak tutmasını diliyorum. Birisinin şöyle söylediği bana ulaştı: “Kabil’de Araplardan bizi onlarla birlikte savaşmaya çağıranlar, şer’i bir sebepten ötürü değil, ancak kadınlarını, çocuklarını, evlerini ve mallarını savunmaya çağırırmaktalar. Onları Kabil’de oturma-ya, sonra canlarını ve ailelerini tehlikeye atmaya kim çağırdı ki, bundan sonra bizi orayı savunmaya çağırıyorlar?” Vallahi bana bu şekilde ulaştı. Allah’ın kulları arasında değişik durumlar vardır.

Allah’tan yardım isteyerek ben derim ki: Bazıları bu düzeydeki şüphelerin geçilmesi gerektiğini düşünebilir, ancak şeytanın bazı insanlara giriş kapısını kapamak için bunlardan bazılarına cevap verilmesinde bir sakınca yoktur. Allah tüm noksanlıklardan münezzehtir, fitne müminin kalbinde uyumaktadır, cin veya insan şeytanlarından birisi onu uyandırır. Şeytana karşı kardeşlerimize yardımcı olmak için bazen bu şüpheleri gidermek gerekir.

Öncelikle şunu söylemek isterim: Ey kardeşim, Kabil’de Araplardan sadece on veya on bir aile bulunmaktadır. Ailelerin çoğu başka bölgelerdeler. Tehlikenin gözükmesi üzerine seferberlik olunca, aile sahipleri durumu görüp erken davranarak ailelerimizi Kabil dışına çıkardılar ve Allah’ın fazlı ile biz de Kabil sınırlarında duran murabıtlarla birlikte orayı savunmak için geri döndük. Onlar bizim hepimizi, kamplarımızı, misafirhanelerimizi hatta bu sözleri yayanları bile savunuyorlar. Eğer durum eşlerimizi ve çocuklarımızı savunmadan ibaret olsaydı, geri dönmememiz gerekirdi, zira onları Kabil’den uzakta güvenli yerlere yerleştirdik. Lakin bizi onların yanına geri döndüren şey, geçen yüz elli sayfa boyunca şer’i ve vakii açıklamalardır.

İkincisi: Değerli kardeşim, Allah sana hidayet etsin ve seni bağışlasın. Aileleriyle birlikte Afganistan'a ve Kabil'e gelenler, muhtaçlık ve yitiklikten kaçıp saraylar ve nimetler isteyerek gelmedi. Belki de durum bunun tam aksidir, hepimiz -hamd Allah'a mahsustur- nimetler ve dünya refahının içerisinde çıkıp, kadınlarımızı ve çocuklarımızı yılanların, akreplerin, malaryanın, tifonun komşuluğuna ve fakirlik, hastalık, tehlike, muhasara ve geriliğin olduğu Afganistan'ın bildiğiniz musibetlerine getirdik.

Allah'ın lütfu ile buraya hicret, cihad ve ribatı isteyerek ve zalimlerin zulmünden kaçmak için geldik. Birçoğumuz ise her iki nedenden ötürü geldi. Bildiğim kadarıyla hiç birimiz buraya bir dünyalık elde etme ya da evlenmek istediği bir kadın için gelmedi. Allah'tan ihlas diliyoruz. Biz ve ailelerimiz, Allah'ın zenginliğine ve fazlına ihtiyacımız olmasaydı, buraya gelmekten bin kez müstağni idik. Bu barınaklarda üzerimize bir tehlike geldiğinde, buraları savunmak bizim üzerimize aynı olarak vacip olur. Evlerimizi ve ailelerimizi savunmak için bile olsa, senden yardım istememizde ne ayıp vardır?

Üçüncüsü: Kardeşlerin bir yere geldiklerini ve meşru olan bir dünya ya da ahiret işi için oraya yerleştiklerini varsay. Sonra Şah Mesud, hizipler ve arkalarında duranlar türünden saldırganlar onlara saldırdı ve onlar da canlarını, kadınlarını, çocuklarını ve evlerini kurtarmak için senden yardım istediler. Bundan yanlış olan nedir? Allahu Teâlâ *"Eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, size yardım etmek düşer."* (Enfal, 72) buyurmuyor mu? Bunun, kâfirler arasında kalıp İslam darına hicret etmeyen bir kimse hakkında olduğu belirtilmekte. Peki küfür ve zulüm diyarından Müslümanların diyarına, cihad ve muhacirlerin beldelelerine kaçanların durumu nasıl olur? Allah kardeşlerimize müsa-maha etsin ve onlara hidayet etsin. Allahu Teâlâ şöyle buyurur: *"Ey iman edenler, Allah'tan korkun ve dosdoğru söz söyleyin."* (Ahzab, 70) Yine şöyle buyurur: *"Kullarıma de ki: En güzel olanı söyleyinler. Çünkü şeytan aralarına ayrılık sokar."* (Isra, 53)

20- Yirminci Şüphe:

Bu, bazı kardeşlerimizin sözüdür. Tuhaf olan ise, onlar arasında dakik şer'i nitelemelerle ve şer'i tanıklıklarla bezenmeleri gereken ilim talebelerinin ve yine hiziplerin geçmişine ve Taliban'ın şu anki durumuna tanık olan eski kardeşler bulunmaktır. Bu kimselerin bu şaşırtıcı farkı bilip tanık olmaları gerekirdi. Bununla birlikte onlardan aşağıdaki sözleri duydum ve ifadelerini olduğu gibi aktarıyorum:

“Bize göre bütün Afganlar hayır ve şerleriyle aynıdır. Bize göre Molla Ömer, Ahmed Şah Mesud gibidir. Rabbani, Hikmetyar gibi, Seyyaf da diğerleri gibidir. Öncekiler hakkındaki şüphe ve yergileri alacak olursak, bunların hepsi Taliban'da da vardır. Eğer Hikmetyar, Dostum ve Şiilerle ittifak yapmışsa, Taliban da Abdulmelik Özbek ile ittifak yapmıştır. Sonra Dostum'un yanına çıkmış, Dostum ona makam vaadinde bulunmuş, sonra onlara ihanet edip büyük bir katliam işlemiştir. Hizipler döneminde askeri kamplarımız vardı, hatta belki Taliban'ın sunduğu ve uyguladığı kamplardan daha iyi şartlarda ve koşullarda. Şah Mesud, Arapları esir alınca, onlara ikramda bulunmuş ve onları teslim etmemiştir. Hala hizipler Araplarla yazışmakta ve iyi niyetlerini sunmaktalar. Taliban gidecek ve hizipler geri gelecek olsa, askeri kamplar olduğu gibi, belki daha iyi bir şekilde devam edecektir. Arapların, Afganların savaşlarıyla bir ilgisi yoktur. Buradaki tüm değişikliklere rağmen onlar burada kalacaktır. Afganların hepsi Afgan'dır ve hepsi aynıdır. Bizler de, kim olursa olsun Afganistan'ı yönetenlerin sığınmacıları ve misafirleriyiz. Ne fazla ne eksik.”

Allah'tan yardım isteyerek diyorum ki: Belki de bundan önce zihnine Allahu Teâlâ'nın şu buyruğu gelir: “*Biz Müslümanları o günahkârlar gibi kılar mıyız hiç? Ne oldu size? Nasıl hüküm veriyorsunuz?*” (Kalem, 35-36) Hangi din, şeriat, selim akıl ve mantık ölçüsüne göre Molla Muhammed Ömer, Şah Mesud ve müfsit hizipler gibidir? Onlar dört sene boyunca komünistlerin fesadı ile yönetmişler, şeriatla hükmetmemişler ve neticede ortaya fesat,

küfür, dalalet, yol kesicilik, gasp ve bahsedilen diğer durumlar çıkmıştır. Bunlar ise Kabil'in alınmasından itibaren iki buçuk sene hükmettiler ve bu süreçte şeriatı tatbik ettiler, hadleri uyguladılar, yolların güvenliğini sağladılar, cemaatle namazlarda izdihamlar oluştu ve sonuç olarak bugün gördüğümüz durumlar gerçekleşmiştir.

Onlar yönetimde olduklarında Batı onlardan razı oldu ve -Allah onları yönetimden indirene kadar- onlarla birlikte hareket etti. Batı, hala onları geri getirip otorite yapmaya çalışmaktadır. Bunlar yönetime geçtiğinde ise, Batı ve uşakları onlara kızdı, varlıklarına direndiler ve üzerlerine kruz füzeleri atıldı. Rafiziler ve müttefikleri sınırlarında ve toprakları içerisinde savaş için saf oldular. Allahu Teâlâ'nın *"Yahudiler de Hristiyanlar da sen onların milletlerine uymadıkça asla senden razı olmazlar."* (Bakara, 120) buyruğu neyin delilidir? Bu, Allah'ın şeriatını tatbik etmeleri ve Afganistan ve orada bulunan İslam ehli düzeyindedir. Bu, en büyük sebeptir. Çünkü biz, şeriatı tatbik eden Yahudi ve Hristiyanların düşmanı ile, İslam'dan yüz çeviren, Yahudilerin, Hristiyanların ve Şiilerin müttefikini bir tutmayız.

Bizimle olan ilişkileri düzeyinde ise, onlar uluslararası sisteme bizi kovma sözü verdiler, bugün de bizi yeryüzünden silme sözü vermekteler. Bunlar ise bizi barındırdılar ve bizim için kruzlara tahammül ettiler. Onlara karşı düzenlenen ilk uluslararası saldırı bizim yüzümüzden olmuştur. Onlara, kabul etmeleri durumunda, dünyalıklar, Suudi ailesi ve son alçak elçileri Türki bin Faysal eliyle ABD teklifleri, uluslararası tanınma, üstlerinden ve altlarından mallar önerildi ve buna mukabil kabul etmeleri durumunda, savaş ve yıkım tehditleri geldi. Ancak tüm bunlar onların imanlarını, teslimiyetlerini ve barındırma hakkına vefada sebatlarını artırdı.

Tüm bunlarla birlik bu iki grup nasıl bir tutulabilir! Subhanallah, şahitlikte nasıl bu şekilde genellemeye gidilebilir? Hatta bizzat bozuk hizipler düzeyinde bile eğer dikkatli bir tanıklıkta bulunulacaksa; içerisinde bulunduğu durumla birlikte,

Hikmetyar'la Rabbani ve Şah Mesud bir tutulabilir. Birisi Arapları kaçırmış ve teslim etmek istemekte, diğeri ise onları çıkarmak için silahla tehdit etmekte. Bu ikisi arası nasıl eşit tutulur ve aramızdaki üstünlük nasıl unutulur? Bu sözlerin hangi ölçüler üzerine söylendiğini bilmiyorum.

Son savaşta Seyyaf güçleri Kabil'e Arapların olduğu bölgeden saldırdı ve geri püskürtüldü. Seyyaf'ın komutanı olan Tac Muhammed (bu kişi aralarında olabilecek en düzgün kişidir) konuştu, sövdü, küfretti, köpürdü ve sinirlendi. Sonra yemin ederek onlara; "Eğer onları yakalarsam, başta Bin Ladin olmak üzere, hepsini teker teker keseceğim!" dedi. Molla Ömer ise kruzların vurmasından sonra şöyle dedi: "Eğer Bin Ladin'i ve Arapları korumak için benden kimse kalmazsa, kanımı ortaya koyarım gene onları teslim etmem." Bu nasıl onlar gibi olabilir? Size ne oluyor, nasıl hüküm veriyorsunuz? Fiilen gözler kör olmuyor, göğüslerde bulunan kalpler kör oluyor.

Ne şer'i olarak ne de vakıada eşit tutulmayacak kimseler arasında ortak olabilecek bazı hatalara dayanmak ise, delili zorlama ve şüphelere tabi olmadır. Daha önce hiziplerle birlikte askeri kamplarımızın oluşuna gelince; evet, çünkü onlar otoriteyi ele geçirmemişlerdi. Ancak Arapların kampları Rabbani ve Şah Mesud'un bölgelerinde değil, Yunus Halis'in bölgesindeydi ve bu kampların çoğu çatışma bölgelerinin dışındaydı. Hikmetyar'ın yanında bulunan küçük kamplar ise, onunla beraber savaştıkları dönemdeydi. Taliban'ın kurulması ise, anlattığımız ve hepimizin şahit olduğu üzere, uluslararası dengelerin ve entrikaların başlamasından sonra, -Allah göstermesin- Rabbani, Şah Mesud, Seyyaf, Şiilerden ve uluslararası sistemden olan müttefiklerinin geri gelmesi durumunda kampların yeniden kurulabileceğini, hatta Arapların var olabileceğini zanneden kimsenin aklını yeniden gözden geçirmesi gerekir!

Başımıza gelenleri şimdiye kadar anlamayan bir kimse, daha ne zaman anlayabilir bilemiyorum! Allah'tan, bunun gerçekleşmemesini diliyorum. Vakıanın bilinmemesinin bedelinin

kötülüğünün boyutlarına ve işleri şer'i olarak bozuk değerlendirmelerinin eserlerine bizzat kendileri tanık olmaktadır. La havle vela kuvvete illa billah (Allah'tan olanın dışında güç ve kuvvet yoktur.)

21- Yirmi Birinci Şüphe:

Genel olarak İslami ortamda ve özelde cihadçılar arasında etkilerinden dolayı bu şüphe hakkında özel bir ses kaydı yapmam gerekir. Ancak konumuz olan, 'Taliban'ın yanında savaşma ve bunun şer'i delilleri' mevzusunda zikredildiği için burada buna kısaca değineceğim. Bu şüphe gıyabımda bana birkaç kez ulaştı ve ilim talebelerinden sayılan kardeşlerden birisinden duydum. Bir yerde bununla delil getiren birisinden bana aktararak, Allah'ın fazlı ve rahmetine muhtaç olan fakir hakkında şunları söylemişler:

"Ebu Musab hareket adamı, siyasi teorisyen ve cihad mütefekkiridir, ancak şer'i ilim talebesi değildir ve şer'i ilmi yoktur. Hatta kendisi bile tüm kasetlerinde, 'ben müftü değilim, şer'i ilim sahibi değilim, sadece sorduklarımdan fetvalarını ve kendim ve yakın görenler için bulduğum delilleri aktarıyorum.' diyor. Bu durumda bunun gibi hassas bir konuda ondan nasıl fetva alabiliriz. Biz sadece şeyhlerden, ilim talebelerinden ve şer'i ilim sahiplerinden alırız."

Allah'tan yardım isteyerek derim ki: Bana o kardeşlerin sözleriyle delil getiren ilim talebesi kardeşe şunları söylemiştim: Fetva vermememe gelince; evet, Allah'a hamd olsun, kasetlerimde söylediklerimi tekrar ediyorum: Ben müftü değilim ve gelecekte de inşaallah müftü olmayı düşünmüyorum. Aynı şekilde şer'i ilimlerde ihtisas sahibi de değilim. Kasetlerimde cihad ve şer'i-siyasi hareket konularıyla ilgili fetva ve şer'i hükümlerle ilgili açıklamalar, güvendiğim, delillerini kavradığım ya da ilmi kitaplarda araştırdığım, rastladığım ve delil getirmek maksadıyla aktardığım bilinen konulardır. Bu araştırmadaki durum da bundan ibarettir. Ancak burada birtakım mülahazalarda bulunmam gerekir:

Birincisi: Hakkında konuştuğum tüm meselelerde, kanaatimin temelini oluşturan elde ettiğim şer'i delilleri zikrettim. Tıpkı Taliban'la ve onların hükmünde olan Müslümanlarla birlikte savaş olan bu konumuzda olduğu gibi. İkinci bölümde konuyla ilgili delilleri detaylı olarak aktardım. Bunlar benim tarafımdan verilmiş fetvalar değil, ancak Allah'ın lütfu ile içerisinde bulunmuş olduğum durumdur. Mukaddimede zikrettiğim gibi; bizler, meşhur âlimlerin çoğunun sapmasıyla ve mürted yöneticilerimizin Yahudi ve Hristiyanlardan olan dostlarının peşinden yol almalarıyla Allah'ın bizi imtihan ettiği bir durumda ve zamandayız. Yine azınlık olan mücahid âlim ve davetçilerin öldürüldüğü ve hapse atıldığı, diğerlerin ise korku ile tevil arasında sukut ettikleri bir dönemdeyiz. Geriye ise, sadece çok güvendiğimiz nadir kişilere sormak veya içerisinde bu delillerin bulunduğu hidayet aradığımız bilinen şer'i kitaplara müracaat etmek kalmaktadır. Bu, bildiğim tüm hak öğrencilerinin ve faal olan cihad cemaatlerinin şer'i kurullarının yapmış olduğu şeydir. Kimde bunu reddeden deliller varsa bunları bize sunsun, biz de ona teşekkür ederiz. Hak, tabi olunmaya daha layıktır. Bizler şer'i delillerimizle konuşuyoruz, onlardan istenen de budur.

İkincisi: Birçok muhtelif İslami uyanış okullarında olduğu gibi, cihad akımında da, fetva ve helal-haram konularında, birçoğunu tanıdığım, bazılarıyla birlikte yaşadığım, bazıları şer'i ilim talebesi olarak adlandırılan ve buna uygun elbiseler giyen, bazıları cuma hutbelerine çıkan ve hutbe veren, âlimlerin sarığını saran, Suudi rumalı giyen kimseler öne çıkmıştır. Bunlardan bazıları biraz şer'i ilim talebinde bulunmuş, diğer bazıları ise bundan da aşağıda bir seviyededir. Bir de ilimleri olmayan, ancak cihad akımı arasında ve genel olarak İslami hareket vâkıfında neredeyse şer'i mercilerin bulunmayışı nedeniyle (ki bu durumu herkes bilmektedir), birçok genç bunları müracaat ettikleri şer'i önderler edinmiştir. Oysaki onların da kendileri hakkında, benim kendi hakkımda söylediklerimi söylemeleri gerekirdi. "Biz şeyh değiliz, şer'i ilim sahibi de değiliz" demeleri gerekirdi. Ancak onlar kendilerine bunun aksini nispet ettiler.

Kendi hakkımda şer'i ilimlerde ihtisas sahibi olmadığımı söyledim ve hala da söylemekteyim Allah'a hamd olsun. Durum şudur ki, tanıdıklarım arasında kendilerini bu konuma yerleştiren ya da etrafındakilerin kendilerini bu konuma yerleştirdikleri kimseler, bu sözü söylemeye daha layıktır. Evet, tüm açıklıkla; şer'i ilimleri yok. Bazı kitapların okunması, iki üç sene ilim talebi, bir süre bazı şeyhlerden ders alma ve bazı dersler... Benim ilmim, kavrayışım ve şer'i ilme nispet edilenler hakkında okuduğum şartlara göre, bu kimseler ihtisas ve şer'i ilim sahipleri olarak adlandırılmazlar.

İmam İbn Kayyım "*İlamul-Muvakkiin an Rabbil-Âlemin*" adlı kıymetli kitabının birinci cildinin 44. sayfasında, "Fetva araçları, şartları ve kimin fetva verebileceği ile ilgili imamların sözleri" başlığı altında şunları zikretmektedir:

"İmam Ahmed, oğlu Salih'in ondan rivayetinde şöyle demektedir: "Bir kimse kendisine fetva verme sorumluluğunu yüklediğinde, Kur'an'ın yönlerini, sahih senedleri ve sünnetleri bilmelidir. İhtilaf edenlerin hilafı, Nebi (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'den aktarılanları ve sahih ve sahih olmayanları az bilmelerindendir."

Ebu Haris'in rivayetinde ise şöyle demiştir: "Sadece kitap ve sünneti bilen bir kimsenin fetva vermesi caizdir." Hanbel'in rivayetinde ise şöyle demiştir: "Fetva veren kimsenin öncekilerin sözlerini bilmesi gerekir; aksi halde fetva veremez."

Muhammed bin Abdullah bin El-Munadi şöyle der: "Bir adamın imam Ahmed'e şöyle dediğini duydum: "Bir kimse yüz bin hadis ezberlese fakih olur mu?" O, "hayır" dedi. Adam: "İki yüz bin?" O, "hayır" dedi. Adam: "O zaman üç yüz bin?" O, "hayır" dedi. Adam: "O zaman dört yüz bin?" Elini hareket ettirerek, yaklaşık olarak belki diye işaret etti.

46. sayfada ise İbn Kayyım, İmam Şafii'ye göre fetva şartlarından bahsederken şunları söyler: "El-Hatib'in "*El-Fakih ve'l-Mutefakkih*" adlı kitabında aktarmasına göre Şafii şöyle der: "Bir kimsenin Allah'ın dininde fetva vermesi helal değildir. Ancak

Allah'ın kitabının nasihini, mensuhunu, muhkemini, müteşabihini, tevilini, nüzulünü, Mekki ve Medeni oluşunu ve kast edilmesini bilene kadar ve bundan sonra Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in hadislerinden haberdar olana, nasih ve mensuhunu öğrenene ve hadisleri Kur'an'ı bildiği gibi bilene, lügati bilene, şiiri ve ihtiyaç duyduğu sünnet ve Kur'an'ı öğrenene ve bunları insaf-la kullanana, bundan sonra şehir ehlinin ihtilaflarından haberdar olana ve bunda bir meleke oluşana kadar fetva veremez. Bu duruma geldiğinde konuşabilir, helal ve haramda fetva verebilir. Böyle olmadığında ise, fetva veremez.”

Ali bin Mubarek, Abdullah bin Mubarek'e, “Bir kişi ne zaman fetva verebilir?” diye sordu. O da, “Hadisleri ve görüşleri bildiği zaman” dedi.

Yahya bin Ektem'e, “Bir kimsenin ne zaman fetva vermesi gerekir?” diye soruldu. Şöyle dedi: “Görüşleri ve rivayetleri bildiğinde.” Bununla ilgili olarak İbn Kayyım şöyle demiştir: “Görüşle, doğru kıyas, doğru manalar, şariin/kanun koyucunun (Allah'ın) hükümleri bağladığı ve onda etkili kıldığı doğru illetleri/nedenleri kast etmektedir.”

Âlimlerin fetva ölçüleri hususunda zikrettikleri bu sözlerle yetineceğim. Bu sözlerimi duyan, genel olarak İslami hareketlerin ve cihad cemaatlerinin durumunu ve kendilerini öne çıkaran ya da cahil tebaanın fetva ve Allah hakkında haram-helal hükümleri vermeleri için öne çıkarılanların durumunu bilen her akıl kimsenin, bunu bizim başımızdaki bela ve musibetlerle kıyaslaması gerekir. Şikâyetimiz Allah'adır.

Allah'a hamd olsun, ben müftü değilim. Bana kendimi tanıtan Allah'a hamd olsun. Kendi kadrini ve sınırını bilene ve orada durana Allah rahmet etsin. Kendilerini rezil eden ve ilimleri olduğunu iddia edip fetva için oturanların ve avamın ve cahillerin halkalarında öne çıkanların sorunu, ne benimle ne de insanlarla değil, onların sorunları rableriyle. “*Kıyamet gününde Allah'a yalan söyleyenleri yüzleri kararmış göreceksin.*” (Zümer, 60)

Okuduklarım arasında şöyle bir şey geçmekteydi: Meclislerinden birisinde İmam Malik'e kırk sekiz mesele sorulmuş, bunların on altısına cevap verip otuz ikisi hakkında 'bilmiyorum' demiştir. Bunun üzerine bir adam ona şöyle demiş: "Ey imam, sana gelmek için develerin ciğerlerini yorduk ve sana soru sormak için beldeler aştık. Geri döndüğümüzde insanlara ne diyeceğiz?" İmam Malik şöyle demiş: "Onlara deyin ki, Malik'e gittik, ona sorduk, o da bize 'bilmiyorum' dedi!"

Allah için şahitlik ederek söylüyorum, Londra'da cihad fakihlerinden fetva ve şer'i ilme nispet edilen bazılarını gördüm; on mesele hakkında soruluyor, onlar ise hakkında soru sorulmayan otuz meselenin cevabını veriyordu. Soru soran zor duruma düşüp bir soru sorduğunda, yüce ilim halkalarında cevap şelaleleri oluşur. Devletle çalışan ve devleti savunanların ailelerinden kadın ve çocukların öldürülmesi fetvaları, hükûmetlerle birlikte çalışan Müslümanların kadınlarının cariye alınmasının caiz oluşu ve ehil olan ve olmayanların tekfir, bid'atçı ve fasık hükümü vermeleri buralardan çıktı. İslami harekette bazı kaymalar yaşayan ya da öyle olduğu zannedilen bid'atçiler hakkında ölüm hükmü verildi. Cezayir'deki istisna Hariciler hakkında, 'Ehli Sünnet'in sancağının taşıyıcıları' hükmü verildi. Onların yazdığı ve yayınladığı "*Hidayetu Rabbul-Âlemin*" kitabı hakkında, selef menheci, selef akidesi, selef ruhu ve selef nefesi olduğu hükmü verildi. Manchester mescidlerinden birisinde bazı kardeşler bir meclis düzenledi ve meclise Londra büyük fakihlerinden birisi de çağrıldı. (Oturum kayıtlıdır.) Bu şahsa bir soru yöneltildi ve bir kerede, bugün cihad cemaatlerindeki bey'atin sahih olmadığını, çünkü bunların sadece cihad üzere bey'at olduğunu, bu bey'atlarda asıl olanın genel imamet üzere olması gerektiği fetvasını verdi. Sonra üzerine, 'onların cemaat içerisindeki fertlere şeriatı tatbik etmeleri' eklemesinde bulundu. Sonra buna da, 'cemaat emirinin bey'at aldığı kişiye, ona karşı çıkması ve cemaati terk etmesi durumunda kanının helal olacağı şartını koyabileceği' açıklamasını ekledi. Sonra da şunu ekledi: "Bir beldede meşru olan bir cihad cemaat varken başka bir cemaat kurulursa,

o cemaat meşru olmaz ve onlara karşı kılıç vardır!” Bunlar, hatırladıklarımın bazıları.

Londra'nın ikinci meşhur fakihisi ise insanlara şu teori ile çıktı: Bugün bizim devletlerimizde görevli olup bundan dolayı maaş alan öğretmeninden çöpçüsüne, doktorundan şoförüne ve postacısına kadar tüm görevler günah dairesindedir. Polis, ordu ve istihbarat gibi yönetim birimlerinde olanlar ise küfür dairesindedir.

(Vah Selef ve Selefilik kelimelerinin başına gelenlere; nice zulümler gördü ve altına nice felaketler yapıştırıldı bu kelimenin.) Selef akidesi üzerine olan muvahhid mücahid bir cemaat kurulduğunda, tıpkı Cezayir'de Cemaa Musallaha'da olduğu gibi; bu durumda günah dairesi küfür dairesine genişler ve cemaatle olan herkes 'muvahhid Müslümanlar' görevi ne olursa olsun devlette olanlar ise 'küfür dairesine girenler' olurlar ve öldürülmeleri caiz olur. Hatta araçlara yakıt dolduran bir benzinci bile olsa, durum aynıdır. Bunlar bazı örnekler. Onların karşısında bunları reddettiğimizde, bu fakih ve arkadaşı, hakkımızda bizim bid'atçı olduğumuz, tevhidi ve selef akidesini anlamadığımız hükmünü verdi. Bu sadece bizim hakkımızda değil, onların katında bu durum cihad yayınlarına, cihad cemaatlerine ve birçok rumuzlarına kadar genişledi.

Londra fakihlerine bir üçüncü fakih daha katıldı ve bunlara, 'cihad akımının fakihleri ve müftüleri' dendi. Bu kimse akaid ve iman-küfür konularında bir kitap yazdı ve sonunda şu neticeye vardı: Bugün Müslümanların çoğu, işlemiş oldukları imanı bozan unsurlar nedeniyle mazur değildir. Ancak Afrika ormanlarında, Amazon'un derinliklerinde ve Sibiry'a'nın buzul çöllerinde olan Müslümanlar bundan istisnadır! Son dönemlerde ondan, 'Afganistan'da meydana gelen bu cihadda katilin de maktulün de cehennemde olacağı' açıklaması çıkmıştır! Bu şekilde, şeriati tatbik etmek ve oraya sığınan mücahid ve muhacirleri himaye etmek için savaşıyla; Şia ile birlikte uluslararası Haçlı-Yahudi ittifakını savunmak için savaşıyor ve onları destekleyenlerin her

ikisinin de ateşte olduğu... Bu şekilde bu müftüler bu dünyadaki helal-haram hükümlerinden, mahşerde insanların dağılımına; bir grubun cennete, diğerinin cehenneme girmesine kadar her konuya atlamakta. Kulları arasında anlayışı dağıtan Allah tüm noksanlıklardan münezzehtir.

Büyük fakih ise şöyle diyor: "Afganistan İslam darı değildir ki oraya hicret edilsin!" Bir keresinde İngilizlerle muamelede bulunma hükmü hakkında sorulduğunda, 'onların, Müslümanlar hicret ettiklerinde Habeşistan'ın durumu gibi olduğunu' söylediğini hatırlıyorum. Başka meclislerde ise, 'onların kanlarının ve mallarının helal olduğu' fetvasını verdiği bilgisi bulunmakta.

Fetva verip bir hafta içerisinde aksinin söylenmesi, hatta vallahi bazen aynı mecliste bile değiştirilmesi hakkında konuşabilirsin. Peki ne hakkında bu fetvalar? Davalar, kanlar, ırzlar ve mallar hakkında. İnsanların malları, akideleri, hidayet ve dalalet üzere oldukları hakkında. Burada Afganistan sahasında ise, aynı şekilde bu yüce görevde öne çıkan birisinden zikredilen türde açıklamalar gelmekte. "Şeriat hükmü altında Afganistan İslam darı değil." "Molla Ömer, Ahmed Şah Mesud, Rabbani ve Hikmetyar gibidir." "Bosna'da La İlahe İllallah ehlini savunurken ölmek, Allah yolunda şehadet değil, ancak orada öldürülenlerin bağışlanmasını umuyoruz, çünkü kılıç hataları siler!" Çünkü kardeşimizin değerlendirmesine göre bu cihaddaki sancak, tevhid ve selef menheci üzere kurulan net bir sancak değildir. Onun ahabı ise bugün selefi temsil etmektedir. Konunun daha fazla uzamaması için bu örnekler yeterlidir. İnşallah İslam'a ve Müslümanların başına gelen bu yeni musibetle alakalı başka açıklamalar yapılacaktır.

Hiç kimse benim cihad akımını şer'i ilimlerde yalpalamakla itham etmemin, diğer İslami hareketlerin ve akımların çok sağlıklı olduğu anlamına geldiğini anlamasın. Bilakis Allah'a hamd olsun, bazı belalara rağmen cihad akımında hakkın ve doğruluğun asıl olduğuna inanıyorum. Cihad cemaatlerinden birçoğunun düzenli şer'i kurulları ve ilim ehlinden olan mercileri

bulunmaktadır. Allah'a hamd olsun, bahsettiğim bazı aykırılıkların dışında durum hayır üzeredir. Allahu Teâlâ şöyle buyururken bu nasıl böyle olmasın: “*Uğrumuzda cihad edenleri, elbette biz yollarımıza iletiriz. Muhakkak ki Allah ihsan edenlerle beraberdir.*” (Ankebut, 69) Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “*Kim bildikleriyle amel ederse, Allah ona bilmediği ilimleri öğretir.*”

Ancak burada bunları arz edip kardeşlerimi uyarmam, kendisini bu konumda öne çıkaran herkese kapılmamaları, dinlerini kimden aldıklarını ve nasıl aldıklarını bilmeleri içindir. Hükûmetlerin fetva için öne çıkardığı ve medyanın insanlar önüne sunduğu Selefi akımın çoğunda ve İhvanı Muslimin'in genelinde felaketler çok daha büyüktür. Orada haramın helal olduğuna ve Yahudilerle uzlaşmanın caizliğine fetva verilmekte, mürted yöneticiler hakkında iman tanıklığında bulunulmakta, Allah'ın hükmünü isteyerek onlara karşı ayaklananlara ise Hariciler denilmekte. Bu durum Arap ve İslam âleminin başından sonuna kadar böyledir. Hükûmet televizyonları ise, Allah'ın haramlarını helal yapmaları için Buti, Kardavi, Şaravi ve Gazali gibilerini öne çıkarmıştır; hatta durum faizin, açılmanın, içki ve domuzun satılmasına izin verilmesine kadar varmıştır. Başımıza gelen Sahih Buhari'de Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in haber verdiği dönemden ötürü şikâyetimiz Allah'adır: “Allah ilmi insanlar arasından çekip almaz, ancak âlimleri alır ve onlarla birlikte ilim de kalkar. İnsanlar cahil önderler edinirler, onlar da ilimsizce fetva vererek hem sapar hem de saptırırlar.”

Tekrarla söylüyorum, zikri geçen fetva vermede öne çıkan bu kimselerin baş musibeti, vakıayı, siyaseti, etrafımızda ve hakkımızda dönenleri bilmemeleridir. Bu bilgisizlikleri yüzünden vakıayı hatalı olarak nitelemişlerdir. Bunun hakkında kitaptan, sünnetten ya da selef âlimlerinin sözlerinden alakasız naslar getirerek tüm bu hatalarını perçinlemişlerdir. Onları siyaseti ve vakıayı anlamaya çağırdığımızda ise, karşımıza başka bir felaketle çıktılar: Biz siyaset ve hareket ehlinde almayız. Maslahat ve mefsedeti kabul etmeyiz. Sadece ‘Allah dedi, Rasûl dedi’yi alırız. Allah dedi, Rasûl dedi açıklaması, karşılığı olmayan boş

bir vakıa hakkında uygulanır oldu. Seyyid Kutub'un dediği gibi, İslam fıkı boşluktan çıkmamıştır. İslam fıkı Müslümanların kendi zamanlarındaki vakıasının ürünüdür ve bizim yaşadığımız vakıamızın ürünü olacaktır. Ancak bu miskinlerde bulunan mürekkep cehalet: 1- Hükmün asıl kaynağı olan vakıanın bilinmemesi, 2- Bizzat Allah'ın hükümlerinin bilinmemesi, 3- Dinlerini kimden aldıklarını bilmemeleri şeklindedir. La havle vela kuvvete illa billah.

Kendi hakkımda ise, tekrarla, bizi buna hidayet eden Allah'a hamd olsun. Biz, durumların öğrenilmesi, takibi, fiilen yaşayarak sebeplerinin kavranması, küfre karşı cihad ve çatışma yolunda yürüyerek, ameli olarak dinimiz için hicret ve firar üzerinden kendi vakıamızı ve Müslümanların vakıasını nitelemekteyiz. Lütuf ve minnet Allah'a mahsustur. Sonra bu kavrayış çerçevesinde önümüze gelen meseleleri, şer'i kitaplarda delillerini arıyor, çıkarıyor, bunları ilimlerine ve cihadlarına güvendiğimiz kimselere arz ediyor, bunlarla doğruya yaklaşılmaya çalışıyor, sonra din ve cihad ashabı ile istişare ediyor, sonra Allah subhanahu ve Teâlâ'ya istiharede bulunuyor, O'na tevekkül ediyor ve şöyle diyoruz: Bunlar bize ulaşan delillerdir. Biz müftü değiliz ve bizim delilimiz bu. İmam Şafii'nin dediği gibi: "Bu bizim katımızda doğrudur ve hata ihtimali barındırır; başkaları katında bulunan ise hatadır ve doğru olma ihtimali barındırır." Bundan sonra Allah'tan af ve mağfiret dileriz. O, *"Allah hiçbir nefsi gücünden fazlasıyla sorumlu tutmaz."* buyuran yüce Allah'tır. Bu da bizim bu durumda gücümüzün yettiğidir. Şikâyetimiz onadır.

Burada önemli bir hususa daha değinmek istiyorum: Kendilerini şer'i ilme nispet eden bazıları bu konulardan bahsederken, adeta bunları sadece kendilerinin kavrayabileceği, delillerini toplayabileceği ve fıkhedebileceği tılsımlar gibi konuşmaktadırlar. Tıpkı Kitabı Mukaddes'i tefsir etme hakkını kendilerinde mahfuz tutan Yahudi ve Hristiyan hahamları gibi. Aynı şekilde bugün saray âlimleri de Allah'ın dinini kendi kavrayış ve güçlerinde sınırlamaya ve kendilerini din adına resmi sözcüler haline getirmeye çalışmaktadırlar. Allah'tan yardım isteyerek diyorum

ki: Şer'i ilimler kısımlara ve konulara ayrılır. Allah'ın dininin fık-
hı, hayatın tüm alanlarını kapsar. Allah bazı toplulukları cihadla
meşgul etmiştir; bu Allah'ın beşere verdiği en büyük nimetler-
dendir. Bazı topluluklar ilimle, bazıları ibadetle, dördüncü bir
grup ise Allah'a ibadet etmeye çalışmakla meşgul olur.

Din ilimleri konusunda ise, herkesin Allah'ın ona farz kıldığı
amel alanıyla ilgili bilgi sahibi olması gerekir. Her Müslümanın
ibadet fikhını öğrenmesi gerekir. Çünkü herkesin gücü nispetin-
ce bir bilgi üzere Allah'a ibadet etmesi gerekir. Bunun üzerine,
tacirlerin alışveriş konularında bilgi sahibi olmaları, evlilerin
kadınlarla ilgili fıkıh konularında bilgi sahibi olmaları gerekir.
Allah yolunda cihad edenlerin ise, gücü yettiğince cihad fikhını
ve şer'i siyaseti öğrenmesi gerekir. Bu, Allahu Teâlâ'nın şu buy-
ruğundan ötürüdür: *"Ey iman edenler, Allah yolunda cihada çık-
tığınız zaman, iyice araştırın."* (Nisa, 94)

Karışıklığı gidermek için, övünme veya gösteriş için değil;
eğer bu kimseler bizi bu sözleri söylemeye sürüklemeselerdi,
bunları söylemezdik. Ben derim ki: Bu, yirmi senedir kendimizi
vermiş olduğumuz İslami çalışma, sözlü ve eylemsel olarak ci-
hada ve sahalarına doğrudan katılımı elde etmiş olduğumuz
birikimdir. Allah'a hamd olsun. Şer'i siyaseti kaynaklarından öğ-
rendik, cihad ve hareket fikhını okuduk, birçok yeni meseleyi ve
İslami çalışmadaki gelişmeleri güvendiğimiz kimselere sorduk
ve Allah fazlı ile bizlere bu konuda dilediğini müyesser kıldı. Bir
süreliğine ticarete çalıştığımızda, alışveriş fikhında da aynı uy-
gulamada bulunduk. Allah bize üzerinde bulduğumuz alanda
bazı ilimleri kolaylaştırdı. Din ilimlerden olan diğer konuları ise
öğrenme olanağı bulamadık. Hicret, cihad ve bu yoldaki yolcu-
luklar bizi bundan meşgul etti. Bu halimizle biz şer'i ilimlerin
genelinde ihtisas sahipleri değiliz. Allah'tan, dini için biz de ilmi
ve cihadı bir arada toplamasını diliyoruz.

Şer'i siyaset ve cihad fikhı eğitiminden sonra, Allah'a hamd
olsun, cihad vasatında kendilerini bu iş için öne çıkaranlarla ta-
nışmam sürecinde şunu söylemek isterim: Allah'a hamd olsun,

bu cahil ortamda bizde, şer'i ilim sahibi olarak gösterilenlerin bazılarında daha az bazılarında ise daha fazlası bulunmakta. Onlardan bazılarıyla münazaralara girdik, ihtisas alanları olduğunu ve bizim anlamadığımızı iddia ettikleri konularda onları şer'i delillerle susturduk. Üstünlük Allah'a aittir. Hüccet delille ikame olur. İşte benim Cezayir konusunda şer'i siyasi tutumum bellidir ve kayıtlıdır. Kendilerini şer'i çalışmaya nispet edenlerin tutumu da bellidir ve kayıtlıdır. Dalalet ve sapmadaki şaşkınlıkları bilinmektedir. Benim şer'i tutumlarımda ilmi olarak onların çoğunu kurtaracak bir yapı vardı. Üstünlük Allah'a aittir. Bu yerlerden sonuncusu ise, benimle bu kardeşlerden birisi arasında Taliban konusunun şer'i delillerle tartışması oldu. Deliller karşısında cevapsız kaldı ve sukut etti. Elinizde bulunan bu araştırma da Allah'ın kolaylaştırdığı özel bir çabadır ve bizim metodumuzun bir delilidir. Mesele şer'i delille ispatlanır, iddialar, şer'i ve ahlaki olmayan kışkırtmalarla değil. Şunu da eklemek istiyorum, bu din ve ilim, onu isteyen için kolaylaştırılmıştır. Çalışan oturana hüccettir.

Bizi bu yere indiren ve başkalarını oturduğu yere oturtan Allah'a hamd olsun. Bu, Allah'ın lütfudur ve bunu dilediğine verir.

Cihad araştırmaları, kitapları ve neşriyatları otuz seneden beri hâkimiyet, cihad, siyasi ve şer'i meselelerden bahsetmekte. Hatta bu kavramlar İslami ve cihadi hareketler vasatında çokça tekrarlanmaya başladı. Bunların, hiç kimsenin anlayamayacağı sihir ve tılsımlar olmadığı malumdur. Bu durumda kışkırtmaya gerek yoktur. Kimin görüşümüzü düzeltecek ve bizi doğruya iletecek şer'i delili varsa, bizler kendimizi hakka adadık, bizi yönlendirdiği şeyden ötürü ona teşekkür ederiz. Bizim hüccetimiz ve delilimiz de aynı şekilde ve aynı ölçülerle sunulmaktadır. Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuran Allah'a hamd olsun: *"Kim bildiğiyle amel ederse, Allah ona bilmediklerini öğretir."*

Son olarak, fetva ve helal-haram konularında öne çıkan, mes-cid halkalarında, derslerde, kurslarda veya kamplarda öğrenciler ve tabiler toplayan bu kimselerden hayır ve inabet ehli olduğunu

umduğum kişilere bildikleri bazı hatırlatmalarda bulunmak isterim, zira hatırlatma müminlere fayda verir.

İlamul-Muvakkiin kitabının 1. cildinin 34. sayfasından bazı seçmelerde bulunacağım.

“Abdullah bin Mubarek şöyle der: “Bize Süfyan Ata bin Sa-
b’den, O da Abdurrahman bin Ebi Leyla’dan şöyle dediğini ak-
tardı: “Rasûlullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)’in ashabından yüz yirmi
kişiye yetiştim. Onlardan birisini mescidde görüyordum; on-
lardan birisi konuşacağı zaman kardeşinin fetvada onun yerine
geçmesini isterdi.”

İmam Malik, Yahya bin Said’den, O da İbn Abbas’tan şöyle
dediğini aktarır: “Sordukları her şeyde insanlara fetva veren
kimse delidir.”

Sahnun bin Said şöyle dedi: “İnsanlar arasında fetvaya en ce-
saretli olanı, ilmi en az olandır. Bir kişi yanında ilimden bir konu
olur ve hakkın tümünün onda olduğunu zanneder.”

Sahnun şöyle dedi: “Allah’tan geldik. Müftü ve hâkim ne ka-
dar bedbahttır.” Sonra şöyle dedi: “İşte benden, boyunların vu-
rulduğu, ilişkiye girildiği ve hakların alındığı ilim öğrenmekte-
ler. Bundan mustağni olamaz mıydım?”

İbn Kayyım 38. sayfada ise şunları söylemektedir: “Allah su-
bhanehu fetva ve kadılıkta ilimsizce fetva vermeyi haram kılmış
ve bunu en büyük haramlardan saymıştır. Hatta bunu haramla-
rın en büyük derecelerinden saymıştır. Allahu Teâlâ şöyle buyu-
rur: “*De ki: Rabbim ancak hayâsızlıkları, onların açık olanını, gizli
olanını, bununla beraber günahı, haksız isyanı, Allah’a hakkında
asla bir delil indirmedigi her hangi bir şeyi ortak koşmanızı ve Al-
lah’a bilmediğiniz şeyleri isnat etmenizi haram kılmıştır.*” (Araf, 33)
Haramları dört mertebede saymış ve en hafif olanıyla başlamış-
tır ki bu, fuhuş/kötülüklerdir. İkinci olarak ondan daha şiddetli
olan haramı zikretmiştir: günah ve zulüm.

Üçüncü olarak bundan daha büyük olan bir haramı zikretmiştir: Allah Subhanehu'ya şirk koşturmak. Dördüncü olarak ise bunların hepsinden daha şiddetli olan bir haramı zikretmiştir; bu, Allah hakkında ilimsizce konuşmaktır. Bu, Allah subhanehu hakkında, isimleri, sıfatları, fiilleri, dini ve şeriatı hakkında konuşmaların hepsini kapsar.”

İbn Kayyım 2. cildin 165. sayfasında ise şunları söyler: “Daha önce Ebu Hureyre (*radiyallâhu anhu*) merfu derecesindeki hadisi geçmişti: “Kime sabit olmayan bir fetva verilirse, onun günahı fetva verenedir.”

İbn Mesud (*radiyallâhu anhu*) şöyle dedi: “Kimin yanında bir ilim varsa onu söylesin. Kimin yanında ilim yoksa, ‘bilmiyorum’ desin. Zira Allahu Teâlâ Nebisine hitaben şöyle buyurmuştur: “*De ki: Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum ve kendimi zorlayarak bir şeyler uyduranlardan da degilim.*” (Sad. 86)

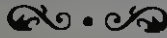
Ebu Husayn El-Esedî şöyle dedi: “Sizden biriniz bir mesele hakkında fetva veriyor; eğer o mesele Ömer (*radiyallâhu anhu*)’e gelecek olsa, onun için Bedir ehlini toplardı.”

Ben derim ki: Subhanallah! Biz, Müslümanların dinleri, akaidleri, İslamları, küfürleri veya bid’atleri hakkında hüküm olacak, ya da kanları ve ırzları, hatta cennet ve cehennemdeki yerleri hakkındaki meselelerden bahsetmekteyiz. Eğer bu meseleler sahabeler ya da selefe gelecek olsa, bunun için büyük topluluklar toplarlardı. Biz ise etrafındakilere her meselede hemen hükümler yağdıran topluluklar arasındayız. Onlardan birisinin ‘bilmiyorum’ dediğine tanık olmadım.

Bu kısa bölümde hatırlatma için nakledilenler yeterlidir. Bu kardeşlerimize ‘bilmiyorum’ sözünü hatırlamalarını nasihat ederim. Onlardan, saray âlimleri ve hükûmet hocaları sebebiyle oluşan gençlerin şaşkınlıklarını ve dağınıklıklarını daha da artırmamalarını dilerim.

Ahlakta önder olmalarını, gıybeti başlatan ve birbirlerini ve başkalarını sefih görenler olmamalarını öğütlerim. Büyüklerin kalmadığı bu vasatta cüret yaygınlaşmış bir durumdur. Şikâyetimiz Allah'a. La havle vela kuvvete illa billah.

Geçen şüphelerle alakalı olarak bunlarla yetiniyor ve Allah'ın kolaylaştırmasıyla diğer bölüme geçiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İLGİLİLERE ÖNEMLİ UYARILAR!

Konunun sonuna yaklaşırken, Allah'tan kabul buyurmasını, niyetimin ona ihlasla olmasını, keremi ve fazlı ile bunda bana ecir ve sevap yazmasını istiyorum. Geçenleri özetleyecek olursak:

- Kitabın mukaddimesinde, araştırmaya giriş için üç esastan bahsettim. Bu, bu meselenin ihtilaflı olduğu ve kardeşler arasında şer'i ve vakii delillerle birlikte ihtilaflarda konunun İslami edeple ele alınması ve ihtilaflın kardeşler arasında yerme gerekçesi olmaması gerekir. Sonra bunun, bildiğimiz ve şahit olduklarımız gereğince bizim tutumumuz ve tanıklığımız olduğunu açıkladık. Sadece bildiklerimize şahitlik ettik ve biz gaybı bilmiyoruz. şer'i siyasi fetvalar insanların tutumları ve gidişatlarına göre değişebilir. Eğer Allah, Taliban'ın hayrını artırırsa, bizim de onlar hakkındaki tanıklığımız artar. Allah göstermesin, kötüye doğru bir değişim ve dönüşüm olursa, gereğine göre biz de şahitliğimizi değiştiririz. Bundan sonra kimse bize çıkıp 'önce böyle diyordunuz, şimdi başka şey diyorsunuz' diyemez. Her durumun şer'an gerektirdiği özel bir yapısı vardır.

- Sonra şer'i fetvanın dayanağının vakıa olduğunu, Taliban'la birlikte savaş konusunda hata eden kardeşlerimizin hata etme nedeninin, çatışma taraflarının vakıasını, entrikanın vakıasını veya Afganistan'daki uluslararası oyunu bilmemelerinden kaynaklandığını belirttim.

- Sonra birinci bölüme geçtim ve savaş hususunda ilgili üç çatışmacı tarafların tüm halleri hakkındaki tanıklığı dile getirmeye çalıştım. Bunlar, Taliban, Taliban düşmanları ve mücahid Müslümanlar, Arap mücahidler ve Taliban'ın destekçileridir.

Sonra, uluslararası entrikanın yapısından ve bölgesel ittifaklardan bahsettim.

- Sonra üçüncü bölümde Ehli Sünnet vel-Cemaat akidesi ve bu tür durumlarda âlimlerin sözleri gereğince, Taliban yanında savaşmanın meşruluğu, caizliği ve vacipliği hakkında şer'i delilleri aktarmaya geçtim. Bunu iki temel meseleye cevap olarak ele aldım. Bu iki mesele ise:

1. Bid'atleri ve eksiklikleri bulunan Müslümanlarla birlikte, kâfirler, mürtedler ve müfsitlerden olan saldırganlara karşı savaşmanın hükmü.

2. Bizi barındıran Müslümanların yanında, bizim sebebimizle ve onlarla birlikte bizi de hedef alan saldırgan kâfire karşı savaşmanın hükmü.

Sonra üçüncü bölüme geçtim ve bu bölüm yayılan şüpheler hakkında oldu. Ele alınan yirmi şüphe, şer'i, siyasi ve başka konulardan oluşmakta.

Şimdi meselenin farklı yönlerini ele almak ve konu hakkında önemli fikirler sunmak için dördüncü bölüme geçiyoruz. Sonrasında ise konumuz hakkında ilgili Müslümanlara bir mesaj ve nidada bulunacağım. Allah'tan kolaylık dileyerek diyorum ki:

Birincisi: Birlikte yaşamamız neticesinde Taliban arasında iki akım bulunduğu bize açık olmuştur. Bunlardan birincisi: Salih, güçlü ve yönetici olanlar. Dine, şeriata ve Müslümanların maslahatlarına gayretleri ve yine bizi barındırmaları, güzel muamelede bulunmaları, zalim küresel sisteme karşı cihad sancağını taşımada bizimle ve diğer Müslümanlarla yardımlaşmaları nedeniyle onların hayır üzere olduklarını zannediyoruz. Zannımızca bu salihler arasında bugün müminlerin emiri ve Taliban'ın birçok şeyhi ve mesulü bulunmaktadır. Bir de zayıf ancak Taliban arasında var olan başka bir akım vardır. Bunlar şahsi çıkarlar elde etme amacıyla bölgesel ya da uluslararası bazı güçlere yakınlık duyan zayıflardır. Bunların tehlikesi, şahsi çıkarlar

ya da Afgan halkı çıkarlarını elde etme karşılığında, Arapları, Müslüman muhacirleri ve ümmetin cihadı projesini bırakmalarıdır. Bunlar bozuk akımdır ve şu anda zayıf durumdadırlar.

Ben derim ki, hikmet, din ve akıl, Molla Muhammed Ömer'in ve yanındakilerin temsil ettiği güçlü ve salih akımı desteklememizi, üzerinde bulunmuş oldukları hayrı güçlendirmemizi ve hatalı uygulamalar ya da belirli tavırlar sergilememiz gereken yerlerde biraz geniş davranarak karşı akıma kozlar vermeme-mizi gerektirmektedir. Zira eğer bunun aksini yapacak olsak ve Allah göstermesin salih olan akım gidecek ve diğeri başa gelecek olsa, cahiller ve bize muhalif olanlar hakkımızda şöyle derler: 'Bakın, size onların bozuk olduklarını söyledik.' Hakikat ise bu değildir. Çünkü biz salih olanı desteklemedik, fasit olan güçlendi ve istenmeyen durum gerçekleşti. Bu durumda kendi kendimizi yüzüstü bırakmış ve bunun üzerine insanlar da bizi yüzüstü bırakmış ve nimete nankörlük etmiş ve elimizden alınmış olur. Allah göstermesin.

İkincisi: Önümüzde hedeflerimizi gerçekleştirebilmek için geniş alanlar ve büyük görevler bulunmakta. Bunların ilki, dinin en yüce maslahatlarını gerçekleştirmek, İslam'dan ve Müslümanlardan zararları def etmek için bunlarla birlikte durmak ve cihad etmektir. İkincisi ise, tüm alanlarda bu ülkenin inşası için katkıda bulunmaktır. Bu, güç nispetinde iktisadi, sosyal ve nasihat desteğiyle olur. Yine buraya hicret etmeye gücü yeten Müslümanları; Ehli Sünnet vel-Cemaat'ın bu yeni doğan devletlerini kalkındırmada rollerini yerine getirmeleri için buraya gelmeye teşvik etmekle olur. Bu fırsat uzun bir aradan sonra yeni gelmiştir. Hikmetle ve güzel öğütlerle davet, marufu emretme ve münkerden sakındırma görevimizi yerine getirmeliyiz. Bunu, aynı surette, akıllıca, hikmetle, vakıayı anlayarak ve içinde yaşayarak yumuşakça yapmalıyız. Araplar olarak Afganistan'da geçen başarısız deneyimlerimiz bize ders olarak yeter. Kavmin dilini, hallerini, koşullarını öğrenmek ve güç nispetinde yardımcı olmak gerekir.

Üçüncüsü: Buradaki topraklar, ziraat ve maden olarak yer-yüzünün en zengin bölgelerindendir. İç ve dış ticaret alanları çok geniştir. Arap mücahidlerin ve Müslümanların, yarım asırlık bir süre boyunca, özellikle de son iki dönemde, İslami ve cihadî çalışmaları düşmüş oldukları dilencilik yolundan çıkaracak şekilde rızık temini yollarını doğru bir surette ciddi bir şekilde aramaları gerekir. Doğru rızık temini, öncelikle mızrağın gölgesinde, sonra toprağı imar edip bereketlerini çıkarma iledir. Zannettiğimiz gibi cihad birkaç ay ya da birkaç senelik bir proje değilmiş. Şimdi bizim için bunun bir ömür ve gelecek nesillerin projesi olduğu açığa çıktı. Bireyler ve cemaatler olarak hayatımızı ve sorunlarımızı yaşamamız gerekir; savaş ve cihad da bunlar arasındadır. İşin içerisinde maişet talebi, davet, çocuk eğitimi, emanetlerimizin korunması ve onlara bu bilinci ekme de bulunmaktadır. Bu hicret uzayacaktır, cihad uzun sürecek ve kıyamet gününe kadar devam edecektir. Arap ve diğer milletlerden olan Müslüman muhacir kardeşlere bireysel ve cemaatsel olarak bu ülkedeki yaşam fırsatlarını, kazancı ve rızık kaynaklarını araştırmalarını öğütlerim. Böylece iki şeyi birden gerçekleştirmiş olacaklardır: Birincisi, kendi geçimlerini sağlamak, ikincisi ise ülkeyi kalkındırma ve iktisadi olarak yardımcı olmaktır. Büyük rızık ise kuzeye doğru, rızkın mızrağın gölgesinde olduğu yerlere cihad hamleleri yapmaktır.

Önümüzde, yıkılan dev bir devletin mirası bulunmaktadır ve hazinelerini kıyamete kadar alnında hayır (ecir ve ganimet) bağlı olan Allah'ın süvarisine sunmaktadır.

Dördüncüsü: Allah en doğrusunu bilir, eğer Allah bu Afgan mücahidlere otorite verir, devletleriyle onları ve onlarla beraber bizi himaye altına alırsa, önümüzde, mübarek Ceyhun nehri ve arkası bulunmaktadır. Mübarek dememin nedeni, Allah en doğrusunu bilir, Nebi (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'den gelen şu rivayettir: “Dört nehir cennettendir: *Seyhun, Ceyhun, Nil ve Fırat*.” Orta Asya konusu ve oradaki cihad ve İslam projesi, inşaallah bir sonraki kitabımızın konusu olacaktır. Bu bölgeyle ilgili gelen tüm nebevi müjdeler, siyasi gerekçeler ve askeri deliller, büyük bir projenin,

belki de ayağa kalkan bu ümmetin cihadının en önemli projesinin doğumunun buradan olacağını ispat etmektedir. Zira burada hayırlı veriler bulunmaktadır; arkamızda bıraktığımız harap mazlum beldelerimizdeki cihadımız için karargâhlarımızı güçlendirecek kapıların aralanmasının olanakları bulunmaktadır.

Peygamberimizin (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) hak ehlinin toplanması, İslam devletinin kurulması, Rasûlullah'ın bize 'kar üstünde sürünerek de olsa gelmemizi' emrettiği, Allah ve Rasûlü'ne yardım edecek ve içlerinde Allah'ın kulu Mehdi'nin bulunduğu siyah sancaklar haberlerinin yeri burasıdır. Dedesine salat ve selam olsun, zulüm ve haksızlıklarla dolmasından sonra yeryüzünü adaletle dolduracak olan Mehdi'nin ordusunun gücü buradan çıkacaktır. Başka bir rivayette ise, buradan çıkacağı, Kâbe'de bey'at alacağı, oranın kralına saldıracağı, İslam savaşlarının ahir zamanda Müslümanların başkenti ve komuta karargâhı olacak olan Şam'da olacağı belirtilmektedir. Apaçık olan siyasi ve askeri deliller de, engebeli arazileriyle ve güç sahibi mücahid halklarıyla bu bölgenin Müslümanlar olarak bizim kalemiz ve gücümüzün merkezi olduğunu göstermektedir. Bugün Müslümanlar olarak bizim burada güçlü oluşumuz ve asıl güçleri bizim ülkelimizde bulunan Haçlı-Yahudi düşmanlarımızın buradaki zayıflığı, Allahu Teâlâ tarafından bir lütuftur.

Allah Şeyh Abdullah Azzam'a, Şeyh Temim'e ve bu mübarek topraklardaki şehidlerimize rahmet etsin. Allah, Şeyh Abdullah Azzam'a rahmet etsin. Nice kez bu müjdede bulundu. Kardeşlerin çoğu onu anlamıyor, onun görüşünü ve basiretini basite alıyorlardı. Bu cihadın devam edeceğini, İslam devletinin kurulacağını, ordularının Kabil'den, Moskova'yı ve Pekin'i fethetmek için hareket edeceğini, Kudüs'ü özgürleştirmek için oradan çıkacağını müjdeliyordu. Allah hepsine de gani gani rahmet etsin. Şeyh Abdullah şöyle derdi: "Ben, Afganistan'daki cihad ve İslam projesi gibi meyvesi olgunlaşmış ve devşirme vakti yaklaşmış bir ağaca ve ekine çağrılan, 'hayır, ben sadece geri dönüp kendi arazimi ekerim' diyen adama şaşıyorum. Oysaki onun arazisi kurak ve çoraktır, düzeltmeye, sürmeye, ekmeye ve sonra hasat

vaktine kadar meyve vermesini beklemeye ihtiyaç duymaktadır.” Allah rahmet etsin, bizi, bunu hasat etmeye, meyvelerini ve kaynaklarını toplamaya, bunları düzelterip burayı ekmeye çağırıyordu. Gidişat, onun müjdelediği ve istediği gibi olacak gibi gözüküyor. Allah rahmet etsin.

Bu, Allah'ın lütfu ile bazı yerlere, zamanlara ve şahıslara verdiği özel ayrıcalıklardır. Ülkelerimizin durumunu bilen birisi olarak şunu tekit etmek isterim ki, ardımızda bıraktığımız halklarımız bugün zayıftır, çoğu Allah'ın dininden yüz çevirmiş ya cahil ya da korkak ve zorlama altındadır. Âlimlerimizin geneli bozuldu, mürted yöneticileri destekledi, Yahudi ve Hristiyanların çıkarlarını savunur oldular. Davetçilerimiz küfür hükümetlerinin parlamentolarını doldurdu. Bu fesada karşı çıkanlar ise öldürüldü, hapse atıldı ya da yurdundan sürgün edildi.

Geriye dinini gizleyen mustazaflar kaldı, bunlar da azınlıktır. Allah en doğrusunu bilir, bugünkü haliyle bizim halklarımız bu emaneti taşımaya ehil değildir. Düşman iç ve dış güçleriyle sağlam durmaktadır. Rabbimiz Allah dediğimiz için bizi yurtlarımızdan ve mallarımızdan çıkardılar ve yeryüzüne dağıttılar. Her türlü insanı tecrübe ettik. Kâfirlerin ülkelerinde onların veya (sözde) Müslümanların yanında kurtlar sofrasındaki yetimlerden daha yitik idik. Sonra Allah keremi ile bizi muhacir olarak bu sağlam kaleye getirdi, bizim için Afganlardan en hayırlı ensarlar hazırladı, bize Orta Asya yönüne ve verilen nimetlerle güçlenmemiz için oradaki Müslümanlara kapıları araladı. Orası, karşımızda Afganistan çevresinde ve nehrin ötesindedir. Daha önce de açıkladığımız gibi, siyaset ve askeri strateji mantığı şeriatın mantığıyla uyum içerisindedir.

Bizler şu anda bu karargâha ve oradaki müttefiklere ihtiyaç duymaktayız. Allah, Afganistan'ı, Taliban'ı, sonra Orta Asya'daki mücahid cemaatleri bunun için hazırlamıştır. Onlar bizim müttefiklerimiz, hatta din ve akide bağı hükmü ile kardeşlerimizdir. Müttefiklerimizi savunmalı, karargâhımızı korumalı, orada bulunan hayır ehlini; fesat, inhiraf ve zafiyet ehli

karşısında kuvvetlendirmeliyiz. Sonra bu, uğruna çıkmış olduğumuz emaneti eda etmek için, özellikle de mukaddesatı ve ahir zaman savaşlarının olacağı sevgili Peygamberimizin (*sallallahu aleyhi ve sellem*) semaya yükseldiği bölgeyi özgürleştirmek ve yine teslim aldığımız gibi sancağı Mehdi ordusuna, sonra Peygamberimiz İsa (*aleyhisselâm*)'a teslim etmek, sonra da yolunda sebat ederek ve değişmeden Kevser havuzunda Allah'a ve Nebisine kavuşmak için kapsamlı geri dönüş tasavvurumuz çerçevesindedir.

İlgililere:

Birincisi: Kalan sadık İslam âlimlerine. İşte ben ve kardeşlerimiz size durumu açıklamış ve vakıayı nitelemiş bulunmaktayız; bunun hakkındaki Allah'ın hükmünü söyleyin. Bu sizin boynunuzda bir borçtur. Ümmet boğuluyor ve bu da gördüğümüz üzere kurtuluş gemisidir. Zikrettiğimiz hususlarda Allah'ın hükmü nedir? Bunlar Allah'ın bize hidayet ettikleridir. Bunları kendi durumumuz hakkında bilgimiz ve Allah'ın bize hidayet ettiği şer'i delillerle söyledik. Eğer doğru ise, bunu bize açıklayın ve bizimle yan yana durun. Eğer hatalı isek, bunu bize açıklayın ve kitabın ve sünnetin delilleriyle bizi doğruya döndürün. Size hüccetimiz ulaşmış bulunmaktadır. Allah'ım şahid ol, Allah'ım şahid ol.

İkincisi: İslami hareketlere ve genel İslam davetçilerine. Size Şeyh Abdullah Azzam'ın (*Allah rahmet etsin*) söylediklerini söylüyorum. Yetmiş senedir bir İslam devleti kurulmasına çağırıyor, doğru-yanlış yollar deniyorsunuz. Eğiteceğiniz ve üzerinden harekete geçeceğiniz sağlam temelden bahsediyorsunuz. Silahlı cihad, davet çalışması, sabır ve hapis de dâhil olmak üzere her şeyi tecrübe ettiniz. Ve son olarak orta çözümleri, parlamento yollarını, yöneticilerin dalaletlerini ve sizi düşürdükleri şeyleri bile denediniz. Allah bize yeter O ne güzel vekildir. İşte Allah'ın hücceti kaim olmuştur. İşte şu anda 650 bin km. kareden daha fazla bir alan olan bu topraklarda Allah'ın şeriatı ile hükmedilmekte. Burada Allah'ın yeryüzünün en azgın devletine karşı desteklediği Müslüman ve mücahid bir halk bulunmaktadır. Burada

cihaddan geriye yüz binlerce mücahid ve uzun süreler yetecek kadar silahlar bırakılmıştır. Bölgenin ziraat, bol tatlı su ve sadece Allah'ın bildiği hazineler barındıran zengin topraklardan beş milyon km. kareye kadar genişletilebilmesi için harekete geçme olanakları bulunmaktadır. Burada yüz milyondan daha fazla Müslüman kurtuluşu beklemekte ve size saygıyla önderler olarak bakmakta. Hatta bazıları Arapları sahabelerin torunları ve İslam davetinin taşıyıcıları olarak görmekte ve Ruslardan intikam alma, babalarının ve atalarının dinine (Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* 'in dinine) dönme özlemi ile yaşamaktalar. Ey İslam gençleri ve Allah'a davet öncüleri, geçen şaşkınlık seneleri yeterlidir. Allah'ın bu hücceti üzerinize kaimdir. Bu topraklar, sağlam temel, İslam'ın gücü ve öncü mücahidler olmanız için sizi çağırıyor. Harekete geçecek misiniz? Biz tebliğ ettik, Allah'ım şahid ol.

Üçüncüsü: Bu sözlerim İslami hareket gençlerine. Onlara Şeyh Abdullah Azzam'ın mütemadiyen hatırlattığı Allah'ın bir hükmünü söylemek isterim. Bizim bulunduğumuz bu bölgelerde veya kendi ülkelerinizde ya da tüm mekânlarda olsun, farzı ayn olan Allah yolunda cihad için ne baba, ne anne, ne borç sahibi, ne şeyh, ne komutan ne de hareket emirinden izin alınmaz. Çünkü Allah tarafından belirlenen bir farz hususunda Allah'ın kullarından izin alınmaz. Eğer emirleriniz ve şeyhleriniz Allah'ın hakkını yerine getirirlerse, onlar hak emirlerdir ve bu marufta onlara itaat, hayır üzere hayırdır. Eğer bundan yüz çevirirlerse, sizi, Allah'ın bize haber verdiği, huzurunda şu konumda olmaktan sakındırırız: *“O zaman kendilerine uyulanlar uyanlardan hızla uzaklaşırlar. O azabı görmüş, aralarındaki bütün bağlar da kopup gitmiş olacaktır.”* (Bakara, 166) Yine haklarında haber verdiği zayıfların konumunda olmaktan sakındırırız: *“Diyecekler ki: Rabhımız, gerçekten biz yöneticilerimize ve büyüklerimize itaat ettik, onlar da bizi yoldan saptırdılar.”* (Alzab, 67)

Ey İslam gençleri, ey davet, hak ve iman kardeşleri; hicret edin, cihad edin. Allah'ın hücceti üzerinize kaim olmuş bulunmakta. Allah'a, onun hoşnut ve razı olduğu ameller gösterin. Karşınızda ribat ve cihad yerleri ve eğer isterseniz şehidlerin

menzilleri bulunmakta. Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz. O kendisinden korkulmaya layık olandır ve bağışlamak da ona yaraşır. Size tebliğ ettik, Allah'ım şahid ol.

Dördüncüsü: Ve son mesajım. Bu mübarek sahada (Afganistan'da) bizimle birlikte hicret eden, ribat tutan ve cihad edenlere veya tüm mekânlarda hicret eden, ribat tutan ve cihad edenlere...

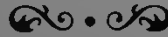
Ey İslam gençleri, sizler için müjdeler bulunmaktadır inşaallah. Kendim için ve sizin için Allah'tan samimi niyet ve karlı ticaret istiyorum. *"Şüphesiz Allah, müminlerden canlarını ve mallarını -onlara cenneti vermek karşılığında- satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşır, öldürür ve öldürülürler. Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da yerine getirmeyi taahhüt ettiği hak bir vaaddir. Allah'tan daha çok kim ahdini yerine getirebilir ki? O halde yapmış olduğunuz bu alışverişe sevinin. En büyük kurtuluş işte budur. Tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, seyahat edenler..."* (Tevbe, 111) Allah'tan, hepimizin Allah'ın haklarında şöyle buyurduklarından olmamızı istiyorum: *"Müminler arasında Allah'a verdikleri sözde içtenlikle sebat gösteren nice yigitler vardır. Onlardan kimisi adağını yerine getirdi. Kimisi de beklemektedir. Onlar hiçbir şeyi değiştirmemişlerdir."* (Ahzab, 23)

Kendime ve size uzun bir yolculuk, büyük çabalar, yorucu bir hicret ve büyük zorluklar için hazırlık yapmayı hatırlatırım. Hak ve sabırla azıqlanın, azıkların en hayırlı olanı takvadır. Bizler şu anda yolun başındayız ve rahatlık ve nimetler içerisindeyiz, Allah'a şükürler olsun. Yahudi, Hristiyan, Rafizi, mürtedler, münafıklar, büyük güçler ve art arda gelen şer dalgaları oluşturan düşmanlar tek bir yaydan atmaktalar. Savaş önümüzde, hatta Ahzab savaşı gibi savaşlar. Allahu Teâlâ'nın buyurduğu gibi: *"Hani onlar size hem üstünüzden, hem alt tarafınızdan gelmişlerdi. O vakit gözler yerinden kaymış, yürekler de gırtlaklara varmıştı. Allah hakkında da türlü zanlarda bulunuyordunuz. İşte orada müminler imtihan edilmiş ve şiddetli şekilde sarsılmışlardı."* (Ahzab, 10)

Bunların son zorluk yılları olduğunu zannediyorum ve inşaallah ardından Allah'ın yardımı gelecektir. Bizim neslimiz hicret ve cihadda yaklaşık yirmi sene geçirdi, bizimle birlikte kalan bazı üstatlarımız ise otuz ila kırk sene geçirdiler. Allah bizden de onlardan da kabul etsin ve hepimizi hak üzere sabit kılsın. Allah en doğrusunu bilir, geriye son zorluklar kaldı. Allah en doğrusunu bilir, zannımca önümüzde Allah'ın devam eden sünneti vardır: *"Andolsun ki sizi biraz korku, biraz açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden yana eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele."* (Bakara, 155) Ancak bu Allah Celle Celaluh'un müjdesinin mukaddimesidir. *"Nihayet o Rasüller ümitlerini kesip de yalanlandıklarını zannettikleri bir sırada onlara yardımımız gelmiş kurtuluşa erdirilmişlerdi. Ama mücrim topluluktan azabımız asla geri çevrilmez."* (Yusuf, 110)

Rabbimiz, bize sabır yağdır, ayaklarımıza sebat ver ve kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et.

Derleyebildiklerim bunlar. Allah'tan bağışlanmayı umuyorum.

SONSÖZ

Allahu Teâlâ şöyle buyurur: “*Yakında benim size söylediğimi hatırlayacaksınız. Ben işlerimi Allah’a havale ediyorum.*” (Ğafir, 44)

Sevgili kardeşler! Tarih kitapları Endülüs’teki Müslümanların olaylarını aktarmıştır. Endülüs’ün fethinin ve İslam medeniyetiyle parlak imarının dördüncü yüz yılının başlarında Hristiyanlar Müslümanlara karşı bir araya geldi, güçlerini birleştirdiler ve onları Endülüs’ün birçok beldesinden çıkardılar. Ülkenin en belirgin şehri olan Kurtuba’yı kuşatma altına aldılar. Endülüs’te ya İslam’ın ya da Haç’ın üstün geleceği belirleyici savaş için hazırlıklar yapıldı.

O vakit Kurtuba emiri, binici, şair, meşhur edebiyatçı ve Endülüs krallarının en akıllılarından olan Mutemet İbn Abbad idi. İbn Abbad, Mağrib ve Kuzey Afrika’da bulunan Murabıtlar devletinden yardım isteme konusunda istişarede bulunmak için şurasını topladı. O vakit Murabıtlar devletinin emiri salih ve mücahid kral Yusuf bin Taşfin idi. Maiyetinin çoğu İbn Abbad’a, onları çağırmasını söyledi. Zira Murabıtların fakir ve çöllük bir bölgeden geldiklerini, Endülüs’ü ve içerisindeki nimetleri gördüklerinde, Hristiyanları kovacaklarını, ardından Beni Abbad kralını yakalayıp Endülüs’ü ele geçireceklerini ve kendi ülkelerine katacaklarını; bu nedenle Hristiyanlarla anlaşma yapıp onları razı etmesinin, -Müslüman da olsalar- krallığının Murabıtlar eliyle gitmesinden daha iyi olacağını söylediler. Mecliste bulunanları dinledi ve onlara, “bu gece düşüneceğim ve kararımı vereceğim.” dedi. Sonra ertesi gün şurasını yeniden topladı. Ona, “ne karara vardınız, ey emir?” diye sordular. Şöyle dedi: “Durumumuzu düşündüm ve deve çobanının domuz çobanından daha iyi olduğu sonucuna vardım.” Daha sonra bu kelime

darbimesel olarak kullanılır oldu. "Deve çobanlığı domuz çobanlığından iyidir." Yani krallığını almalari durumunda; Mura-bitlar beni köle yaparlarsa, başıma gelecek en kötü durum, Müslümanların yanında deve gütmem olur. Eğer Hristiyanlar krallığını alacak olurlarsa, bu durumda onların yanında köle olurum ve Hristiyanların domuzlarının çobanlığını yaparım. Hakikaten akıl da din de deve çobanlığının domuz çobanlığından daha iyi olduğunu söylemektedir.

Burada Taliban'la birlikte savaşmayı doğru görmeyen ve bahsettiğim şüpheleri yayan kardeşlerime şunları söylemek isterim: Bizler burada Afganistan'da şeriatla hükmeden bir devlette, bahsettiğimiz halleriyle birlikte Müslüman olan bir toplulukla birlikteyiz. Eğer onların devletleri zail olur ve küresel sistemin müttefiki olan düşmanları gelirse, ya tasfiye edilme ya da çıkma ve yeryüzüne dağılma vardır. Daha önce tecrübe ettiğimiz, sabah akşam bizi tehdit eden mürtedlerin veya Hristiyanların ülkelerinde mülteci olarak yaşamak için göçler vardır.

En kötü haliyle bile bid'atleri bulunan Müslümanlarla birlikte olup, onlarla beraber kâfirlerekarşı cihad etmemiz, onların himayesinde yaşayıp gücümüz yettiğinde marufu emretmemiz ve münkerden sakındırmamız, cihadımız için hazırlık yapmamız veya dinimiz için hicret etmemiz; baba, oğul ve Ruhulkudus diyenlerin, yani Rabbin baba, İsa'nın oğul, Cebrail'in Ruhulkudus olduğunu, üçünün birleşip haç üzerinden ibadet edilen bir ilah haline geldiklerini söyleyenlerin yanında (Allah onların söylediklerinden yüce ve münezzehtir) tutuklanma ve çocuklarımızın ve ailemizin fitne tehlikesi, üzerimize küfür ve yönetiminin hükümlerinin uygulandığı ve bunların dışında birçok belaların bulunduğu bir yerde olmamız aynı olur mu? Allah'a yemin olsun ki, hayır. Bunlar aynı olmaz. Deve çobanlığı, domuz çobanlığı gibi değildir.

Tarihi rivayet şöyle der: İbn Abbad, İbn Taşfin'den yardım istedi. İbn Taşfin doksan yaşını aşmış mücahid bir kraldı. Yaşlılıktan dolayı düşmemek için askerlerine kendisini ata

bağlamalarını emrederdi. Murabıtlardan olan Mağrib ordusu ve Endülüs ordusu bir araya geldi. Meşhur Zellaka savaşı oldu. Allah İslam ehline yardım etti, Haçlıların ordusu dağıldı. Endülüs'teki İslam'ın ömrü dört yüz sene daha uzadı. İbn Taşfin, askerlerine yemin ederek, yanlarında hiçbir ganimet almamalarını emretti ve savaş sahasını terk ettiler. Bu, dininin ve aklının yoluna uyan ve 'deve çobanlığı, domuz çobanlığı değil' diyenin sonudur.

Endülüs tarihi sayfaları bize olayları aktarmaya devam ediyor. Endülüs'ün son krallığı olan Ğirnata'da bulunan Beni Ahmer Krallığı'nın son kralı Ebu Abdullah Es-Sağir idi. O ve Endülüs'teki Müslümanlar dünyaya ve içindekilere yönelmiş, cihaddan ve Allah'ın hakkını eda etmekten geri kalmışlardı. Hristiyan orduları onları kuşattı ve o da, altınları, kadınları, cariyeleri ve maiyetiyle birlikte, geride kalan İslam ehlinin haklarının korunması şartıyla şehri teslim edip ayrılma üzere onlarla anlaştı. Onlar da bunu kabul ettiler. Şehre girdiler ve şehri yağmaladılar. Tarih, bundan sonra İslam ehlinin başına gelenlerden ötürü kalbi kan ağlatacak olaylar kaydetmiştir. Kıssada değinmek istediğim nokta ise şurasıdır: Ebu Abdullah Es-Sağir bineğine binip, hayatın birçok badirelerine, krallara ve başlarına gelenlere tanık olan yaşlı annesiyle birlikte şehirden ayrılırken; annesi, oğlunun bineği üzerinde ağlayarak Endülüs'e baktığını görür ve şu meşhur sözünü söyler: "Erkekler gibi koruyamadığın mülküne, kadınlar gibi ağla!"

Kardeşlerime derim ki, Allah onları hak üzere sabit kılsın, bize ve onlara yolunu göstere sin ve dinini desteklemede bize yardım etsin. Allah göstermesin, eğer Allah bu devletin zevalini takdir eder, bu necisler gelir, Birleşmiş Milletler'in ve Yeni Dünya Düzeni projesi uygulanırsa, hiçbir şeye aldırmandan zillet, korku ve açlık beldelerine çıkacaksınız. O vakit Abdullah Es-Sağir'in annesinin sözünü hatırlarsınız: O vakit erkekler gibi korumadığımız Afganistan'a, oradaki emniyet, izzet ve mülke ağlarız. Allah'tan, bu mülkün ve bu nimetin yıkılmamasını ve erkekler gibi onu korumamızı istiyorum. Allah bizden ve sizden kabul etsin.

Muvaffakiyet Allah'tandır. Bizim hidayetimiz Allah'ın kitabındadır: *"Eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, size yardım etmek düşer."* Ve şu buyruğunda: *"Sen artık Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlusun. Müminleri de teşvik et. Umulur ki Allah o kâfirlerin baskısını önler. Allah kahır daha çetin olandır. İbret alınacak cezası daha şiddetlidir."* (Nisa, 84)

Bizim örneğimiz olan Rasûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem), Allah'ın dinine çağırdı, sabır yerinde sabretti, marufu emretti, münkerden nehyetti, cahillerin cehaletini ve İslam'a yeni giren toplulukların yeniliğini gözetti. Ümmetini en sağlam şeriat, en makul hüküm ve vakıanın kavranmasıyla yönetti. O (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: *"İnsanlara akılları oranında konuşmakla emrolundum."* Ondan sonra raşid halifeler geldi. Onlar da öyleydiler. Ve selefi salihimiz geldi. Onlar arasında ilimleriyle amel eden İslam önderleri bulunuyordu.

İşte Abdullah bin Mubarek, emrediyor, nehyediyor, -Harun Reşid emsali İslam'ın seçkin kralları oldukları halde- zorba emirlerden uzak duruyor, haksızlık ve inhiraflardan dolayı onların yanında makam ve kadılık görevi almayı kabul etmiyor, ancak davet ediyor ve Allah için nasihatte bulunuyor. Cihadda ise Rum sınırlarında murabıt imam oluyor ve onların emirleri ve orduları komutası altında cihad ediyor.

Sonra İz bin Abdusselam, kralları uyarıyor, ilim, öğretim ve fıkıh ile Allah'a davette bulunuyor. Kötü krallardan uzak duruyor. Var olanlar arasında hakka en yakın olanı destekliyor ve onları uyarıyor. Moğollar geldiklerinde, savaşa teşvik ediyor, ilmiyle ve canıyla cihad ediyor.

Sonra, önder imam İbn Teymiye bizim zamanımıza benzer bir dönemde bulundu. Allah'a davet etti, kendisini, dini bid'atçıların çıkardıkları şeylerden arındırmaya adanmış. Nasihat etti, emretti, nehyetti, Allah yolunda eziyet gördü ve hapse atıldı. Çağının emirlerinin âlimlerinden bazıları onu tekfir etti ve birkaç kez hapse atıldı. Hapisten çıktığında yönetime kendi görüşünü

destekleyen bir emir gelmişti. Ondan, önceki emirler döneminde kendisini tekfir eden, kanını mübah gören ve hapse atılmalarını isteyen âlimlerin öldürülmesi fetvasını vermesini talep edince, ona şöyle dedi: “Ne kötü söyledin. Onlar dinin taşıyıcıları, ümmetin ve İslam mezheplerinin âlimleridir. Onları öldürecek olursan, İslam ehli onların yerine benzerlerini getiremez.” Tatarlar gelince Şam âlimleriyle birlikte onların yanına çıktı. Emirleri katil Kazan’la keskin bir dille konuştu. Hatta Şeyh İbn Teymiye’nin sevgisi ve heybeti Tatar emirinin kalbine girdi ve ondan bereket ve dua talebinde bulundu. Şam âlimlerinden olan murafıkları ise canlarından korkarak onunla birlikte olmaktan çekiniyorlardı. Tatarlar Şam’a gelince, insanları topladı, savaşa teşvik etti ve bugün yayılan şüphelere benzer şüphelerle savaşmayı istemeyenlere cevap verdi. Bu şüphelerden birisi de, Müslüman saflarında fık ve bid’atlerin yayılmasıydı. İlmiyle bunları cevaplandırdı. Allah rahmet etsin. Sonra bizzat kendisi savaşa katıldı ve zırh kuşandı. O ve kardeşi Şam ordusu emirinin yanına gitti ve şöyle dedi: “Ey emir, beni ölüm yerine koy.” Emir şöyle dedi: “Şuraya, Tatarların geldiği toz bulutuna bak, işte ölüm orada.” O da oraya gitti, kardeşiyle birlikte savaşa daldı. İkinci vakti geri döndüğünde ölüm ona erişmemişti. Allah o gün Müslümanlara zafer verdi. Bu yerlerden sonra da imam, davetini sürdürdü. Eziyetlere sabretti, hicret etti, sonra hakkı haykırması nedeniyle yeniden hapse atıldı ve hapisteyken sabırla ve karşılığını Allah’tan bekleyerek vefat etti. Allah rahmet etsin. İşte bizim önderlerimiz bunlardır, yolumuzu aydınlattığımız ışıklarımız... Bizi buna hidayet eden Allah’a hamd olsun. Ondan, razı olduğu şeylerde sebat, bizi ihlasla rızıklandırmasını ve dosdoğru yola iletmesini istiyoruz.

İnşaallah buradaki menhecimiz, bilinçle Allah’a davet, marufu emretmek, münkerden nehyetmek, Allah’a, Rasûlü’ne, Müslümanların imamlarına ve avamına nasihat etmek, Müslümanların eziyetlerine sabretmek, marufâ itaat etmek, münkerden yüz çevirmek ve müminleri savaşa teşvik etmektir. Sonra bu

Müslümana ümmete yönelik saldırıları def etmek için onlarla birlikte ölümüne bir duruş sergilemektir.

Allah'tan sebat ve bu hicret yerinden Allah'ın fethi ve zafe-ri ya da Rabbimizi güldürecek bir şehadetle dönmeyi diliyoruz. Kuşkusuz Rabbimiz bir kuluna güldüğünde ona hesap yoktur. Allah'ım, senden, kullarından bunu isteyenlerle birlikte fazlın, lütfun ve rahmetinle bu menzileyi ve bizim gibi zayıf ve fakir kullarını affetmeni istiyoruz, ey rahmet edenlerin en merhametlisi. Duyduklarınızı ve okuduklarınızı söyledim. Kendim ve sizin için Allah'tan bağışlanma diliyorum. Eğer ulaştıklarımız hayır ise, bu Allah'tandır, hayra sadece o iletir. Eğer böyle değilse, benim kusurlu nefsimdendir. Allah Ğafurdur, Rahimdir.

Es-Selamualeykum ve rahmetullahi ve berekatuh.

Ebû Musab es-Sûri
Ömer Abdulhakim
Kabil-Afganistan
11.10.1998 Pazar

EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ

"Konu, bugünkü Afganistan ve Afganistan'ı yöneten Taliban Hareketi, İslam şeriatını tatbiki, açıkları, Taliban ve yönetimi hakkındaki şüpheler, Taliban'la muhalif hizipler arasındaki husumetler ve iç ve dış ittifakları ile ilgilidir. Yine uzun bir aradan sonra Müslümanlara ve Ehli Sünnet'e bahşolunan Taliban yanında savaşma meselesi, bu husus hakkındaki şüpheler ve yeni doğan bu İslam devletinin temellerinin kuvvetlenmesi için onlarla birlikte durulması hakkındadır. Bu devlet, Afgan halkının yaklaşık yirmi seneden beri bugünlere kadar sürdürülen cihadının bir semeresidir. Zayıflığına, parçalanmışlığına ve sıkıntılarına rağmen İslam ümmetinin gençlerini, malını ve desteğini verdikten ve uzun bir süre ümitleri ile arasına giren iç savaşlar süresince oturup beklenmesinden sonra, yaşadığımız ve gördüğümüz bu ortamdaki hareket ortaya çıkmıştır."

EBÛ MUSAB ES-SÛRÎ

